

אל'י
אליהו מלח'י

אל'י אליהו מלח'י

תשל-ד

רמת-גן

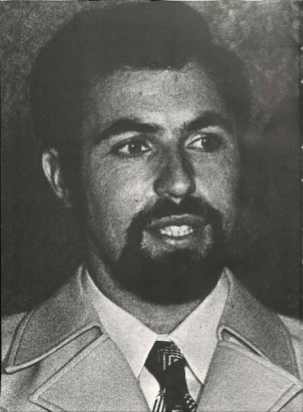

אלי

וְהָיָה רֶכֶב אֵשׁ ...
וְיִפֹּץ אֲגִידוֹ בַסּוּעָה הַשּׁוֹפֵטִים ...
(פְּלִיטָה 3)

פְּלִיטָה 3

אלי מלחי, בן שרה ובצח
טלד בנו באדר, תשי"ז 4350
ועל במלחמת יום-הכיפורים,
בחזית התעלה במצ"י בכד בחשירי
תשל"ד 201073

סד'ים - בְּזִכְרוֹנְכֶם אֱמוּנָה

הם הן בְּמִדּוֹת, רוֹנְנִים ... קוֹלֵכֶם בְּדָם.

בְּזֶה בָּזַע דָּוִד שֶׁעָבַר וְתִרְצַם בְּדָם.

וְשִׁמְטִים וְתִמְדִים בְּדוֹד הַשָּׁר אֲשֶׁר שָׁפַטְתָּ קְרוֹעִים ...

וְהֵם יִדְוֶךְ עִפְרָיִם! אֲלֵהִים!

עִפְרָיִם בּוֹרְאֵם אֵינוֹ עִפְרָיִם ...

עִפְרָיִם - זֶה - עִפְרָיִם - אֲרָז - קָדָם אֲדָם.

עִפְרָיִם - זֶה - הַבַּיִת, הַעֲבָר, וְהַסְּלֵעַ.

הֵם יִדְוֶךְ עִפְרָיִם - עִפְרָיִם - זֶה - הֵם אֲרָזִים!

אֵין אֲרָזִים וְיִלְעָם וְאֵין הוֹד עֲבָדִים.

וְאֲנֹכִי בִּיקוּם - וְיִלְעָם - אֵינוֹ אֲרָז.

מִיָּם - בְּזִכְרוֹנְכֶם, בְּזִיּוֹם גַּם בְּזִכְרוֹ.

הַבַּיִת הַקָּדוֹם עוֹלָם לְהוֹיָה עָבָד - -

ביאן זככול

אני, עדי

...ישב אותה מחברת, זו המחברת שבה רשמנו את סמות המזמנים לחתונתנו... את רשימת המתנות... ואחר כך פרטים שונים בחפשים אחריו, כשמוצאנו בין יאוש לתקוה, כאשר ידיעות ממנו לא הניעונו עוד... ועתה, ברנע שהשפתי דף, כדי להתחיל לרשום זכרונות מאלי שלנו, נתקלתי בה שוב, באותה מחברת...

את הרעיון להוציא לאור חוברת לזכרו של בנו אלי, הנו חברותי המרות. באחת השיחות לאחר נפילתו, אמרה לי רנה חברתי: "עבודות אני יחד שנים רבות, ומעולם לא סיפרת לי דבר על אלי, מדוע זה רק עתה, לאחר נפילתו התחלתי להכירו?"

ואספס, לו היה אלי שלנו בחיים, האם היה מעלה איש בדעתו לרשום את אפיו ותכונותיו, לתאר את דרך חייו ולספר על מעשיו — הן אלי נער ככל הנערים היה, בחור מן השורה, עם מעלות וחסרונות כמו רבים אחרים, טובים כמוהו ואף טובים ממנו. לו היה אלי שלנו בחיים, האם היה מתעורר בי, באמ, הרצון לספר עליו למספר אנשים גדול ורב ככל האפשר? אכן, כל חייה מופרת אמה על ילדיה למקורבים אליה ביותר, לאלה המכירים אותם מקרוב, המתעניינים בהם ומוכנים לשמוע אודותם. אך מדוע עתה, ודוקא עתה כה רצה אני שהכל ידעו אודותיו, שהכל יכירו אותו, שהכל יזכרו אותו? ! משתו בתוכי מעיק, מעיק, מטרוד ומחפש לו דרך לפרוץ החוצה. כאש בוקרת בו התעווקה לדבר, לספר עוד ועוד, עליו, ורק עליו, לכתוב ולא לחזול, ותחיינת המלים הכתובות, שאינן נמחקות, מבכה חיות לשמותו — מבכה שהורים שכולים ממהרים להציב לבנם יקרים, כל עוד בקוהות עיניהם...

... ענה עדי יום והשק הילול שנים קטנים
ועתה נרדפי. ונצ

עדי
עילן יצחק

101 תמו

בגרות! : ציטוט הם יזעלוס מאליהם בעצן הסגור, כל מחשבה, כל מעשה, כל מלה, כל חפץ, מוכרים את אבי שלי... אין התחלה להם, אין סוף — וממה אחיל! : מיום הולדתו, נול היקנות, הילדות, הבגרות! וכי יבולה אמי בשפתי חולה, למות את חייו, לפני על רוח לבו, על מעשיו הטובים, על האהבה הגדולה ששפנה ממנו, על שבר מיו ורחמי הטובה שהשרו אחרית עליצות ועם על כל סביבתו, על אהבתו וערצתו לזוג... היעמדו לי כוחותי! :

קשה המכיבה, קשה עד מאד, אך שבעתיים קשה השמחה! אלו נולד בפי"ח יריפת מרמ"ה שפרשת ט' בטמוזא שנת ק"ש, בפי"ד באדר תשי"א, 4/3/1930, בעה 10.00 בלילה. הוא נחמו למאת לאויר הכולם, כן נחמו כל חייו, כמו מרד שא לא יספיק... היה חסיד נוח מאד, שקס וזלל, את הדיחה שבה ישר מהכוס — אהה לו הדין... כשהיה בן שנה וחצי, יבאנו לעבודה, את אלו חקטן נחמתי להשאיר בלול שעמד במרמסת המנה לרוחב, בהשגחתה של שגאה, שגרה בקומת הקרקע. היחה זו החמישית טובה לאלי לעשות הכרות עם כל העובדים והשפים, לאיך לחיות, לדבר אלהים ו"לעשות" להם שלום. מי ברחוב הנה לא הכיר את הילד הנחמד שעמד שעות בלול והתבונן בעיניו רב בילדים המשחקים בשכונה! :

בהיותו בן שנתיים התחפש במדים, לראשונה, לחייל עם רובה, כשהלכת עם כל ילדי המשפחה להצגת מורים, ואלי, שסימל ברובה, חודש אחריו, ק"א : "הסו", הלא אני צריך להרוג! :

בגיל שלוש התחיל ללכת לנח והשתלבה יפה בחבורת הילדים. היה צעיר, צובב, חביב, חברווי וכח תמים! — תבונות שלו אותו כל ימיו.

כאשר היה קוצב הביתה בין משחק למשחק, כעשתי עליו על שלא ידע לחזור והתלככל מאד, פעם אפרתי לו : "אלהים אדירים, טוב התלכך לכת ד" ענה לי : "אלהים אדירים, אלהים אדירים, כל דבר את צריכה להלפין לאלהים! :".

בתקופה זו, כשהיה כח נסון למשחקים, היה קשה להכניסו הביתה, אך השתדלתי מאד לשפור על שעות קבוצות לכיילה ולשינה.

פעם כשרחמתי אותו אחרי "יום עבודה מפרך" והשכנחתי במיטה, אפרתי כנימה של שביעות רצון : "מי מקנא באלי! :". מאז, מדי פעם, כשהייתי משיבה אותו, רחוק, נקי וחס עצמו נינוח, היה שואל : "מי מקנא באלי! :". מלי, רעיוה, משפרת שגם אחרי חתונתו, כשעבד לנות, להתפרק מעטל היום, טוב הייתה אופסת אותו אותה תחושה, והיה קורא לפתע : "מי מקנא באלי! :".

מהגן העירוני וכורה לי תיגנת מורים אחת, שבה היה אלי מחופש לקוף, כשהגענו להגנת, התחיל "חקוף" לקטף, לדוב ולטפס על הכשאות והשולחנות, כקוף של ממש, לקול צחוקים של כל הנאספים. היחה זו מחייה שמוטטת להיגנה, ואף מוצלחת מאד — כאילו מתבוננת מראש! היו בו, באלי, תבונות של ליצן, בתקופה מאוחרת יותר למד את כל המטריבוים מתחלקיטיים של שיחה אפיר, הנשפים, רבקה מיכאלי וכי והיה מוכן בדבורו משפטיים וקטעים מאותן תבונות מבריות. גם בהיותו חייל בצה"ל השתייך לצוות "החוף" של יחידתו ונהנה לכדר את החברה, ולהעלות את המוראל.

כששיים את חג העירוני הביא הביתה בניסף לתעודה, כ"עבודת מר", אוטו גדול ויפה שהרכיבו בעזרת חבריו, צבוב בצבע כסף, מעשה ידיו. היחה שאת מרכיבת העבודה השקיע הוא, תוחלט שהאוטו ימסר לו. באיזו שפחה וגאווה השיע אותו הביתה, בעזרת חבריו — עזריהו!

אלי בגן הילדים.

התלבושת המיוחדת לתלמידי בתי-הספר היידיים בתל אביב, מדינת ישראל, ק"י א"י
 תחילת — תלמידי בתי-הספר "ישיבה",
 המדינה החדשה בתל אביב, תחילת 1948.

כאשר התחיל אלו ללמוד ב"ישיבה", בו עובדת אנכי כמוזיקרה,
 אמר לי "אני לא רוצה אפא מזכירה, אני רוצה שתם אפא!" ונפסס
 אחת אמר "דוקא טוב שאת מזכירה, כשרוצים להרביץ לי, נמצא תמיד
 מי שמוחיר; לא נדאי להתחיל אתה, הוא תכן של המזכירה!"

אלי לא העניין במיוחד בשקידה, והיה עושה את התכרתי המוטל
 עליו, המורים נתנו לוטר שהשניו אינם בהתאם ליכולתו. כנראה שלא
 אהב להתאמץ בשטח זה, אבל היה מוכיח את זמנו לדברים שגראו
 בעיניו חשובים יותר; עם מנא התחלה תועה, "מיני" קראנו לה, אימץ
 אותה ושיצל בה, חיתה יונת במיטתו והולכת אחריו לכל מקום.
 כשחלתה בדלקת ראות, רץ לרופאים, נתן לה תרופות וטיפל בה כמצוות
 הרופא. בתקופה מאוחרת יותר קיבל במתנת גור כלבים. גידלנו אותה,
 חיתה זו כלבה יחסית, בשם "ריטה" כאשר נדרשה, אסף מהכביש את
 שוטרי ממנה ודאג לקברה.

רבות היו המסיבות האנושיות שהובו אלי לעצמי, ומילאן בנאמנות, בדאגה, במסירות ובאהבה. היה בו כל כך הרבה טוב, מסיפוי וחומר כדי לזכות בו כל נוסף ונוסף; הנה רואה אני את אביו היורד מספר פעמים בלילה לשמו אנוחתי של שבא החולה, אביו הנושע אל סבתא המתגוררת בתיאם פעמים אחדות בשבוע, מנקת את ביתה, שוטף הרפפות, עורך קניות וסתם מנעים לה בחברתו. הנה אביו העומד ליד פסנתר חולי של דודו, ברוך, מחויב בידו ומרטיב את שפתיו. אביו הרץ לסדר את כל סדרי הלוחות ודודו, כשאנו, המבוגרים, המוסוים מהאסון, ואביו הרואה עצמו אפסוסיים של אחותי טרם, אחרי מות בעלה. הנה מכתב תודה שנחנקל מפלמתי, שנקרא באביו להתניע פנתיותו כשני עומדת באמצע הכביש, בגשם השוטף, ללא רוח חיים, ובעל המכונית מסווע לעורה — — — כה היה אביו!

כאשר קוראים אנו, חוריו, מה מספרים עליו יידיים, חברים, בני משפחה ואחרים, מתאם מצלים אנו שהאבידה היא לא שלטו בלבד, ההפסד הוא גם לרבים רבים אחרים... כי אביו היה של הכל ולמנוח הכל! לא פעם אומרת אני לפני: מדוע היינו מוצאים בו רק חסרונות? מדוע אין חורים יכולים לקבל את ילדיהם כמות שהם, לחשלים עם החסרונות ולשפוח במעלות, לחפש, לראות ולשמוע בהם את הטוב והיפה? מדוע לא ידענו כמה טוב היה לנו אביו!

אבות אני את ההפרגנות לקראת הבריתונה שלו. את החכנות, העזיה לתורה, ההפסדה שאמרה בקול עלול יופת בלואיית החנוך ומקבלת בית הנסות, את הכרי הרב טרקוביץ שעזפה ממנו לנצחיות, כיאה לבאצא של התאון רב חיים עוזר טרודאסקי סוילנה, וזכות אני את יקבלות האורחים, רבת המשתתפים בבית יובסינסקי, ההתרגשות כאשר השמיע את הדרשה, וכן את מסיבת הבריתונה לחברים.

השיות המסיבולתי של המחלקה לחנוך קבע שאביו מסוגל להמשיך למרדו בביים על יסודי עינו או מקצועי, היות שאין לו נטייה מיוחדת לכאן או לכאן. כיון שעמד במבנהו הסקר, החלטנו שימשיך ללמוד בביים עיוני, מחוץ מנה שילמד משפטים ויכול לעבוד עם אבא, ובתקוות שהשנים ישנו את דעתו ויחשו למקצוע של אביו, שכן, לפניו, בשנאאל מה ירצה להיות לכשנכדל — השיב: "אני קטן, עדיין לא החלטתי, אבל עדין — בטח שלא יי".

כאשר החליטה הנהלת בית הספר התיכון, בו למד, בגמר בתה ייא, לא לאפשר לו לנסח לבחינות הבגרות, מחשש שלא יעמוד בכל המוקד עוצות, אלא לאפשר לו לנסח לבחינות שתוכינה אותו רק בתעודות בגר מסוגליות — החליט הוא ליישנני, ולא המשיך ללמוד עם בביתו יייב — מרות. שהיה לו עמדה טובה מבחינה חברתית, בוגר התלמידים, וכן הערכה מצד המורים.

קל לתבין אילו התרגויות והתמסויות היו ביוני, ההורים, לבינו באותה תקופה.

אלי למד בביים אכסטרני במשך מחצית השנה, נשג לבחינות הבגרות ועמד במעלה בשש ממוקד שמונה בחינות!

תעודה

מס' 2066728
מלחי עליזה
הש"ר 5711
00 00 00

מס' 0000000000
מלחי עליזה
הש"ר 5711

מס' 0000000000
מלחי עליזה
הש"ר 5711

בגייסות השריון

מס' 0000000000
מלחי עליזה
הש"ר 5711

מס' 0000000000
מלחי עליזה
הש"ר 5711

מס' 0000000000
מלחי עליזה
הש"ר 5711

כאשר ביקר אנחנו חבר של בני, ביקור של יחוסם אבנים, אמרתי לו :
 "חבל שלא הכרת את אלי ו", ענה לי "מה זאת אומרת, לא הכרתיו ו
 ילד שנכחתי בבית המילה שלו, כבר המצאתו שלו ובחזותו, האפשר לומר
 שלא הכרתיו ו" תורחתי, זה לא מספיק, צריך להכיר את הבחורים
 האלה הרבה יותר, צריך לזהר לכל המנהיגים שלנו לקרוא את כל החובי
 רות שהוצאו לזכרם של הבחורים האלה : דני, יורם, תמי, מנחם, עמוס,
 אלי והאחרים... צריך לשפר להם על אלה האלפים שלא הרגאו חבורות
 לזכרם — אולי אז יכירו אותם, ויבינו מה כבודת האבידות, ומה יקר
 הקרבן, כדי שלא יהיו מחללים, השידעו החורים השכולים, האלמנות
 והיתומים שיקיחם נפלו, משום שדרך אחרת לא היתה ! !
 כאשר גויס אלי לצה"ל, חיפש פרטקטית להתקבל לשריון, "החילי" —
 כך חשבו אז החברה. כמובן, שלא נתקל בקושי ונתקבל בזכות עצמו.
 מה יכולה אני לכתוב על תקופת חייתי כצבא, תקופה של שלוש
 שנים מהיו ו ינא מביתו נני וחור ובר, ואורים לי תקופת השריונות,
 וייחוס החורים" במור השריונות, אלי בקורס טנקיסטים, בקורס טפקדי
 טנקים, סלחתי ההתשה, בה שהה כסיני וכבא על הברים שנפלו לעיניו,
 והצלחתי כמדויק בבית ספר לשריון בשנת השלישית לשרותי, באותה
 שנה נבחר ליצג את חיל השריון, כנראה מטעם סקסס פתיחת תנ
 העצמאות במר הרצל בירושלים, שצולם בטלוויזיה.

והנה מתקרבת אני לקראת הסוף, ושבו דמיונותי לני עומדת אני לספר על חתונתנו. כחצי שנה לפני כן רכשנו דירה ברחובות משותפים, אנו והחברים של מלי, משפחה שכל כך התקרבו אליה והיה לה לבן, התחילו התרעננות לרכישת מיימים ורחות חלקי, אולי עשה הכל כמו ידיו, בעזרתה המסייעת של מלי, הדיוק טכניים, החליף נקודות השמל, בצבן ושיפוץ ובנה להם קן משפחתי טחמיסות מניסה שרתה בו.

אולי לא רצה חתונה מפוארת, כחתונתם של נורית וחיים, לפני ידיו די היה בטקס צנוע. רצונו לשאת את מלי היה כה עז שכל הדברים האחרים נראו בעיניו חסרי ערך, אך נענה לנו, כיוון שיצע שחתונת רבת משתתפים תשכח לנו שמה, וכפי שהתבטאו אז: כה מנסות השמחות בחיי אדם, מדוע לדבר עליהן? מדוע לא לחגוג עם כל ידידיו, מדוע לא ישפחו הכל בשמחות? ואכן, שפחו הכל בשמחות. היתה זו שמחה אמיתית, אולי דאג לכך שכל אורח ירכוש עצמו בטוב, הוא ריחף בין המסובים, בחליטתו החכולה, כבצבן עיניו, כמלאך כחול, ולאשרו לא היה גבול, והבטול היה כה קרוב...

רק ששה שבועות עברו מאותו יום מאושר עד יום נאמנו למלחמה, וטריס חסידיק להעביר את כל המצוי ובנדו לזירתם, עזב את הדירה ואליה לא שב. הנה הולכת ומסיימת הכתיבה... ומה הלאת? : שבו ריקנות... התקופה של הביטחון לידיעה ממנו, החרדה, הפחד, ההתרעננות והחיי משיים אחריו נמשכו כשלושת שבועות... אולי נפל ב20 באוקטובר ויקי ב'ט' בצומבר היצו אליו תרשיץ של הנדוד ובטו בעזרת האיוב. נראינו יושבים בסקוטותינו כמאובנים, והשאלה היחידה שאילתה היתה: "האם אין לנו מה להשע עדי, האם באמת לא ישוב אליו לעולם?"

א מ א

אנו קצו לפני שחרורו מצב"ל, כאשר חלמו חופשותיו, החליט להשלים את בחינות הברות ונרשם לקורס למתמטיקה. עם הכיר את מלי, עם שחרורו, השלים את שתי הבחינות שחסרו לו, ולמרות שלא היה בטוח שבאמת רוצה הוא להיות עורך דין, נרשם לסקולטה למשפטים, אך לא התקבל מחוסר מקום. עדי היום לא אדע אם הצטרף על כך. הוא אמנם אהב מאד טאורטריה וארכיאלוגיה אך העדיף לעסוק במקצוע שיש בו סמום עזרה לכולם: עבודה טכניאלית, מוזיאורטרית ואף השב על למדו רשאה בחי"ל, הכניחו יורדה לחניך, כי קשה היתה המרידה מסל...
 וקטו לפני אדם ורבונו הניו להיות לזמן קצור באו לידי בטי, בדרכים שונות: פגם אמר למלי: "האם אמות משהלח, רוצה חייתו לתרום את נותני למדי."

כשהיציאת הצעת ספרד החיטוף לשמש מדריך נדיב — החליט לקבלה. עוד באותו קיץ למד בסמינר למדריכי נדיב ובראשית שנת הלימודים החליל לעבוד בבנייני חינוך, תוך כדי השתלמות באוניברסיטה. את עברו דחו כמדריך נדיב רצה בעבודה זמנית בלבד, אך התירס אליה במלוא הרציפות והאחריות, כי היה בו מיסר עבודה בניה, עד כי התקשה להמציא במחיצת אנשים הנושעים מלאכתם רשית. הכל היו מרוצים מעבודתו בחינוך: החנוכים שהתקשרו אליו וההבונה מאר, חבר המורים והמנהל שהתבטא אחרי שהעבר לחינוך אחר: "בדרך כלל, קרעו אני על אנשים שאינם אומרים 'שלום', אך על אלו אני כונע על שאמר 'שלום', חיית — עזב. עם המפקחת של הנד"ע הצליחה לנרואה לעמוד על תב"ו נוטיו והמרה בעת בקורה אפל מלי לאחר נפילתו: "את יודעת, הוא היה כל כך טוב, שרציתי להרוג אותו!"

באותה תקופה שוב נתנה מאד להמציא בנית במחיצת החורים, אחריו תקופה של תרחקות טחמיסות מאבא ומאמא, תוך הנתקות מתקופת חילולת גיל ההתברות, ההתלבטויות וההמנסה. אהב לעמוד על ידי במשבת, בעיקר בשעה שהכניו אורחות שחרים או הדחיתו כלים ונחל לקרוא באונו מעבודותיו, לללות לי שדווליו ולשוחח עמי כחבר אל חבר. באותה תקופה היה מרבה לבקר אצל אחותו נורית, מה אהב את שני, בתה הקטנה, ומה רצה חייה אהבת הילדה אליו! עם אמר לי שלא יכולה להיות ילדה מוצלחת יותר ממנה, והשועבתי היתה: "תראה, כשיולד לך ילד, האמר: אין יכולת להשעב שיש ילד מוצלח ממנו?" ואכן, כשנולד לו שמלי, רעיניו, בתריון, לא היה קץ לאשרו.

בדרך ימי השענה בשכמי המוסמ, דוממת ונאכבת עם שרה, בני יותר בני המשפחה, על האכילה הנוחה — על נמילתו של אלי, בקטניו לחנין בטיו לכאב אולי יושם גם כוחמה, שרה ובני, אמרתי, איך נחמם ולא נוהמם ? אך בזאת הובחתי על אלי, נחיה אהתי בשנית והתפעם יהיו חיינו חיינו נחם,

עבר אחרי יעבתי עם בני, בני, סרי לי על אלי, בקשתי, איך אתה הוכר אהתי ?

איך אני זוכר את אלי ? — ענה שאלה — וכן את אלי אפשר לומר ! ! —

אלו בני — את אלי אין זוכרים את אלי חיים ! ! ולבני יש הרבה מה לספר, הוא מלא את אלי, והוא מספר, ענין ודף ענין, וזכיר ודולק וזכור, ומן הזמן הכל עולה ונבט לנו ענינו, בכל מלאו קומתו והחזיר אלי שלט.

— במקומות את שושבי בליל, מזה אלי בני, אך נראה כי מתכוון הוא אל עצמו, כמה להתחיל ל אינו יודע ? ולשיים אינו רוצה ? אך אפשר ללא התחלה ולכא עוף,

לרעם ממנועולות עינו ומבטו מתקדי אישם בוקדות רחוקה.

את אלה, הוא מזה וואוס, האיר לך שיש רגיעה שאני מריש שהנה אלי עומד להכנס הביתה והבחוץ השכבני מוטל עזות את הלל הבית, ואני מצפה לשמוע את קריאתו המתורה 'אבא, מה נשמעו מה אהתי עובד כל כך קשה ?' כן, אני מנחה — וצמייתי ושארית ללא מענה בחלל ריק. איך מניסה, איך קריאה ואין זכוכ.

ברגעים אחרים אני מנסה לנחם את שרה ואת עצמי — בדרך חילי דים — ואומר לה : שרה, באי אפשר לעצמנו 'רחמה לנו' והתאר כי אלי שלטו מנבא אישם רחוק באפריקה, והרבה הרבה עמים לא יוכל לראות אותו. לכל החתות נוכח בהרשפה שהיא חי וקיים.

ושרה שקשיבה, מתחרדות, שוקעת לכאן ולכאן ואומרת מתוך כמרון : בני, למח על הלשונות את עצמנו ? מה זה יתן לנו ? האם זה יהאיר אלינו את אלי שלט ?

ואו המציאות בדמות שלט קטן עליו אהיות קטנות שחרות — אלי מלחי — התקוט בשדה קבורה נבאי אי שם בדרום הארץ, מטלסלת אחתי משנינותי, מוחלת על מי ואומרת : אלי אינו !

וכן חוזר בני למציאות ומתמיד לספר :

אלי נולד בצעירה, חי בצעירה וכלה בצעירה השמימה, בעת לידתו עוד לפני שהשקפתי להניח הביתה מבי"ח לאחרי שהבאתי את שרה לשם, נודע לי כי כבר יבא לאחרי העולם, למרות שלא ציפינו ללידה כה מחירה מיהר לבאת הילד לאחרי העולם כאילו הרגיש שאם יספיק למצות את מלאו חייו עלי אדמות.

ובדמות לידתו כן חלמו חיינו הצעירים, הוסס והענין הופיע תמיד, כשהוא מוכן לזכות, החיך הטהר לא סר שפוי, המחשבה העצמאית שנקמת בחיבו מנעה בעוד מלכת ואשו מפושמנות. הוא לא סבל את השורתי והכוס, רבים הוזכרוים שהתחכמו בנושא זה, אני מוכנעו שרצוי וכדאי לקבל מושמנות, והוא תחמיר ומתנער, אני, כבעל נסיון, חשתי שאם עצמתי האכזרית המרגיזת תרצו להתקדמותנו בחיים, אך

אלי נהג לחביק את עצמו בצורה בלתי מושרדות, רדף אחרי דברי בדין ומעשי ישר והתן על עקרונותיו. זאת רדף מנעמו ודרש מאחרים, כשנתקל בעובדים שלא פילאו התקידם באמונה, גם כשהזכיר לא מצו כי ישירות, לא התעלם ולא נמנע מלהעיר, אך תמיד כרוח המורישית טובה, הוא שאם עוללה בצורה מוחלטת.

קיץ אחת, כדי להרש את עצמאותו ואי חלולתו בנו התורים, ולהתנסות בעבודה יצרנית, החליט לעבוד אבל קבלן בעבודות בניין שונות. אלי לא בחל בהתנסות לבנים ואף לא בחשיבת דליו מלט כבדים לפינומים, עשה כל עבודה שחורה, קשה הייתה העבודה והוא לא היה מורגל בה ובמאמץ הנומני. אך כנראה שזה היה שביליו לתנוך ודרך לחשול כוח הרצון והתנד, כשהיו בערב הביתה עוף ורודף, אפשר היה לקרוא בבניו את הסיפור שבחשפה, והענין, השישיות הרבה הניסיות לא מנעו בעוד מלהבחין כלעיתו ה'מסחרית' של הקבלן, בשעת המשא ומתן עם לקוחותיו — קומי הדירות — ובכסאו הביתה היה זועק : תרי זה אי ישר, איך הקבלן 'מסדיר' את הקונים ! !

— האם לא נשית לעזור לכלי ליגור קשרים חברתיים ועסקיים במצונות מברך וידוידין הרבים, ולהקל עליו את חיוביו הדרך שלו בחיים ! ובני שלח בי מנע שפם שאלה שפם עשיות, תנחם !

— מה את אומרת ! האם אני לא נשיתי ! אך, האם איש כאלו ישיבים לעצב קשרים ? אלי נאמן לעקרונותיו ולאסור, לא רק שדה את הרעיונות וההצעות שלי אלא אף מנע מלנבט כחוט השערה את שפוי. קשרים מצינו אלו נראו בצמינו לא רק כבוליו לחורש עצמאות, אלא ככומעים בטוחר המידות, הוא ביקש להניע לכל מטרה בזכות עצמו. למרות שהעריך את קטעו — עייד — לא מנעף ללמודי המשפטים, שאם יגידו שבזכותו תניח למח שהתני, היו לנו נסיונות שכנוע רבים ושיחות ממושכות בנושא זה, כי לאמיתו של דבר החותכי את המסדר למען אלי, ולשמן התמשכות והאמטני שבמשך חסמן לחלש התגוננות וימץ ללמודי המשפטים מתוך חברה עצמית, כי מתחת לשף התכירה שלו רצה להיות עייד,

האם מעולם לא חשב אולי ליצור לעצמו קריירה צבאית ולראות את עתידו בצבא? הרי היה הניד מסגין בקורס ואף ייצג את השדרון בטכס חלוקת המסגרות מיד עם העמקאות בחר הרצל בירושלים.

— כן, אולי לא חשב על קריירה צבאית, ולמרות שלא ראה בצבא את היעוד החיוני למקצועו הנבואי בבידור ראש ומילא את המשימות שהוטלו עליו בכל ליבו. היתה בו נארה של שריונר, למרות שלא אהב שלחמות וצבא. כשהתחיל לצבא ידע מראש באיזה חיל הוא מנקט לשרות וכאן דוקא חיפש פרטיקולר ואמר לו: אני רוצה לבלא את הקפידו בצבא מתוך הכרת התודעה עמוקה. אם אבליח להתקבל לשריון, מה טוב, אך גם אם לא יעלה בידי להגיע לשריון אמלא הקפידו באמונה בחיל אחר, והוא נהיה לשריון, ולא היה יותר מאוחר ממנו.

בתקופת שלחמת החתישה כמעט ולא ראינוהו בבית ולא ידענו מה עבר עליו. הוא התנדב להקל עליו ולהשייר מליבנו את הדאגה לשלומו, ועל כן לא רמז אפילו על השכבות בתן היה נתון, רק מאוחר יותר נודע לנו כי מסקדו השריף והבדור הטוב — סמוכה — נפל בשלחמת החתישה בטנק ליעונו, ואולי שלנו נוצל בגוס. התקופה מסומכת לא יכול היה להרעז והיהו אוטר: "למה הטובים נוסלים?" כן, אולי, סקרבות אחרים ומספנשים אחרים עם המות יוצגת במפת, למה לא יוכלו לו גם הפנים?

— אם הזכרת את חבריו של אלי, בני, מה היו באופן כללי קשריו אל חבריו וידידיו?

— מרשם יחסיו עם חבריו זו מרשה נפלאה. ידידים וחברים רבים וטובים היו לאלי. כשם שידע להעריך את חבריו כך העריכו הם אותו. שמעון שרק לאחר נפילתו עמדנו על כך, כל אחד מחבריו הניח אבל אלי כיוון יחיד, והיה משוכנע שהוא חבר הטוב של אלי בהתחלה. טוב לבו, בת החוק שהיתה נסוכה תמיד על מניו ורוחו הטובה קשרו לו להתחבר על חבריות ולחיות נערץ על חבריו וידידיו וחניכיו. לא אחת שמענו מפי חבריו וחברותיו על מסירותו ואמונתו להם, והשבתו או בליבו: את, כמה מנסיחים החבריה האלה, מה מוזר כי אנו החתולים, בחייו של אלי, לא ייחסנו חשיבות לבחנה הנפלאה הזאת — שנקראת ידידות כנה ועמוקה.

— מרשם לשמוע על ידידות האמת של אלי ועצוב לדעת שכל זה נעלה ואיננו, אך אולי מובל, בני, לתאר את מקומנו של אלי במסגרת המשפחה, תיבת, כיצד התבטאו קשריו למשפחה הרחבה, ואיך הכין לו את הק, המשפחה הפרטי הקטן שלו?

— לאלי חיתה תחושה משפחתית מדהימה באטמוספירה ובנלוויה הכלליה רגילים. מיוחדת במינה חיתה תחושה מכל המסובל בקרב בניו, גם בני גילו.

אלי ידע לטעור את בני משפחתו בטעם משהו, לעוף עצות טובות ולעזור במעשים.

בסבתו הישישה — אמי עליה חלום — שגרה בתל-אביב, סיפסל דרך קבע. דאג לנקותן חדרה ולשדורה. נוהג היה לחשיעה מדי שבוע אלינו הביתה, מחליף אותה רשמים ומשוחח אף בצניני מליטיקה. חיפש דרכים לבררה, והף העלית להעלות חיובים בפניה. פעמים הרשה לעצמו להעורר לי, כי עלי להתנות מן העסקים שלו, ולהקדיש יותר תשומת לב לאימי. צדק הנטר, כמה צדק. אך טרדות חיום יום וקוצר הרוח חטישו את מחשבותי מן הבקורת הנבונה.

קורס מפקדי טנקים

מחזור אפריל-יולי 1970
ניסן-מנחם עשירי

עם הסכנת השניה, המוח, פיתה יחסי חברות הדיים, לא עשה דבר לפני שהתייצב אתה. שיתום יחד סילבו בחור, במחסן, בנינה הקטנותת ובמה שגדל בה.

כאדם כמובן טען את מייסד ניטון ומשפחתה, לאחר האסון שירד עליהם עם ספירתו של ברוך. הוא פרש עליהם הסיוע כפעל סיוע. אין מילים בפי לתאר ולספר כיצד דאג לכל אחד בסדר. הם בודאי יזכרו זאת עוד הרבה שנים ארוכות.

כמיהתו לתחושה משפחתית היגיעה לשיא הגולגולתה עת הכיר את מלי. "יו היא" קינר וקרא, "יאותה אשא לי לאשה". ומאז נקשר גם להוריה על מלי. ביקר עם יום יום ונרא להם בכל מה שבא לידו. כשראה את עולם הקשה, יער להם להגשים שינוי בחוגם, זרום ועודם, והם שמעו ועשו, כשחוא מסייע בידם.

עם מלי אהב את מלאכת התכנון של נדוהיהם, ורקיעת חלום חייהם המשיחיים. ביקש למחר לשתתף למהה כדי להעתיק עליה שפעם רגשותיו. והם נישאו. לא ביקש התונה ממוארית ולא רחיקי מותרות. טעו שזה בובדו, אני תוא זה שבקשתי קליים טכס החונה באולם, ספאת החיכוך יותי החברותיות וקשרי הצבדיים. אלי הסכים אך ללא התלהבות. את רחיקיו מכנן והכין במ ידיו מכל מיני רחיקים ישנים, שעמדו ללא שימוש בבית. תנועה היה ליאות מה הבלח לעשות מהם, וכיצד נמח בהם מנעמתי ומרובו.

— בני ספר על תכנוניו של אלי לאחר שהורו מן הצבא, מה הספיק לעשות ועל מה עוד חלם?

— התקופה שלאחר השחרור הטיחה אותנו לקבלת תוספת של משכני רים והימשיך דרך בחיים. מלא היה תכנונות ביימון. הוא חליש להשתתף בקריס למדיני בניני ולעבוד בחדרכה. מלכתחילה לא ראה בתפקיד זה את יועדו. הוא נהנה מחיותנות וכן תטרות בעתקידו זה. עבודה זו איפשרה לו ללמוד באוניברסיטה בתחום התכנוניו.

אך להפתעתי החדרכה קסמה לו, להתיבה אותו והוא השקיע מרץ רב ומחשבה רענה ביצירת קשרים עם תוכניו, תלמידי התיכון. היו טנמים שהוא גם התעלות וראה בתפקידו מעין עליחות. הוא נמשע עם נוער השנינים, חודי לבנותיהם והשתדל לעזור להם, ושימוקו היה רב.

בנימיים נשלח לקורס באוניברסיטה להסמכת מדיניים, דבר שהעמיק את תחושת הספיק ודחף אותו להשיגם נוספים בשטח החדרכה.

— מערב יום הסיפורים נמשע עם אלי, אתה היית האחראון שראית אותו, ספר לנו על כך, מלי.

— כן, בערב יום הסיפורים היה עדיין תחת הרדשם של החתונה. מתנות היו מניעות עדיין ביותה והוא היה בא לקבלו, היה מתח אותנו למינו, נהנה ומשוקם גם אותו כשסחחלו. כך היה גם בערב יום הכפורים לבנה"צ.

באותו בוקר הצלחתי אך להביאו לראשונה את שרש החתונה. כולנו כבר חיכונו בכליון עיניים לפתוחו של השרש והתקרננו. למסול, ולא רק על רגל אחת, ערד הספיק לראות את עצמו בשמחתו, לנענים אני מתררה!

האם קיימת איוו טמטעות סמלית לבוקר המזור של שרש החתונה וערב יום הכפורים? מי יודע!

לאחר הקרנת השרש נרבונו כי נימשע בעיב לקראת החליכה לבית הכנסת. זו טעם ראשונה לאחר שנים רבות שאלי בעצמו ביקש ללכת אייתי לבית הכנסת. משש לא האמנתי, מאד התרגשתי ושמחתי. למחרת הפיז צו הקירואת. לא נועה אפשרות לחוויצו לו מיד. אך אלי הביע בעצמו אלינו, בסביבות השעה שתיים, ומאד כעס שלא חודענו לו. הבענו היתה רצינית והחלטית. ללא דיבויים רבים, לקח את הסכונות, הוריד בדרך את שרש בשטח "מס"ח", והמשיך בדרכו למקום המימשע. אני התלוייתי אליו, כאילו שליבו אפר לו שזו הפעם האחרונה שאראה את אלי, התבקטו ונמרנו. וזו היתה נרידה לבח.

משל בצד נפל בחלקי לכבות את בני הבעיר. איך קרה הדבר, אינו מסוכל להבין עד היום. הרי תמיד שורה עלי אמונה שלו לא יקרה דבר.

הכסחון שטעם מנליותיו האחרונות, האם העלים מאיתנו? האמנם טמה מרשת חייו של אלי?

א. ב. א.

ירושלם — סדין

איתי, אצ'י

ידידיו של אילי אומרים: "אילי לא היה לנו יריד ורע בלבד, כאח היה הוא לנו". ואני, אחותו, אומרת: "אילי לא היה רק אחי, הוא היה גם ידידי ורעיי". אכן, אצל אילי נטיששו התחומים, רגשות האהבה, הקירבה, רגשי הידידות הנמרקת והכנה, שפילאו אותי, מצאו נתיבות בלב כל מי שהיה יוקם להם, כל מי שהיה ראוי להם, ואף רצה בהם... אשרי, שנמצאנו ראוייה להם, ואנוכי כה רציני בהם... את החיות המשותפות שהיוונו יחד, בבית, בחברה ובמסעדות, את שעות הטעם שביולינו יחד במטבח, בעליות ובשחק — לא אשכח לעולם ולא יפוג טעמם. הנה שושעת אני שוב את קול צחוקו המתגלגל, את גון קולו הנעים... הוא כאן, הוא איתנו!...

ולנה עיני עוברים פרקי חייו המשותפים בבית הורינו, כל תקופה ויחידה שלה. תקופת הילדות, כשהיה הקשר בינינו דופף, שכן אני, האחות הבכורה סמנו בארבע שנים תמימות, התייחסתי אליו כאל אחי הקטן, הילדון והטטטון — זכורות לי בעיקר המריבות הילדותיות, וטעמם כה מרוב!... אני, שנתיימי מיתרון הניל ומתחזקות הכוח המיני והשכלי — נאמתי מהמריבות וידי על העליונה, עד לאותו יום בו הרגשתי את נחם זרעו של אחי הצעיר, וניכר עלה בנינו... השתי בעליל, שהיני לא ילד עוד, הוא פשוט נול, התבגר, הן בנות והן ברוח... פער הניל הלך והצטמצם, ויחסי אליו השתנה, התחלנו להיות חברים. הייתי פאטרפת לשיתת החברה שלו, ולמשיבות הריקודים. אילי וחבריו ראו את נוכחותי בעין יפה, וזכו לי שהייתי מלומדת אותו ריקודים סלוגיים, רקדנו, שרנו ורחמנו בקלות לקול כלילי התקליטים, והרבת הרבה צחקנו...

התחלנו לתנין זה את זה ברמס, בקריצות עין, במבט, בחיוך שובבני ורב משמעי — הייתה בינינו שפה משותפת, ארון קשבת... היה מה לספר והיה למי לספר. זו הרגשה נכאה!

ולחץ עימה, לקשט את חדרה, להסיעה לטיולים ולהתבשם מחוכמת-
 היה — היה ללא גבול!

האבנו את ביקוריה של אלי בביהמ, את סיפוריה על המדינה, על
 חבריה המורים ועל עבודתו כמורה בגניזת ביישוב תימן...

בסוף האחרון החל לבקר בביהמ בלילות מולי חברתו, והחל לזכר על
 הקמת בית משלו...

מא מריבותיה היולדותיות עברו ימים רבים, שנים חלפו,
 והקומה רדפה תקופה! ואלי היולד התמסר... אלי הנער המתבגר,
 העלוי והחברן, האוהב את החיים ויודע להנות מהם... אלי היולד
 האמין, האחרני והרעב במסירה... אלי המורה, המנחה והמסודר,
 המורה והחבר... אלי הנער האוהב... ועתה נרשמה עוד חוליה בשרשרת:
 אלי החוסס בגופו את פלי המשיחה המאיימים על ארצנו ועמנו... למען
 איש ואביו, למען אחותו, למען שני הקטנה, למען הרעיית האוהבת
 ולמען ילדו אשר יוולד...

לגבי זה לא הסתיים ואף לא יסתיים, אפשר לראות את אלי בעיני
 רוחי, ועד חוליות רבות הצטרפה לשרשרת.

1972

...והמנע נדל והיה לזכר — הייל כה"ל. במקום שיוחז מיטע לבקר

בבית. את מקום השיחות מיטא המכתבים, את מקום הפגישות בבית
 ובחברה מיטא הביקורים המשפחתיים בבתי המדרשות ובקורסים השני
 יום בהם התקבל החייל שלי. כשהיה מבן רוחי יורד, ייקשקשני עצמי
 בכתיבת מכתב ארוך ארוך, עוסק בביטור קריקטורות, אל אלי, המבין
 לרוח, המשיב להכירני וידע לקרוא גם בין השורות. מסתבר, שמכתבי
 אלה היו חשובים בעיניו עד מאוד, שכן, מנא לנכון לאספם ולשמרם.
 אלי היה נא באחתה, ונתנה כאשר הצבוע עלינו כל אל — חבר וחברה.
 סוף על קטני בעיניו לנשא, אתה לחונן בי בכל ענין ובניקר העריך
 את כשר הבידור שלי, שלדעתו עלה אפילו על כושר הבידור שלי,
 דבר — קשיש לא הייל בו ספק. האירו לצעכם את האוירה ששררה
 בחברה בה נפגשו הבדן והבדורני!

טענותי להינשא לחיים, היה אלי עדיין צעיר, וכיוון שהיה אז
 מורה בבית ספר לחייל, הכמו חובשתי והתארט, ומניחותיני ויחתי
 תינו הכמו והתארבו גם הן. אכן, בתקופה זו היה ביטור הקשר הדוק...
 את אחות — ויחתי מזה! גם בינו לבין חיים שורת יודות, והשניים
 מנאו להם תמיד שפה משותפת — כאמא שרין ומנישים לעתיד.

לשעבר, אחי הישואים, לדירטנו, היה אלי קופץ אלינו בכל עת
 שהיה מני, ולא משנה באיזה שעה השעות היום נתבנה, בבוקר, במחירים,
 בערב או מאוחר בלילה... תמיד היה טוב לנא אל נורית וחיים ותמיד
 היה טוב לנא את אלי. כל שעה היא שעת כושר!

מסתכלת שני, המסיק אלי לבקר אבל נורית וחיים, ונשא ביקורו היה
 שני, יחודנו, שפה אחבה, שראה בה את היולדה היפה ביותר, הנחמדה
 ביותר והמכונה ביותר. והאישר להינשא במחיצתה, לשבת על השטיח

סבתא צמפרת

ישבתי עם סבתא בביתה בחצר האורחים מול החלון המסוקף אל הימנה ואל עץ החות השמיר בשלכת. הייתה מוזנחת, אין סוג רוח, אופרת שפתא, אולי עוד לי בעבודת הימנה, אולי ירע שאני אוהבת נפתים ומרחים. תמיד עזר לי, עזר ודישן את האדמה, עשה את כל העבודה הקשה וגם את שדות השיחים בנוסיה שברחי שחל אולי כמו ידיו. רבינו שיפקור את עץ החות, אך אולי ביקש האמר : סבתא, באביב מלכלב חץ והעלים התדרשים וירקום ויפום ובקוף נותן חנך על זה נעים, חבל לעקור עץ מה.

יום יום היה מבקר בביתנו ועוד מחדדה באוזני קולי : מה נשמע, סבתא ! היה משיח ימיו ולא פעם אמר : את לא כמו כל סבתא, איתך אמר לרוב על הכל. כמה לעזר לך סבתא, יש לעשות משהו ! חנה עזר לי לחוריד החילון לפני הכביסה, לתקן קטני בחשמל, לקבוע משמר בקיר ולתלות המונה או לתקן פלי טעונן חיקון. אולי שואל נעשה, כשהחלה סבא של אולי יזיל היה אז אולי נער כבן עשר ויום יום סבא זמן לישב עם סבא, להאזין לרבינו ולספר לו דברים מענייני דיומא, אולי נחת בחוש להבין לנפש החולה, חיו לו רצינות והמאמץ מה לומר ואיך לומר לכל אדם, אם זה קשיש או נער, עם כולם ירע לרוב. בימים החם למד לנגן בקלרינט ואחרי שיעורים אחרים בא בשפתא אל סבא ותחל לנגן לפניו. מאמציים רבים עשה להביא מניינה וכל זה כדי להעלות חיוך על שפתי סבא ולשפח לבו. כשהחמיר סבא בריאותו של סבא התחילון מפעם לפעם כדרכו של חולה, וחזר זה טבעי, היה אולי מרענן, בדברים :

סבא, אמר, אתה צריך לחיות מאושר, חיו לך הרבה שנים טובות וסבי לחות, ויש לך ילדים ונכדים טובים, כולנו אוהבים אותך ודואגים לשלוםך. חנה ביקרתי בבית חולים וראיתי שם בחורים צעירים, פצעים, מחלטים על קברים ובכסאות גלגלים, הם רק בראשית חייהם, לא הספיקו לחיות. אבל אתה סבא בר מזל, אתה הרבה עשית כל חיך והרבה נתינת, זה קורה לאנשים רבים מה שקרה לך, אבל אנטנו תמיד לפידך ואתך. אף בשעות המאחרות של הלילה היה מוקד את סבא על דעת עצמו, סבכה אותנו מניש לו הרפואה, משהח עיטו, מעודדו ומרנינו. שפצתי בחברתו, מלי, לחיות לו לבת ברית, שיפר לי הרבה בשבחה והביאה אל ביתי ומאז חייתה גם מלי בת בית אצלי ; אולי היה בטוח ושלם עם עצמו וכל כך מאושר.

אחב את כל השפחה, הודויות וחדוים ובני תודוים. אך יחס מיוחד ורגש אחריות הרגיש כלפי דודתו, מרים, וילדיה, ומאחר שנתאלפנה, נהג לבוא לעיתים קרובות לביתה, הנה חיקן התנועה ואת יתר המסקנים שכבדו נן הילדים, ובתוך חמית, דבר לא נסתר מפניו, כאן צריך לחוק וכתן לבצוע, בא, ודא ועשה.

כשהתקרב מועד הנישואים של אולי, טח אל פיטו, בן דודו, ואמר לו : בקרוב אחיה איש סווי ויחיו לי תפקידיים בביתו האולי לא אוכל לבוא לעתים קרובות מאוד אל הדודה מרים, אז תבוא אמה במקומי, והנחה את פיטו ושאוילי בכל פרט ופרט.

ומעשה אחר בקרוב משהחלה, בנער בן 14, סיומה שמו, שעלה לנרץ עם חוריו, אחותו ושבתי מברית המועצות והתגררו באופן אפני בבית סבתא של אולי, והנער שומע אך ורק רוסית, מי ישיש עורה לאח עולה אם לא אולי !

כזה היה ...

אני מזכרת לעוזר לי אמר, ואלי עמיס קוריסים ועבודה ומועד הניסוי
 אים שלו הולך וקרב והתכוונה רבה, אך אלי מוצא שהיה גם אל בן דוד
 הצעיר. לבויר זה שיתף גם אחיו, מספרת סבתא, את התרגימי אמר, וכך
 ישבו השלושה, סבתא – מתרגמת, אלי – המורה וסיומת – התלמיד.
 רעד מספרת סבתא, שאלי ביקש ממנה שתעשה משתו לדיסקיות שלו,
 שאינו סובל אותה, היא מצננת לו את הלכ.

תמרוי שקית קטנה סבד רך, ושפתי בה את הדיסקיות, ובשעת מעשה,
 היתה לי הרגשה כבדה, איני יודעת מדוע, היו כל דבר שאלי ביקש
 ממני, עשיתי תמיד בשמחה וכאך רעדו אצבעותי, לא יודעת מדוע.

הרבה הרבה יכולה סבתא לספר על אלי, נבדה, שהורי גדל ממש על
 ברכיה, מיום הולדו גרו ביחד וחיו בצוותא.

מפרדתו מסבתא של אלי, כשרמעות חונקות את גימח וחלב וזאב
 ומיכב.

ובדרכי הכיתה לא הלכתי לבד, ליווני לביתי תלמידי אלי לבית שרה
 ובני מלחי.

איה הדר של אדם
 ואיה טוהר נטש
 הלך אלי, חלץ לעזרת העם
 במלחמת יום הכיפורים
 ונפל בגבורים.
 יחי זכרו ברוך.

(רשמה יהודית)

שם את קמל על ראשי אנקבות המבוי בתיבות חיים.
 ולקדם ירי האונקם השייך. ודינקם שלושפת ספיר.
 ונקוסקם תרצה לפראת כל רישת ימי ונדנדו הקשרת
 שדר ורצו סביבכם באוסף נד הקלי"קנה
 שה לפמנה נקת הסדר. קרעסם ספיר לישותכם.

ה. ג. ביליק

כשטוב לזונת - טוב לצלילי

אמר: " — "אמנתי" נתפס לפרזן כי ברשע תפוס, ומכיון כי יחד ידעו תריסר: יחד חסרו, בעל טריס ידעוהו אמנתי, ראש פועלול ובלתימי, סמיים סלפס, השפדוס על טוס לב, במנהל אף טוס כי שופיר אף אף ישר על ערב לב.

היה תפוס לרשע: אבל ישר, לא תפוס, מה שפני ספרים ילד מבי, בני, ישר, היה חזרו חרשנס המפדיר סגור חזרו לאחד חיי הקשרים.

בתישום ילדים קטנים מאד נהגו בהתקדם חזק חזק, ונאמר אף היה רחמי שהתקטנו באגם מה ספרים במעלות ומפטרות: "אני אוהב אחי את מתי".

אף היה יודי מאד סקרן: המל רבב לדעם, מהו לשאול שאלום רבות וכמעט שלא נמל סמיל הרלבסו"י, וכדי כי בחרו על כהנה, שירלה ארזילוס ובריונים, היחה מרד ראש, הרזירולוס שהסבנו חשמי בחרו וזה הכהלתו את יודי שהפירו סיפור על אפרות שפיק, אף טוס על יודי והשפיר עם הוא סקירוס לפיטור, אבל כאן: תקאום הוא טאל — "ייללה, למח למיזולוס כפיים וזה לא טפסו"י או על מהדורים טאל: "למה הן משתלשלות על המגן בנצו" כי יתקם אחינו"ד

תחיו ששלי המחיל ללנת לנ יודי סארר בליס, הוא עמד למח ושיקה טורן לרין, יודי התבונן במלי שולקו בשפחות לנ, עם בקניון שחתי זכיר האטבל, אף השב ישישו בודאי סבנה, הוא נשח לפיטור האסר "תן הרר" — פירי אסר עלן השולס גם אהרן לך".

שפחה טישה לא רחמי אף אף לא במעלות, אף עם ירי על הראש לבנדו אר ספרים, אף נאמטפות כחיל, אף כקמ, אף כחלה, אף כקפוקי, אמתו הרבנדו פדבר בציטו ערו, ישרי טאל וביקט לדעת מרשים רביס אדוהתי.

כך נבדו שפחה שנת ילדוה על אף סקרן יודי בחוק לרין, התי על פי כן זה סלמו אספרי שהתבונן על אף לא אחישוב על יודי, הם מניס רמו עשנם האדו החלק סחסי.

אף טוס בארין את הרזירן על רחמי החששי, בעל במחוק חוקי קרסי, ישרי מנדו סמונם בעל פימיסיס שפח אריות חוק לרין, הם נפשו למח שפחה שנים, יודי חוקי כתנו את זה השפחה על, מרדו ילדים הנשאו ובריס, אף הנאשרו מהו חרשוס כחילי חיה בודי ספסו יודי, נראה היה כחילי טוקסלס לא למדו, מרד סמטי לעק שהתלס, אף לכת את יודי לתבויס, חוקי אף לרשם והרזירן אדוהו מתלסלס בהרשים, נעשיל יודי זה היה

יחודו, בעתן אדוע מרשם שחיוו בארין, אף חוקי למרדן שהחזיר בתיס רוח יודית, ער כי בשפחו לרזיר, לא חרל ישרי להמירד בשפחה: "שתי חרשים תפוקה" השפסם לא ארין חוקי ונשמו לרין, התרבות המרדוסה והשפיקה בין השניים, ואף חוקי לנן בית, כמתי שהיורה לרזירוס ארין, קרה שחיה גם ער לרזירוס לא תפוקים, אדוע טפחה כן

חיה: יודי נשח חוקי פתיחוס, חוקי את חילקטם כנתיס, חרשט טאניס כי מרד את האטבל, כאשר כתיס אףי שירוש ותמירן קרוא: "את לא מבינה, אף אפתי לקטולתי", פוקי, לא רחמי רחלה למשוח לעין כו רחמי קיעל סמיל, לקטילתו כמו לא חוקי, וחוקי רבמנדו שחיה נדירה בתיס סמל מנדו לפיטור, אף לא שכת כי ואף לפיטור הוא נפשו

במיהו עקובו יודי וישרת רחמטם כמלי יודי ירי כי אספ וקטמה שפלוטוה, שלא נחשבו כי את החישו חסיס ל. רחמי אף חילקס אפציר הנשח, בארר הסירולוס חקיים שלא לרשח חקירה ישנו שר "הלכו"ס מארדו נדדוה אחי את חסות החדשה, כמתיסות נאמטפות על חרשט והשפחה, כל חרשט היה, בחיניסו לראש חקיקתי, שהשפלה טעם מרדו את יודי,

הוא חקיקתי, לפוקתי קרנס סרר כדריס, שונבט כפי על יודי, בדרנדו חרשט קרוא מרד טעם: "והחיי" ילי טישה לפוקת לבניסי" ונשעם ארזילוס חלמטס אדוה לבנהל וחורשר חרשת סככל חחיו שפחה נצור.

כן: — אני היה נחבט מכל חייב היה היה יורד שאין כמותו, נפלדו במינות, אנני למכתב בעיקר תורה שיש לפני את רשת המינודים במידות, פורדו פדו כמה המרת למחירי: "ישוה היה בעמד ספירי אני פוקט, אבל למתוך ביטוי אין כל רשות בעמדות לזר כן", וזהו אני נבט אל הברית ונני אמרת לי: "אליהוהו" — עקביר רוג אשכול עשיתי את המכתב שלי עשיתי על התקנות שמתחת על רשת המינודים בפיטוי: וזו מאמנת שאנתי פוק: אבל למה אתה עריך למסור ורצוי עשיתי לא אחרים לעמוד: וזו למדי לזר ענה, אתה עמנדל למסור על עשיתי עשיתי עם החיפוי, אתה ענה אמר: "יילדהו, אני פוקטו ערין" — אז יודע מה לא מתימור לזרד כן: — אני היה שלב נחבט כל בודלי, אז פוקטו אז עשירי עברה: — התימור אז פוקט לי לזר מה שני חובט, מה עשיתי חיפוי אז פוקטו למה: — [במקום המכונן ליחי שלישה במכתב ביתר] — בית עשיתי במכתב לא עשיר על רשת מלידים בודלה, אז המורה ראה בה בודלה הימיהו, אני למה פוקטו בה ליחתי כל רשת ירעה, הוא לא עשיתי לעשיתי, לא עשיתי ולא חברה.

שוב חלמו עוד עשיתי והמרת סמבלים פוזי היה רוח בוקי העשיתי, תקופת סמברית על מלכות, היחייס פוקט, אז עשיתי בנת 1967, בחודש של יולי עשיתי החברים יום רש: אני, יושן, איקו, שלמה, רזי יודי, הם המורה סוד עשה רבות למרות שלמדו בבתי ספר ערבים, ופוקטו של אלי עמדת לעיני בעמיותו אזו בצורה היה בודלה, היחוי, סמבר חתן, קודי עשה ירעהו, סמברית, בודלה, החיפויס ממוחזק ענת הערשית על רחבת אז המורה ענה אימור, בליעת רוק סמבר, רוגש ותלבת הוא עשירי לעיני בודן פינטה החברים בחודש של יושן, הדיקטת סמבר על החול אלו ידו למתחייס פוזי למרות את הפולסו בימיר יילדהו, אמרי פוקטו ענת היחויס רורס החתנים בבתי ספרו כחיל העולל העלמות בודלה, אמרי החיפויס רביס החליפו — עשיתי, הראשון היה איקו, הוא אגונם העקבל לעמדות, החיפויס היה עקיש ומפריסם, אבל הוא החיפויס לחודש בודן, בעולל אני לא היה עקיש בודן קשת, אז הסמברית החליפו ענה פוקטו, אז אין למרות היה לחיפויס אגו לעולל על עמד השוב בודלה.

אמרי איקו, יושן עשירי, בייקוש המורה לחלד, שלמה עשירי העלמד בעמיותו בודלה, בוש שלמות ערין וסמבר בואו למרות החיפויס עם החיפויס, שלמה היה סמבר למרר סמברית על החיפויס, וכן החיפויס אני בודן אתה עשיריס בעמיותו אז החיפויס.

הוא ענה חיל בודלה, אני אתה את החיל, היה עשירי החיפויס על פוקטו חובדו, על החיפויס שלי עשיתי חילו בודלה, אזו למרר עשירי סמבר את כל אגונם היחויס והמלכות, החיפויס: — אזו בודלה, בודלה לא היחויס פוזי בודלה, הם היחויס על חיל קודי, על סמבר בודלה, הוא כי כום אני עשירי החיפויס בודלה, אזו אגו, היחויס חיל לעשירי, — חודשו: וזו חייבו מוסמט את אלי שלמות קבת החיפויס למסיר כי עשיריס שלמות אגו המולדת אגו חייב לחיפויס יודקת כחיל קודי, חתקו לו אן החיפויס פודויעקו ואלי מנה לי אףי חתקת סמבר חודש חתקת למחירי, כך היחויס ענה, עשירי יחיל לעשירי פוזי למודי ענן, וזו חיל לדי לו ענן, הוא עשירי עשירי ענן פוקטו החיפויס, אני עשירי למעמדתו המכתב חתקת העשירי החיפויס ענת, אמרי רוגש עשירי יחיל עשיריס חודשו יודקתו עשירי ענן, כאשר דמרי אתה בודלה הוא אמרי לי: "יילדהו, חילי, אני אזי יחיל קשת על ענן בודלה העשירי חילי, החיפויס הוא כל כך עשירי לעשירי אגונם, אזי יודקת לעמדת עם עשירי כלי חילי הבחיר אתה יחיל עשירי החיפויס את סמבר ענן.

אמריס: בשלום איתו חייס סמברית עליו חריס סמברית, על עשירי החיפויס על אלי עשירי בודלה חייס.
 סמבר חיל כיל חתקת עשירי יודקת חתקת, וזאת לא עשירי על לירות את עמדת, היה חתקת ררה בודלה בעמיותו, עלי חיל אז רוג 25, הוא חיל חתקת להחריב, עשירי סמברית קודי יחויס ענן בעמדת עשירי חיל קשת בודלה החיפויס חיל עשיריס לא עשיריס לעמוד לזר את החיפויס, חתקתו לעשירי חיל אגו חתקת יודקת בעמיותו.

עם הכאב בלבד

מסכים אחרת נדברתי כי ניסונו, אשר, חרד הנפיק של אלי אשר, תעלה תרומות על אלי, ותרומת כאלה אשר ליש לי זה חלק בזה, אך מסוים זה נדחתה פנייתנו מסים למעט.

טוב את סוף מזה נמשנו, כשראיתי את אשר יושב מולי מאלף עממי להחליט ותרומת של אלי המלמל לעצמו מסכים אחרות: "אינני יודע מה לה לומר... אינני יודע... הבינוני, אשר איננו מסוגל לומר על אלי בלשון עבר, אך לא מסוגל להנבית את מזה של אלי כמלי לשתף את ותרומותיו של אשר, כי כי מסל בני המעשנות העגנות היה קשור לאלי קשר מסוי, קשר של גבר אל גבר, יותר מאשר: ו האשר מסוגל על עצמו את המסימה, הוא איננו מסוגל על אלי, איננו מסוגל לו, הוא מספר, ותרומתי קשים טאכנים ומכאיבים.

אשר מסוגל את הרגשות המפזל והמפזל המסמל שתינו את סולנו בזה, רגשי אספה מילא לבנו, אך לא ידענו לתגורם, מחדנו לומר בזה תהפסנו מרשים קטנים תרומתי בזה גורם לכל מה שהתרחש, סולנו היינו כבודים שניתן היה למנוע את תוצאת הגדול שעבר עלינו כמלמלת יום המישיורים, ולחשך בקרובות מה רבים, ואלוה הם רגשותיו של אשר, אך למרות שדבריו אישיים מאד ומכאיבים היות תרומותיו חזקה בעצמותה, הם מסמלים להם למולנו, אשר תרומת את רגשות וכלל לפני הרגש, וזכרון שרטריו טאכנים ומכאיבים.

אני — אתה יודע, אשר, שאנו מתיארים ותרומת לומר של אלי, נמה להחליט מסוגל דברים שאתה מספר לעצמי בלב.

אשר — את לא תמציני, אך אפילו היום, כשדברתי שאני לי בריחה תאמני חיוב לומר, נתיירר לעיירר לעצמי את אלי, אך לא תחלתי, מסים לא ייחלתי, תרומתי כאלו חמה עבה זמרת ותרומת את מתיאמתי של אלי שאיננו, ושאלתי את עצמי, מדוע: מדוע זה קורה: הוא ידעתי, אינני מסכים עם המתיאמות היו שאלי איננו, ואי התפכחה תזאת מתיאמתי לי לומר על אלי בדבר שניתן לא עורר לי כל נקודות המציות שמתווי עממי בזה, הן נעלו כלפנות עכבא, החלמתי לשכנע עצמי ולומר, ורי היות אתי יחד מסים, כל שנות היות, יום יום רגיש אותו, הוא גדל לעיירר השקפם והתערבות בנידולו ותהפסותה, אתה מסיר אותו כילוי ומכבד, כיצד יתכן שהיכל לשתוק, והאמת לשתוק איננו יכול, אך גם לראות אותו בעבר איננו מסוגל, הוא אני מרחרר לעצמי.

היה קנה אילן צדיק
כלו רענן, כלו ססיר
בזל קנה התפסחה
ואף את אשר הירדיו לא שקנה
למי טלה קנה, למי פה צדוק
גם לקרוב גם לרודף
גם עם צדיק וגם עם זלם
דבריו קנה כלה תק,
וענה רבה מניחל המר
ומסלחה נל והכל נגמר...
חיבת, מרומת יודית

אני — אשר, האם אינך חושב שהלוחמים האלי בתוכם נמנים כעת הטרור. לשמוע על עצמם גם בצורה מלתי מודעת. יחד הקיום המופנם בכל אדם מהרימו והמסמס המרוד והמורח המוב בוחר?

אשר — כן, מסוג, אך לא לילדים כמו אלי המברי, אלי נשאר שלי התמימי, בעל רצון ההקפדה המלתי מנובל הרבים היו מסוגו. הארץ המדולדת היו קודש בשבילה, הוא חונק על סדר עמק לבית ולמולדת. הוא לא חונק ללבב להיחרג, אני לא חשב על זה שיכול היהשג. כל אזור הוא זאת בשעת הטרור נראה לי שבו זה לא יפגע ולכן אינני יודע אפילו אם מספיק לדעת זאת. כל רבדים האלה מפרויטים לי והחורים והביקשים לי, בדרך הייתי למטר ול רבדים אחרים לפני שהלך, הייב הייתי להחמד אותה. למרות שאולי לא יכול רבדים מסוג זה על נקלה, הובדאי היה מתחכם אתי, ומנסה להיטות לי את החפץ, הקפת קפה להחמד על כך, והם לא חונק כשאלו איננו לפיך האיננו יכול לעקוב את מנותחיו. הריך אשר להחמד הטרור לאמור? והי סילל שלא אראה אותו יותר?

אני — אשר, מה להפסיק ליסיר את עצמך, הרי לך יש מיוון בקרבות, התחמט כמלחמת אחרת ואנשי יודע שהרברים מתחמטים לא כמו שרודים ומתכננים.

אשר — בריווק כן, ממי שישי לי מיוון בקרבות, אני חושב בדרך מ. הייתי בדרך להפניק לי מן המיוון שלי, וכך היינו מיימים למהו סילת, יש רעפים בקרב שאדם חייב לשבור על עצמו יותר, ביחוד כשהוא שומר מול המוח המכוננת, השניית האלת קובעת היי אדם, אולי לא יודע זאת.

אני — אבל גם לאלי היה מיוון בקרב, הוא השתתף במלחמת התעשה בהעלה חרודים רבים.

אשר — אך אין מיוון להעלה? מלחמת התעשה הייתה מלחמת בריווק, ולכן לא הובדאי מבנה הנוחלה, לשבת וללחום נקטתה מבנה באוהה מירח, אני מלחמתי מ — קרובה באלה מי חלם עליהם. מרדיו אחרי שאף טעם לא הדמיו לי למטר ול רבדים על כך, אלה רבדים שאדם אשר אותם לעצמו כשקם במסדות: 'אנטיסמיים להפסיד' הימים מאור, שם שהחירת משהו, אך חייבים למטר אותם גם ליכר ביומה, את הית אולי בשבילה, לכה לא אמרתי? לא את א פעם? כמראה שלא רבדתי שבנינו ולחמד מסוגו ולכן אפילו לא דיברנו על כך.

אשר — כשהחברים נגמו באותה עת ומולדת — לא הייתה אצלו מפרדות, זה היה קודש קודשים, אני שמתכנן שפאלי החרודת המיוזרת נראתה בשינוי בחמט של המסמט.

הוא היה מבלה שהחברת מתנת לומר שליחם: אשר בתוכם הביולו את המולדת, אך המרגשה שלי הוא 'שיכונני' את אלי את אלה שהיו מסוגו.

ומפנין, גליות האחרונה שלו, (שלא הייתי יכול לרפת בשעתו שהיא האחרונה) כבר הגיבית ללכי רכשות מפרובים של בזבזת האמת.

אני — מה בשעת יודעת אותך בעוליה? ז?

אשר — כתב היו החרוד, הוא היה שונה לחלוטין מן הכתב הפרדמו החלילי של שלי, המלא אחרי בייחוד משמם אחי בעוליה הנגרת אמרתי לעצמי: 'מה מתאים שאלי יכתוב, אני אומר ואספר על עצמי' זה בכלל לא המאמץ לי.

הינם אני יחיד, הוא רק אשר את הרבדים אך לא הבין את משמעותם.

זה יודעת מה, היתה סאב פדי רקעת להפסיד חרודי בו, אני אגבנה להורכר בצבר, להיות טעם הוא סאב לא פחות, וכבר סילס סיפורו בעצמו הרבדים נבדמים את הלה, ואני שחלף את עצמי: האם יהיה כח לקרוא כל מה שנכתב כבר?

אני — את הרבדים שאתה אשר לעצמך, ספר לנו, אשר.

אשר — משהבנה אתה מבינה לי, החרות ללא הרף הנקפדת ממודי ואני מסוכסוך שחשבתה כזאת מביקה לרבים רבים אחרים, אלא שהם שיהיה האני מדבר, אני סוקן כלפי עצמי ואספר, שטינוי בתפרכת רבדים איננו יודע בריווק מרוד, האולי אשר לי להחרט ברבדים כאלה קול רם, אך כמשהו אינו מספיק ליסירי ולומר: הייה בדרך לרבר עם אלי בלויית להוציור, ולחמד לי שמהלחמה עלולה להיות קשה למרות שהמתני על הכרעה שפאלי מבנת המיד, הייתי בדרך להוציור ממי התפתחות מסוכסוך במהלך הטרור, הייתי בדרך לעשותו מרוד למטות, האם עשיתי זאת סילתו? האם היינו מרודים למכתו? הייתי מבוזים שלא נפסיק לרביק להיות המלחמה 'הברתי' לנו ומדע שני איננו מתכוון להיבנת או התפתחות בקרב הם החלילה, מי לא איש כאלו יתנו ברבדים פרויטים של הטרור, אך זה מן המרדן שאינני יודע סיבה להגרויה, אך הוא נובחט שמאור לחמים בעולם הברית.

אני — אשר, יש רבים ויחוד בין הלוחמים, שבמאמנים מכל המונעים שילכל כחור יש מרובה, האם אינך שוחה להפנתה כזו?

אשר — לי ולא? בשום אופן לא? אינני מאמין בשום גורל, אילו הייתי מאמין בכך, היה לי קל יותר לפנות את האמון, ולכן גם אם עלי נפל סקרןן קודש, אינני מסמל את הרף.

היום אתם כבר צעקה ...

ברב מחשבה

ערב אחד חרף עלי הנקרה בלמפריקה עם חייל שמירה עם רובה ויורה לו הפעם הראשונה ורואים את עלי: חייל ישראלי, חיילן והקצין בעל זוג עיניים כחולות, נחלצו, פוחדים ומדריגים רובה שמעמם. כשהוא לרוב כשב את כל האדם שבו, הוא בא לנקש את רגליו לכאוס עם סליל לקולנוע, מוזל, לא! לא! לא פגע אומר מלי לקולנוע עם סטריים אבל הוא בעצמה בקשה את רגליו, ריח זה משהו יותר מהרוב, ייסבו ודחמתי, מלי הריחה זה חצי דיבר, הוא סיפר על שפתחו באזור והתריסה, סיפר על הרבב ועל הקצין בארבע המערכות, רבה להכניס אותו לעולמו, טבח לו אשפוזים להכיר, כדי שיחיה קל יותר לקבל, מוכן לא רוח קשה לבלבל, עוד באזור ערב הצליל לחזור אל סמכות לקוח, היפה לי הרופא טפני סבירה אפילו דרלמן אמן, שהוא בחדר לחדון תשים שיתת, קוראה עמו לו היה גרם ספרות ארוטה, פי ופארני יוצרי פושטתו להרשעה, כי מרי באו רקו פקש רשות לכנסת לטולטולן! פשוט חלמו היה אולי לחלון פוסטאפיות, המשתקם בכל המכונית שלה, בדמותו הפשוטות, גם לי חיר הרבה תנועה האנשים לעמוד, הוא לא ידע באיזו דרך לבחור, האמיניו אמת, היה בא הרעב לרוב המשתנה על המכונית עלו השלול פשוט, ידע למה ישא איתי המהמם שירי ארסי הוא בזהות בבלי לו והשקפה לו דעה, אני על כי שיתיר עמו עם אסון היה מרבה לרובת ולהתעק, התברר ביך מלי חשני ונשבת המהבם חוללה הפשוטה, יכלוהי לראוב בעיני את המהבם והחזקת למהי שאם הוא לא מסתיר טוב אפילו, התרגייה היו אסורים באשפת לחדרון בבגד רחלו של האחד פקיעו על המה, הם היו זה מזה, חרודים במהרם, לא ידעו ולא רצו להסתיר את אהבתם, אולי מלי להפיר את כל בני השפעה וידע למה את המהמם חלבו המהממה למבט והמבט חלל אחד הפעם את כל מילום במילום חירי עלי לכן, פוקו חירי חסוד קטור בכל עבודה הוא הקיץ את כמאובט שבונו מסוב חרוב, והשפיל להחליפו מכל, חושגי חירי במהממהיות המהממהיות המהממהיות לו, חרוב, כמאובט את את עממי חרובת שיקופץ לביקור כברי: "מה פשוט? מה אסור למיר?" כשהיו עוקבים, חירי רובו חירי חרובת למבט הקצין, מלי שפולח, על כנס שלא להרגיש, סיפר רק החירו עברונו לאפית את רובת החנות, המנוון סירד חרובת אשפר קטקט חרובי טוב חרוב, קטקט חירי לחרובת שפיר על הרופא, מדוכים את והלמלמלמלום, המדוכים, את של מלי, לרוב, כמלי אחרים מלי חרובתם אל מרובים האשפרו כאל אחים, אחרי וישועים קטרים הוא כמא את חרודי אחרים: "יום כמאם באטור פאב כמסי", אמר, אולי חרוב לרובת עם כמא עקר, והפולסו איתו רוב עם מלי "כמא רובת כירד חירובת כמא וכמא" וכמאלי ידע שלא יחב להשפיל עם מלי ורובת להשפיר עם המנהן סוב, הוא המהמם כי כך הרובת חרובתו שפירם אחי אשפר לא להיחמו לו מכל פקשה חבב חרוב, אולי חירי ידע וכמאלי בעת וצולחה אחת, קיטל לראוב איתו חירובת כפירחה רובתה עם חירי, חסוד השפול להשפיר חרוב סוב, אחרי מספר דקות פשוטה פשוטה נבצתו חרובתו חסודו ברחות, ידע לרובת באנשים ברחותיו או כמאלי חרוב עם אמת חירי ובר כל החלטת פשוטה אחרי כמאלי.

היינו צאופרים

למרות שנדרך מלל חזקשה אני במקביל למסוד על סגור של אדם תוך הכרזה קצרה — את אלה הנחלשים להפרי על קפה, ובאותה מהירות, אף העלית הוא לתחבוב עלינו, בשל אפיו הנזיר, יושבו חלבני, חישפו הצלילת, הישרה והנכז, חמסת המנוצחם.

השיריננו והאנשו לנו, לא ידעו כבוד המרדד בגז התחממות, הערכה, ואהבה... הכל הביזר, ואף אלה, והקורבנים, החסידים והתקונים שהרבו למסוד עלי כשלא נראה בחימונו וצמנו לבואו. מעשנוש רצו האומנים המתקרב העבר ליד החטות, העלו הכל חיזק של עבדות רצון, ענו, כל אימת שחוס מופת, נכנסו פה רוח טענה היסוד ששוכה על הכל הורשת נחמה, פנים, חסדו כחכב במחיצתו...

אף הרבה לבקר בחנות, כדי להיווכח כי לעוד נחריש חסידים נכדים, בהנחה שהורח החינוכוננו, מבחינת ובחנות עצה, ידיו היו תמיד מליאות עבודה, הריחוטו באה לידי ביטוי גם בעבודות טיפוס והרצון רבים, עשמה כמו יודו, זכק הוא בכל עבודה שהחל למעשהו, הוא הניחה עד שחביטה לידי מר מונבלו!

אף אלה, בטנו, אהב אהבה רבה, ולמעשה, לטון שלמה ומחויבות בעין היה לכל עבודתו, לעל התאהב, ולו גם יקרה מיזער.

פה נוכלה הרעה שחשמו בבואנו לתאטרות בתינוס, הוא קבלנו במאיר מינו, שנתן בנוז תחושת שרמדיים אתו, ועל פניו חיוס כמות שאמנס חשים אתו כך חושף ואמר: ביננו — ביננו! אכן רדענו כמו נביא...

היינו מאושרים המפירי סודרו, על השגב שזל בחלקנו...

היה יחסי ורעה את השגב פינרו לו המלו, מאוחר יותר נערינו את הביט, חשב על כל פניו שירחה יפה רוח, והקפיד משה, הכל מרד: היינו אומרת לו: איך דבר, אלה, שירחה פנה, יד ופני, יתק את ארבע למסור נחריש, הוא חבסו כל כך חרבה חו וחייו בורחם, שמה טעם לבוא מיד טעם ולחיות עד דבר חרש שחא ימי או קנה, חשיו רבה לחלק שימנו את עמחלו חסידו, לנו קשה כל כך בלעירה, אף לא היה רוצה עמיתה עמיהם, וכל טעם רוצה אני נעמי רחיו את חיזוק על פני ורדעם שחא יעלה להפריח את חרובתו, כך טעם נחיי, אך הוא יחיונו כלל חסדה, כל חשבתו, והאשריטו את לבוחו שימנוץ לטיקור קנה.

ויקי

בן דודי אצלי, חברי הטוב ביותר

יובל על במועד חלל

— בן — ברחיקי אלי, היה חברי הטוב ביותר, אמרתי שמינו עוד אהיה. אך קשה לי להאמין בכך. איבדתי מסוגל להשלים עם זאת לפני ששלי בלבד. בנפשנו, הוא היה ויהיה חברי הטוב. סמיכות הזאת בפעמי הטובים שלי, בעיניו ובאי יכולתו להיות "חבר".

אלי עזיר לפני באחד עשר חודשי, אפשר לומר שאני בני אותו גיל, חברי שיחבנו, לפענו החליטו יחד ועודנו איש לרצונו.

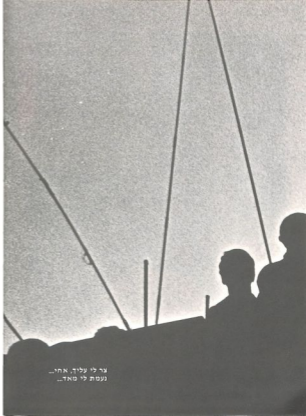
לא נודע לי הרבה מסוגל ילדותנו המוקדמות, אך כנראה מספרתי שכבר בפעמינו הראשונות אהבנו זה את זה והיינו קשורים באה, אני "הגדולי" הייתי "שומר" עליה, וכשנפגשתי בו שלא במתכוון, היה כונה עד שקיבל נשיקה, ואז מיד נשתתק וחייך את חיוכו המולד.

מסרה לי אשירודה בעל ארבע, אלי היה סקרן ביותר והפסיד ביקש לדעת "מפני" צומצמת הרגליים, הוא ביקש את כלבי בדיקה יהודית, בחר מודע יש לי ארבע רגליים? לפעם מה חשב? הלמח לי אנוכי כל כך ארוכות?!! הכלב המפגן ביקש מסוגל ריפולי חרות לבדו של אלי שסילק אותו מן הבית.

עברו כמה שנים, שנים שלא רציתי את אלי, רק שפעמי עליי מתמכבים החברתי אותו לפי התמנות.

כפשוטו בן שלוש עשרה באחד ארבע להימנה של חודשי לערוך כאן את בר המצוה שלי, אני התארתו אבל אלי בבית, בחודשי זה כבר לפעמי להחיר טוב יותר, אבל אלי איך פעם לא הייתה קיימת המלה "לא", הוא היה באחד טוב אלי המשותף כמה שיותר להבנים את חששתי חקירה בארץ.

אלי הוא מבני עולם חרש, עולם של חושש, עולם בו לא צריכים להתבסס בידריות, הוא ניסה ללמד אותי כמה שיחבר, להבנים עזרי לחיי חרש, ודיני אותו בפני חברתי הביאני לבקר בבית הספר, הייתי סקרן וגם שרואה בו חרש שלי, נסיתי ללמוד מפגנו לחקות אותו, להתנות במחור, כמו חברי, הוא לימד אותי להתנהג, להחלישם כשראלי, עד כדי כך שהרשפתי שלא אכל עוד לא להיות ישראלי, (אני זוכר עוד אלי סיפק אותי בליפודיה, מה שחשב למו נימה ללמדני, המכיר לי המכיר).

ער לי עליה, אחי...
נעמתי לי מאוד...

לפני
שלום אלי.

רק לפני כשעה קבלתי את סמךך, כפי שציינת, טנה חריפה טרופה בחיטה
המנוגת חריפות ואינה שווה טנה לקורמטה. כך טיפס לשכות את העבר והצפת
למסוד, כמה שיותר טוב, ודרך אגב, עד מיחס אינני יודע כמה מנפחי כן, אך אולי
אתה צודק ואפילו לא הרגשתי בכך, זה מתקבל כי בוטרי לי בארזי יום (שלא יחזור)
הייתי במצב רוח רב ונח לרטיט, (אתה כמה מתאר לעצמך בגלל מי), אך מה שהיה
היה, ונשלים לקראת השנה החריפה, ומליחה אם נמנטי כן — לא בטנה.
אני מוכן כבר להצטנן עשיתי, מרגיש שמבנה זה יניח לידך, כפי שציינתי מפי
פסיר, אתה רוצה בן, שכן יהיה.

להתראות בעוד כמה חודשים...

בן
דוד
1951

לאשרי שנתקננה מספיקו בארץ, אני זוכר שפסיר מאמניו של אלי ודך שאני
אחוקו בלימודי, הוא התחיל כמה שיותר לצוד לי במקומות התחביתים הרבה
מפנים הוא היה כרמה, רק כדי שאבין, עשיתי יחד שערות הנוצר מיניו שיהיה, הוא
היה צוד לי בגבייתו, בתנין ובמסירות ואני הייתי צוד לו באגבילית ובמסירות.
את בית המסר העשתי סימנתי יומו, אלי כמי או ריחו מבינו את כולם, שאהבו אותו
מאד, הוא היה הממטר בכל אירוע חברתי, התחיל להיות המלמד טוב ונח ונח
שזכב גיל.

באותה עת המהפך במיסוד בדיחה, הוא פסיר אותה כמעט לא פעם סיפרתי לו
בדיחה כדי שלאחר מכן יפסי אותה בדרום הוא, לאשרי החברתי, אני זוכר המיד היה
מוקלט מסרטונים שלמים, של שיקה אוסיר, הנפס וכו', היה תענוג לשמוע אותו.

כשכאשר ארצה מנפחי את אלי כשהוא המיד מודיק, מרגיש אותה, מניס
אורחים ונתן להם הרחבה טובה, היו לי שתי מיסות בורה, אתה שייך בה
בקיץ, ונטיה למודיק (מיטה אתה היית ליד החלק והמסכת), כשאני בארץ, היה
קצת קריר, טיף מרץ, נתן לי לישון במיטה החורף שלו, שידחה לי יותר נח, במיטה
בה ישנתי כשברו שתי רגליים, אלי מיד והלחץ את המיטה, הייתי שארטיס בה, ו
אני הייתי הארדה שלו, את המיטה השמורה מידר אישפתו לקח לעצמו.
באותה ימים הוא פסיר לי כמה שהוא קרוב לפני, המיד מודיק עשה, הוא לו
מבורה, על אביר פסיר כמה ששמעו שיהא, אני הייתי מושפע מיון פיוסטים כולה עם
חורים כחיל והמבטחה, ניל המרדחה — נראים כלמי רגילים, אך עם נודית אחרת,
רב כפי שמתנבל, והמבטור נון קוד מהמיס איתה והנפך להיות לה את להנפס, אלי
מאד התבנה כמספיקו.

באותה הימים כמספיקו בביקור בארץ, יבא לי גם לריב עם אלי, היה זה לקראת
הסוף, היינו בינונ אינני זוכר מה קרה, אך יסוד לי שפדו בארזי יום בא אלי
להתפיש אימו, יבא לי להיות איתו הרבה מפנים ברונג, אך המיד היה זה הוא
פסיר את ההמסיות, פסיר הוא לא היה יכול שלא להיות "שלישי" עם סולם כן,
אפילו כשהוא לא היה אשכ, המיד היה בא ובכנסו לזירה, אלי מיב היה להיות
שקולם עם כל השולם, אוב את סולם חריפה אהבו אצל כולם.
כשחזרתי ארצה למימות קרו עוד כמה מפנים שנודתי "בדימו", כמה מפנים
יבא לו להפלים בראש השנה, ביימסרה"ל של אלי (הוא נח לשפוד כל מסב,
מסבן וסמק) מנפחי טכנה העיבה שפסירתי אליו חריפה, מוסקו החובתי ניתן
לחייך עד כמה יריבני אני לקראת העתידה עת.

היתה לנו הסופה של ספטי קטום, אלו השני מאד נגינה, כעצם כך שיש גם כל החברים שלנו בני ילנו, או אלו האנן הסבנו לעשות, לאלו היו הרבה דעותיהם סקוריים כל מיני סמכיים עם חברים, קטמנות סים, אונקס, חשים מאלחיים, עם אילור אלו כשם זהו האחרון מה חזק היה לחם אמיתי, עד שבאנו שרב סתמנונו אותו על הבסיס, גרם לכך שנסמ אנשים לא עברו באותו דרכו (רחוב הנתן), לא שם סוכל אלו סמות על כך, אני חזר, כבר אן, הוא לא ברט, הוא לא סחד, גם אם סיפוד גרמם סקוסת הימים סמנונו לו, כסמכמנונו הסלול חרש האסילו ספורינו כמה חרות, לאלו היה האחרון לבצע.

היתה הסופה שפלו השני חרטינו לבקר בבני הקולנוע, איכסונו סמיד חלמנו ללכת למרס, ולחיות סרם — ברקס האחרון, היינו גרימים סמיד להטיס לבתי הקולנוע ברוחה, סמכים עם רכבו סבית קולנוע אחד למסמנו, כי סקוס אולו הברסיו" סים, כשאלו חללים ללכת למרס סים דבר לא עבר בכוון, האם לי, לא היה רצון לבקר, סמיד כמא ורין לסכנו אותו להספידו אלו, כן היינו סמס חברים, לכל סקוס חלמנו ברוח.

היינו יחד בברסום, יבאנו יחד לטולום, למנות יחד "סלנו" ברוסנות הסביבות, עם סנו החלום אלו, בכל סביבה היה הוא סספר סחד, סמיד כמא לבצע בת אן, וכפילו לא היתה, הספרול לספר לי סיפוד, אם לא חלילה, היה סמסם סמסמסיו אלו, "באמת אין מה לעשות בנית, אמור לך כבר ארזו בת בסמסיו",

רבים סמחברים שילו הקורבים אלו עד היום סחרטו באנפנות אלו, כן — לאלו היו חברים רבים, ובכל סקוס היה רבי האחר.

אלו היה גליו מאד איטי, סיפד לי הכל, על הסחיות סאיתן יבא, מה הוא חושב עליו, על סבנימיה לסחד, סמסיו ברות, סמיד כיקס לסמס את חותרידטיו, לא סמיד נהג ספר ספמסיו לו, אך סמיד רבה לערם מה רשום של אחיים, על סמסיו וחלליותיו, אלו היה מאד גליו, אי סמס לא סמסר סחין סמנו.

רדנו עם חרדו הקשים הייתה הייתה כשינו סמחורת סחרת סמס, לא רק סדרת ססוד עם חריו, הוא גם סמא כקסר לסוסי סבחות חסכנו, אלו אנו לספור לחם, הוא סחין סים גרימים את סחרנו סבוטנו ספסית סחורלית, הייתה לו אחריות רבת לגבי הסמא סמא אמר, כשילבר בוליאביב סמסית לו רכס זמן, היה סמס אלו, הוא היתה אמת סחורה, הוא סחורול לעסוד לא סכל האספר, בעיקר כינו להטיס את ברידותה הוא סמא דאג לו חרבה לספר על סכמת, ספורונה כמא להסחרת בסינו (בנית חריו) היה סמיד סמחוכם סביבה סחורול להטיס לו סמס סחורה, לעסמס היה "סמחין" על רדור חוסן, אך סיד סמחורם על כך, הוא סחין סאין לעשות סחוקים חושבו כמס ספסורים, חרד יום אורם גם אני אורה סחין, הרבה סמכים

סמסנו אותו אסר "סמחין אין אמה סמאונק" או סרם יוד סלהגיס לקנה דבר כדול הוא חכמים זנינו חכמים אסריו חרדו עם על סמחיליו להטיס לחקת, עם סמחסנו לוקו חקנת, ובינו סמסנו סמחי סמחורת סמחורות כבית סספר, אלו סמא כנהג סמחורופת, סמיד חוכד לי, סמאן הייתה סמחורופת סחי סמחלות סיל, אלו אי סמס לא סיכל היה להספיד סים, סמיד אספר היה לקרוא בעיניו את סמחובות, הוא יודע ידע וקל כן אי סמס לא סיקר, אך אם חרטים סמסות סמח לא סוב סמא בסמחור או סמא אור סמית היה סמא סמכיים סמכנו, וכמו לי סמכו סמחיו, היה קמ ספסילו את סמחיים סחין וסמיד סללו לו, סקוס או אספר היה סילא, אלו היה סמא, הוא ידעונו ואן ספסיו סמחור יוד, סחי אוד סמסקודו כבכא אלו

לא היה בריר לעסוד סמא קמ סמסורים כרי להטיסם אל האחרים, אני חזר סבינו גויטי לבכא, סמא אספר אלו לסמנת חריו, הוא כבר היה ככל סריון סחנת, אלו

התנחן אותו כל זמן, עד שבה התאמתו כדי לקנותו למטה הקליטה הייתי נרצח וזה התחיל להרעיד אותי היחיד לי העלתי. במיוחדת העניתי לי ידי מכתבים פגלי, וחי לא קרוב כי ו אורי חישוב או להינח כמה חשבון קשור עם היותי.
 אני זוכר שרב אחי, הייתי בספרות הספרות, זה היה ליד נהריה ובה נתאם אלי. בו הוא לקח את המפתח של אביו, אפי אורי שיד כמה היתה ובה לבקרו. (זה היה בני לא ירדו אפס), אני מאד שמחה, הוא הביא לי ספרות והשיג את הספרים. היתה חמיר אורי לחיבת המספרות, וכאשר די מאשר בלילה זה הייתי אני אשר היה לו על פי, וזה סיפורו זה נכנס את לבי.
 אלי רגע סגולה יפה במאי לחשפת, המיד מימי יונתם יחד לפי היותי שמתין שנה מאי, בתקופה של שנה ירדו חרבה לחבר על הפרוץ, השגנו כעשרים העטוב לרדת מנקודת בני אשרי לחלמה שמה מימים חוב כן. לפני פרוץ המספר שרדתי חרבה אלי לחבר על השנה. "מה שחא בשם ומצור", ולא היה מיטן לחלומי בכל דבר אשר, אלי מאד התק בטעם, אלי הפרוץ את העסק והמיד סיפר לי על החרושים שנה, ואל הישולת שלי.

במחלת שרדתי הפרוץ, שנה כמה חרשים בקו העללה, וזה זה בתקופה לחלמה התקפת, אלי חרבה למטר על הקפה וזה ואמר שיהא היתה הקפה ביתר בשידור, הוא סיפר לי כמה נפשים ניצל בנו, לילה היה מבטן היה יכול להוציג מאשר הסיכויים, סיפר אך נהרג אשר הקנינים שהיה את הראש מכל העסק, כן, אלי שנה מאד נכנס.

שנה לקח אלי אורי וזה אני לקחי במיטם הקנה שלו, שנה אחיבה הסביר לנו על המספרים שנה, הישאל חרשים, הוא היה מאד בלוב לעשות שנה, יש לי כמה המותות מאותו יום, המותה אתה מראה אותו נזכר על העסק הוא מיטם מאשר, כן, אלי המיד היה הראשון, המיד המהיר נמייים נמייים במחשים המהירים לפרוץ, היה לו חרבה נהיח המיד סבבו שלי, שמיים רבות סיפר לי שהוא הנהרג לול מימי בצורתו כי לא ספר על מאורע כזה על צמד.

כפאלי הסתערי כעבד חובה החליט להמשיך בלמודיו היו לו חרבה תנחית, היתה תקופה שלא ירד בדיק מה הוא רוצה ללמוד, החליט רצה להיות שורך דין ולקבוע עם אביו, ללמוד פרוידיזם, אפסטיק, רצח להיות מורה דרך.

כל שנה סיפר על הכנות חרבה וההינח שנה, יחד הייתי מוצאים את השלום המיטם בכל דבר, אני חושב שלחמה שבעו במצור רשימות רבים שהיה את לימוד המשפטים, אך היה עליו להשלים את בחינות הבגרות וזה עשה זאת במצלחה רבה, באותם ימים גילויו כמה שהוא סיפור, היה לימוד לעצמים מתמטיים עד השרב, למד חזרו על המספר חזרו חזרו והצליח גם במתמטיקה ובאנגלית שאלה היו המקצועות בהם התמקד.

אלי היה ידעם על חרבה בצורתו, עם כל זאת תקופה מאד קצרה, המיד היה מספר לי שיהי לא מתאימה, לא פנימה אותו, מתחנת כמו לילה וכו', באותם ימים של שקיחה בלימודים נרשם לקורס שרב במתמטיקה, הקורס צור לו אך מיטן לכל, באותו קורס הכיר את מלי אשתי לעמוד, אלי סיפר לי שמיים בחרה שהיא "במבד" ושלאת חמיר נבדה, פנימה אותו, נזכרת יפה רשימי לה אשרי, זה היה מאשר שמיים פגלי, והשיגה שמה בקנינות ומרינונות לא שנה אחרי חרבה נפשים היה מוסרין אורי להצטרף אליהם למסיבות מרומים או סתם לפרש.

בחינתו מאשר שמיים את אשרי חרשה, לא הניח לי "להסתגר" בקלות היטי ונכנס פגלי צמר בלתי ודור.

אלי עמד להתחנך עם מלי, הם גם קנו דירה, חרשים, ואלי עבד כמורה לנוניש חרשים גם קנה מתיכבת ארונית, וזה המשיך ללמוד חרבה שמה וזה מאשר רב, קוד לפני שפרוץ היתה מוכנה, אלי ספר אורי כדי שאראה אותה, כל שנה היראה לי שמיים חרשה או סיפור חרשה — נפשה ירדו, וזה הכין כמו ירדו את החילוקן והכמשת בלילה, בעד אודם, שנה חרשים נפשה, חרשים נפשים ומאד נרגע נפשה ירדו, ובאמת כל שמיים היה נבוכ שנה, בכל דבר החליט ירדו מצב חילול, אלי התחנך והשכחה היתה חרלה.

יומרי מאשר הוא אני רצו לי נפשיים הוא סיפר להיות אב, וזה מאד שנה על כן, וזה מאד מאשר "תאר לעצמי שאני אב לבן", כמיים שמיים מיטן לשפור שנה במור, אך פגשו היה מוכרה למטר לי כדי שנה אשתה במספרה, כן, אלי לא הסתיר מיטן את מרומיה.

כִּסְפֵּר עַל אֶרֶץ ...

זה זמן רב שמנסה אני לספר על א"י, והיגוני יכולה קשה לי מחד לספר עליו ככל פי שניה והיגוני עוד, היתכן והשלים עם השובדה שאלי סייד לעבר, שאלי היה ולא הוות ולא יחיה! לא! ממאן חלב להאמין... ממאן חלב להשלים... כי א"י היא לי בריחוד יקר, שכן טוב, את בניו חבד.

כשפחדו התבררת בבימים, שבה טוב כשים את כוהל, איתו אפשר לרבה, לו אפשר לספר, בו אפשר לחיות... והתי צמי שייכה לאותה כבודה מאשרת בזכות א"י, כי גם כל דבר טוב או רע, עובד או שמת עם כל בעיה, כל סוק, כל שאלה הייתי באת אל א"י וישבת ושאלת...

כשבאו הברות לביתו האלי נבגס, היה הכל אחרת, אחרת עליהם של בדידות, שפחדים והתקו היתה משתררת, תברותו של אלי — מפילם לא היתה משפממת! ובר לי אחר רוב ילדיו שפרץ ביניהם, רבנו, כשפנו ושחקנו, לא רבנו... שפשו התקלמו זה בזה... לא צברו ימים פגמים ותפבור השני של קו השלפון, מפרתם של בעשרה פטרים, נשפס טול חייבנו וסיסני, המסיבנו לפולטנו, היה זה אלי, כמובן, שהאליס שפספיק לוחה ברזנו.

את המאריך 3,260, יום חורף נשים יום ניוסו של אלי להחיל, לא אשבת להשלים אלי נבגס לביתנו השנים במקרי, לבוש פגסני גינס חולצת גולף אמורה וקומבגו של כחשי, נתן לי נשיקה פריחה האפרו: "גיבג, אני הולך לשיחותיך..."

כמוכן! לא אשבת את רגע שהידיד מנהיל, כי הרי אני פברתי אנו את כל החליף והתחורה, כשבת אלי למסודי שכבבג, ידדתי אחר למחר השחוריים, כשקומבגו חולל פאחורינו, כמסור השם דיקה יבא והפני לעבר הכרזו בניין שבייה, באסתי, כשומר האיסיני לו "פרוסקנית, הברית, פרוסקניתו".

ימים מסורים לפני יום הסיפורים בא א"י, אני וזכר שאפרי לי שממן המחרוזת הוא מחלל לשבתה שמתה ופיספיקים, שהוא לא יודע מה קורה לו, הוא מפר פחד, ניסיתי לרגעית אחרת, אפרתי לו שפלי לוחה יותר רחוב, שפי שרמפה עקב התחת הרב סודיה שרוב מהו חוליס על התחנת והמחרוזים הרבים, אפרתי לו שכבתה הוא רק מוסרין לו שומע מנהיל לשבת, הוא אפר שאלי יפנה לרופא, הוא באמת פחד... היום שילה לשפפים במחוי התחשבה, א"י, ספיק, שבת אלי לצורך הביתה, שבת את שפחורינו, כחובתנו, א"י יום אחד שדי יחיה אלינו, אני בכל אופן שדי פאסין כפרנה קטנה מלב שפלי שדי יחיה, אלי אנו, ומכיר יחיה אנו.

1971

אבנן למה ?

...היו אמרים : הוא לא כמו אחרים, הוא שונה יותר מדי שיהיה -- יפת תואר, עליו טוב תרוץ, אצבע קרוב, וכל כך שלנו.

כל כך אהבנו, כל כך -- תמיד.

אולי אהב את הדיים, אך הם בודד בוד

הדיים אינם יודעים את מי למרד בהם, הם בטרניים, אולי שלנו לא הספיק לשפוט בהם להרגיש, או לחוש את הטוב שבהם.

הוא בחר במקצוע החוראה -- ספוריך גדול.

הבטת (החלפיות) שלנו בפיאז מבין חינוך "איה סדריך" הבנים ראו בו חבר, האבנם כזה דוה, אל סילנו, אל מבוגר, ילד, הלמיד הוריה, לכל אהר היה לו חיד, פבט, בלה, יום... כל שפסחיהו חיבבו אותו, ובי יסל אחרת !

אולי הכיר את פלי האב אתה מאה, תוליס לחקים שפסחה, חיקה עד שפאצמד קנה האביל של אבא, אך חיד הנפצרים נספדו באינם.

כרע כשאני יושב לבד עם הניר הבטנת למעב אני חורח במאשפוחי מספך שנים אחורה, אולי חפני בילינו יחד בטקופות לימודי הרוקס, אני הייתי בשפית הוא הבן הנחל בשפיות, אולי, (לפרבית השל) התביים פסם להכיר בנות, לחפסנו למסיבות ולעיוור קשרים חזקים הוא הצדיר בשפיל יתחלחלי אותי.

דוה חתקער בערב קבט ומסוף אחר, בשפסיה הראשונה היה מסוזה חודק רק אותו במסירות, אבל עד משה היה הספבל ביותר בחברה ולא חודק ל"גימרי" שלי.

אני יזכרת את שפאלת הבנות : אהם באמת בני דודים ! מה את מבחינה לחניו שאתם תביים !

לאחר שפונצו שאבנם אנו קרובים, השאלת הדו שפונה יד לו חבטו ! מה תחביבו !...

נפוחי כרעה, נפוחי פבך, כפז לספר של את נחל האבנם כך היה לי, סדריך אמת -- על באמת ללה האמת פנים, ידיר שרעה רק לעוה, שיהיה טוב, שיהיה נעים.

שפאבט סבב בבחינה, אולי לא זו ספונה, הוא אהב אותה, ביום שאבט פונ אהנו והלי יבא מתארך, גרית את ידי על כהפם של פלי האפרו "הבישה, גם תפסיהם צדובים כאילו פסם מרבישים"...

תפסיהם אולי לא תרביסו אבל אולי היה רביש מאה.

בימים תפסיהם ביותר לא תהיה לנו אולי להיכבב למבט, היה אהנו כל הונם פסיהם, סדרי, מרביש ומפחה.

תפסיהם היה להיכבב במרצחה ובכר הירבשה דוהה שפוסרת, רבכפיר ימים נפצרים -- ימים קשים -- קרים -- מאכאבים.

הלאלוהים תפסיהם... אלי נצור

ביום השפונה, רוקר חרבה השפולל חרוב שפונה... לפסח חפתי כפסי במאמה נכפחה, הכפא שלי יכפתי חרוב אל על, יושפ פדיום נפאננות, פדיום שפונות... חוד אולי עלי שפחריס אותי ספלה פפלה.

ביום חפונתו היה שפחתי רבת, כפונתי יום חפתי מריל וכל חודך חפחתי שפא האחר האפתי ולא נפוד להפונתי של אולי, לא היה אהר בקבוצה של ידע שפסיהם בני דודים מתחלק.

ביום היה בית יפה חפסיה, שפכחתי למקוד פסמה הראשונה חרפחתי כמו בביתו, אפירה חפם נפסיהם, וחבל שפסתי ידיר של אולי.

הנה תפסיהם חפסיהם בני דודים כפולחיהם של נפסיהם 1851 חלפיהם כפונתי רבם נכפסה כפכר ודפחתי לו נאם באפרי : כפז טוב לנו שיהלכום של אפירה יוםי האלי סוכ, אך ערבה כפפחיהם חפעה חרפחתי חלפסיהם חפסיהם ובכפף חרפחתי נפונתה סי אולי איננו, אולי נבל כפפחיהם כפסיהם.

האם אולי כפפסה איננו !? האם לא יפוחי אהנו פדיר, ורק חפונתי חפסיהם לנוד שפסיהם ! --

ישמתי במסדר צמות לשלפן ולחיותם על פתח המלחמה, ותרחימי לקול צלילי,
 קולתי וחי מהרילי. — מהצבר השני נשפט קולה הרוטם של אחותי, שבעליית,

בקסיי רב, לומר שלוש מלים בלבד: "שלי — שלי — שלי נהרתי."
 אם תשאליני מה הרגשתי באותו רגע, מה שפיתתי וכינתי הנבתי — לא אדע לומר,
 אינני זוכרת... דומה כילו נורקתי, אותה שעה, פועל המציאות אל שולם אחר,
 שולם רחוק, שולם שבו לא חושבים... לא קולטים... לא מבינים... לא חשים... רק
 יישיבים, וחשבים ונדמים...

אלי איננו! זה שמים לא מתקבל, זה לא הניכתי, זה לא יוכל להיות מציאותי!
 לחשוב שאלי לא ייחזר אלינו עוד, שלא נטיף לראות את חיזמי המקסים, זאת פיניו
 הסובות — זה לא יתכן, זה בלתי אפשרי!

ספרתי אני את המסע המפורזת מה רציתיו, היה זה כשאלי השלי ביקרד במיטתו,
 אותה שעה ספרתי על הסכנות הנבזות במיילי וחשפתי שיתכן שתפורץ מלחמת
 אלי, לא הרמזתה חשבים: "אם כך, והיא תחכה לי בו קריאה בבית", התנצל בנימוס,
 על שחיכיתם עם ליצוב, הקריאה "להתראות" נחשו לקראת מורל.

למתי, מייסרת אני את עצמי על כך, ואי שם בחדר חוזי המפורזים לעיתים
 רבשות אשפת המפורזים המציקים עד מאד, אני על פי שידועת אני, שגם זה לא
 הנינו...

אלי האני חיזמי הברזים לענות, לבידודות ולחישורים, בשייטתנו כמותא — הפוד
 צומת, "הסגנון" שלנו היה לקום מתקליטים ומפגורטטים המפורזים בכל הברת
 בה נשפט אלי היה המורל שלה רחילה...

שגם הלחיש אלי לתת לי שפיר נחמה בוספת מנחות על ידך, עלייתי על המוסב
 והתחלתי לנבז, לשפד, הרגשתי שאין הטיפת רכב מאחורי, כשהשפתי ראשתי,
 הנבלתי לראות חך בודי נשילה, את אלי השומר באמצע הכביש, כשפועלו מור אורך
 על מנתינת בוסרות, הוא שפוט צבר את הנתינתו "היכיבה מוסקתי" — בת דחוחו
 לנודת לנודת בוספתו

קתה, כשנזכרת אני באלי, כשדוחה אני אותו בפיני רוחי, שולה דודי מריר על
 בני, חייך — חייך שאי אפשר שלא לודיך במישימתו, המרירות — כי מי לנו מאד...
 הוא טויה התחיל... הוא שרק חוששים לפני מוחו טיפא... הוא שלא יזכה לראות
 את ילד... הוא איננו... מדוע בה הכאבת לנו, אלי!!
 מדוע הלכת לבחיי שוב!!
 וכי לא אפרה "להתראות" בלכותך!!

ט ט

שורות ואמדות ע"כ אצל

כבר כמה ימים שאנא אמרתי:
 "בנה, חתכי כמה שורות על אילי,
 ואני פנה, כי אינני יודעת מה
 וכמוכן שלא מפני שאני, יש הפוך, יש בלי מה, אבל איך אפשר בכלל לשפר ד'
 מה שתואם על אילי כמות צבר - אילי חסר עשיתי,
 ובכלל אילי,

כזה יפה, חסר, חסר, חסר, בדרך ושיעור,
 לפה לא? - יש בנה,

אילי בן חודד - למעשה כמו את גדול!
 בעצת,

בשורות על הכת,
 בקרינת
 בכריחה,

חסר כשומינינו לעצמי "איך הורגתם עם את גדול?" היה אילי המאמץ והנסך,
 וכמוכן שלא רק אילי, אלא גם ליילי, אלינצו ואלוד,

אילי בליכר טוב חסר כל אחר,
 ירד איך לחנוע עם כל אחר,

עם טלי בכריחה,
 עם אלינצו - פלה פיודו או צנה,

עם אלוד - מהם עוזים חיים שפחוללים בכבוד ומויפים,
 וארתי - "מה האנשים, האם יש חסר ד' ואיך הלמודים?"

עם אנה ההנהג כמו עם בני-החיים,
 כמאת דודת הצירוף, סמכינה צעירה,

חסר צור, חסר ארוב, חסר חיך,
 כשאלתי בא - הכל פסנה חרף,

פחאום נחזקים - הכל פחאום,
 כך חיה עם אילי,

ודת...
 כל כך חסר לא כן?

צרוז מכזנבים

26.12.71

שלום חייל !

הכל שאין בידי כתובתך כבאר שבע,
 הייתי בכתבת לך ומפניה את שעמוסך, (היש כזה ?)
 רצו ! רצו ! אני מכירה אותך בכלל ! מי אתה ! האם נמשחו פעם ! מה
 פנאום אפני אני את שעמוסך ! אתה חייל ! מהו !
 רוצה לדעת מי אני ! כן ! באמת ! לא ! למת לא ! בודאי שכן !
 הרי אתה אהב לחכור חרבה בחורות ! !
 ובכן קוראים לי שפי ואני כבר נורא נורא גדולה, כבר בת שבע וחצי
 ואני כבר בכתה ד', ויש לי מורים שאני אהבתם ובכלל אני מאד אהבת
 למסוד, בדיוק כמך !
 אלורה

אתה יודע, התמונה שלך משמעת אותי.
 כאשר הראיתו את התמונה לפני, סגאת חן בעיניה מאד, מאד !
 אני מרגשת בזה אחד משירי, חיילי רוצה שתביע את חיות דעתך על
 שירי,

א ה ב ה
 יושב חיה מביט בה !
 עיניה להבה,
 שפתיה אהבה.

אהב אותה !

ראה את תכלת שערך,
 שחר עיניה
 אודם שפתיה.

רצה בה !

אך דוממת הייתה
 נדהמת ושקטה
 עיניה לחבה.

בובה הייתה !

... אשיר שחיונם לבנים בסוף
 כאור חלב על קנה סלקרים
 אשיר הנקשנים ביום הצהר
 והחיים קרנע כמסמכים

אהב נולדתי

Le

יום ראשון שעה 23.30
16.1.72

חי קומנטט !

יוע ששיקרתו לך ! כן שיקרתו ! אני חושבת שיש הפנים היחידה ששיקרתו לך "אך הית זה בלא לדעת" ומכן אני יוצאים כבר חודש ולא כפי שאמרתי שלושה שבועות !
איני מתכוונת לעלות לך סתם זה בכלל, אבל בא לי לכתוב לך ואני חובת, יתכן כי אראה לך את הסכת ביום שני כשתבוא אלי לברוקי.

ב ו ד ד ה

בודדה הייתי, בודדה כמות
ככלכל נמוש שפל זנב,

הכתימי !

כפי קול בכיתי, בתוך תוכי

הנעקתי !

כפי קול צעקתי
כי אבד קולי

אבד בחסות האדם !!!

עצמי נציתי

16.7.72

מלי הסודה שלי, שלום !!!

היום יום ראשון ואני כבר במגדאל. שער ראשון שגורש שמושי -
קסימה לבראנט.
נחמד, אבל כבולים לסדר יום.

בחדר דיברו עכשיו על חברה שמתחננים, בידור לא רגיל ! יש כל כך הרבה חברה במצב דומה לעילנו, אם כי סובבו אנו נסלא, מפני שאעלנו הכל מתבסס על אהבה ואילו אצל חלק יש סובב של... לאבא שלה יש הרבה כסף.

מלי, אני מאושר שאני אוהב אותך, יש לי במוני להתנאות בחלחלה ומפני לקבל חסות, במקרה של כשלות, אם כי את חשלתו איני מרשה לעצמי (גבר או לא גבר) - - -

אוהב אותך

2.1.72

שלום בחור !

החלטתי כי אינני חובת לך יותר לאחר שחזקת עלי במובאני שבת. אך אין לי דרך אחרת להצביע אליך את שירי ואני שולחת לך עוד שיר, אחד האהובים עלי ביותר.

מ ט א ל ו ת

צורו פרחים שלחת לי,
צורו פרחים אדומים,
אך לא בפרחים חצנתי,
לא בפרחים.

שפע של דברים אמרת,
שפע דברים יפים,
אך לא בדברים חצנתי,
לא בדברים.

בצרוי של תקוות חצנתי,
תקוות שפוף לתן אין,
בשפע של אושר חצנתי,
אושר שאתה לי תתן.

2.1.72

ב ד ד

רחוק יקיר מכאן,
רחוק מכל משכן,
כלל מדבר שומם,
יושב בדר.

קטל קרב שביני,
רוחו יציב עמו,
אריה שליט ביער,
ניצב בדר,

עזיר הית, שקט,
לפתע לעוק נול,
עולם מראי סיבבו
והוא נסתר עמו.

על גפיריים חלם,
לפתע עם כפיריים,
עצום ורב כח
באויב אכזר לחם...

(אלי בגאר שבט)

19.7.72

יקיר :

יום שלישי השעה 14.00 זה עתה חורפי מחתות כשאני חרונה
 לנמרי ---
 אבל מתאוס מה נלא, מה נהדר, בחיבת הסכתבים "יושבת לח"
 אינית מן, דרישת שלום לעצרת, נשלחה מבחיר לבת...
 ובכן מאורע כזה מעשה בחכמה את כל שרר היום ופיד יושבים וכותבים
 והאת ממני שחירי לכה גם הוא אוחב לקבל לעמשים מכתבים ונוסף לכל
 הוא "אוהבי" "אוהבי" ויותר נלא ונהדר לא יכול להיות.
 וכשעולה העצרה במדרות, נבין יותר מדה תוך כדי קריאת הסכתב,
 שקבלת היא הודעה על קבלת מברק דחוף, החילה רעד בלב מחשש
 ומפחד וכשמוצאת היא את המברק מצברי לדלתה פותחתו וכך היא
 קוראה : שבע בחיבת ליום ההולדת ולסיום החגיגות.

 התעוררתי הבוקר לעלילי ניטרה שבלב, אך בעצם עדיין לא נולדתי,
 אולד רק בשעה 20.00 בלילה, אבל חשיר "יש לי יום הולדת, השמחה
 רבה" מתנון לו כבר בעסקי נפשי.
 השבוע כגון בתל-אביב מוחלל לו לאיסור, כשאתה אינך נמצא בשביבה
 לרחוף ולזרו אותו מעט. כשאתה אינך, חוזרת אני בערב הביתה ואז
 מתחילה כל העבודה, כי צריך לנשל לנקות לשדר ובן הלחה ואין אל
 מי להייד, כי כוכב רצוניים כל כך ובדרך כלל רגזיים, לא עלי דוקא, ובדרך
 כלל לא עלי, אבל בכל זאת כעס הוא כעס ולפעמים הוא מתפרץ בכיוון
 הלא נכון ומוגע מה ושמם ובשאתה כאן, חייך ובדיחה מחזירים את מצב
 הרוח ואוסף חלב למקומם.

בינתיים הכול מתגעגע אליך וגם אבי שאל היום אותי : "מה, אלי
 לא יבוא היום?" וכשאמרתי שבתוב, רגוע זה ממש נלא, נלא, נלא...
 אני חשבת שיעד לא היה לי יום הולדת מאושר כזה, ועד לא הייתי
 מאושרת כשם שאני מאושרת באהבתי אותך.
 חבל שאי אפשר להעביר אליך את הסכתב מיי, שהרי נטריאה הערב,
 ובראי אספי לך כל מה שכתבתי, ומכתבי יגיע אליך רק אחר כך, אבל
 אם אתה רוצה מכתבים, ודאי אשכ גם מחר ומחרתיים וכן הלאה ואכתוב.
 בינתיים נשיקות חמות
 חמוד שלי

שש

18.7.72

למלי חיקרה !
 היה חיתה ילדה יפה ושמשנת,
 שתמיד רצתה להיות קטנה,
 טוב היה לה להיות כזאת
 מועד !
 כי קטנה מי לא רוצה להיות !

אבל היום נמרו החיפזים
 כי הרי עברו עליה כבר 18 קיפים,
 וגם אם תרצה להישאר קטנה
 כבר לא תוכל, כי היא נולדה...
 והרי הוא לא כל כך גדולה
 ולאחוב... אוחב אותה תמיד קטנה,
 וגם כשתגיע למאה ושירים
 תישאר קטנה בין הילדים...

לא ! !

אין כאן שום פתירה,
 מלי של הנדולה תישאר תמיד קטנה ! ! !
 ובאן נשיים את החיפזים,
 ונטאל לשטיט היים ארוכים,
 מלאי אשרי חיות ויון
 חמוץ אהבה

לע

לכל גבי נולדת מפורחת

19.7.72

למלי המדונה שלי ורק שלי !!!

אין לך מושג כמה אני מאושר שאני אהוב אותך, ממש כל העולם שלי.
נשאל !!!

היום הנעתי למציאל קצת מאוחר, ופול שתפסתי את האמבולנס ובו המדריך והמדריכה לעזרה ראשונה. אחרי זה הלכנו לרחוץ בים היה נחמד ברט כאח שהים היה מלא מדוזות.

יש לי עוד יומיים לכתוב עד שאראה אותך ואני כבר מחכה, השמלה שקנית נשאלה ומאד מתאימה לך.

מחר יש בחינה בעזרה ראשונה האני די חזק כך שהכל בסדר.

דיש לויקי (חמה חמה) לאבא ולכל השובבים.

אהוב אותך

ד"ר

שמחה

25.7.72

למלי המון שמחות !

השעה רבע לעשר בלילה, מחר יוצאים למסע של יומיים לכיוון יריד שלום - נוש עציון, סיימתי לארוז את הציוד ואני מנוי רק לך...

היום הלכנו הליכת יקיות ולאחר מכן ישיבה על החבל שקצת מסור כנת ל...

אבל חשבתי שתאום (בהשפעת שתי דמויות בלב), שזה רעיון טוב לתפקיד מנה של ורע בבקב מיוחד לשעת הירום (אני מדבר ברצינות !)

כך חבל בסדר, מתקנע נורא אליך ומחכה כבר לראותך בקרוב בקרוב... אהובתך

ד"ר

שמחה

30.7.72

למלי האהובת !!!

אין לך מושג כמה אני מאושר איתך.

שכחתי את המשקפיים באוטו של אבי והוא נשע סוקדם, כנראה שאסבול שבוע מהמשש בעיניים, הבורקר אכלתי שקשוקה ברשתיים משחו לא רגיל - -

שלחי לי מכתבים גם אם לא אוכל להשיב עליהם, כי יהיה לי קשה לכתוב בשדה, (החליטה עוזבים את הסקום). וגם אם אכתוב אינני יודע אם המכתבים יגיעו, מסרי דייש חמה לאבא ולאבא שלך.

ולך המון המון שמחות

ד"ר

שמחה

1.8.72

למלי האהובת שלום !!!

למני כשעת קבלתי מסך שלושה מכתבים !!! כל הכבוד לך והמון אהבה...

חדשות ! אבי ואמי באו בערב והביאו לי את המשקפיים.

ב-30.10, יצאתי ממגדליה בבוקר לא ירוש, הורדתי חוליה אחר חוליה במקומות שונים ואמרו לנו שעלינו לישון במקום רגוע עלות השחר לנוע לפי משלול שאנו קובעים לנקודות ציון נתונות.

בחוליה שלי הייתה בת מחכתה, עוד אחת לא מחכתה, אבל "פריחה", בחור ששירת אתי בגוליס יודו בחור יוצא מרוקו.

יצאתי ב-4.40 ועלינו עליה של 230 !!! (הכונה לשעות החליכה). בקיצור מיפסנו על הכרמל למוון הכפר הדרוזי ערספיה, משם פנינו לשעון, לאחר מכן תפסנו טרמפ למרכז הכפר, מיד לאחר שירדנו מהמכוני

נית הנוע אחז המפקדים שלנו, ממש מול !!! (אסור לנשוע בטורמים). אחר כך נגענו נקודת בקורת ואמרו לנו שאנחנו נבצב מצויין לפני המשלול ואנ... החבורה הרגישה טוב והתחלתי לתפוס טרמפים...

בטרמפ השלישי הבחור "המרוקאי" שכח את התיק עם המפות והמס"מ מכיס במשאית, היינו חסרי אונים גם בגלל המצב וגם בשל כך שלא היו לנו מפות. ראש החוליה ניסה להשיג את המשאית אולם חזר ללא תיק המסמכים.

שכחתי לספר שה"מרוקאי" התעסק כל הזמן עם ה"מייחית" והאספסוף שלה לא קטנה משלנו, בשל כך שכחו את המפות והמסמכים במשאית.

למען נזכרתי שהמשאית היא מחבת רמטיבנית, אחת הכנות נזכרה שעל המשאית כחוב משפר טלפון המתחיל ב-72 ואת משפר רמטיבני.

נסענו בטורמים לכיוון כביש החוף לתחנת דלק, השעה הייתה בערך 11.00, הפסנו "מובילי רמטיבני" כשפר הטלפונים, ואמנם ישנה חברה כזאת ומספר הטלפון שלה מתחיל ב-72, ממש טיפוס מתח בלשי, התנדבתי לנסוע לרמטיבני, מאחר ששעת החזרה הייתה 7.00 שכנעתי את ראש החוליה, והסעתי אני וה"חמור" שאיבד את המפות...

הנענו לרמתי'ן ב-12.30 לחברת, שם חיכונו עד שאיתנו את החוג, בקיצור, הוא טען שלא טבא ממות, חיינו צריכים לחזור (ובל זאת בריצה) לעוליות, השכלתי לקבוע מניעה במקרה שלא אספיק להגיע לעוליות ב-2:00 ליד נחל אלכסנדר, החכו לי טרמפים לא נורמלים (אוב הספקתי לקפוץ הביתה ולקחת 28 ליי !!). המשאית אשפה אותנו בשלום בשעת 3:00 ששם נענו לטרוח שנמצא לא רחוק מהנהר, שיתחמו את התרשי' מים שנשארו בתוך המוות (התרשימים שאנחנו ציירנו) והכל בא על סקיצו בשלום !!!

אתמול התחלנו להקים את המחנה, נפרד ושענו למקלחות החוף של מכמורת, התפשטנו (רק הבנים) וכנסנו ציודים לים, חיה לא נורמלי, המשכנו להקים את המחנה, אני בניתי נדר והתקן לחיצי'ם באמצעות צריקן הפוך.

המון חתבה אהבה ומשיקה
שלך המיד תמיד

י'כ

3.3

במקרה לא יודעים שנענו לרמתי'ן, חושבים שחזרו לשטח לחפש את המוות והנה "המריחה" האת צועקת אהמול: "אלי היית בבית ?" ראית שם "הכמה" כואת ?

8.11.72

מלי חמורה שלי טבל !!!

סוף, סוף הנענו למקום אליו חיינו גי'ך להגיע, אני המפקד כאן, על כל המחנה, שהוא נודל לטרי ומרות, ציוד יקר ומתקנים אבאים.

המקום נבוח סאד והתנצות לא רגילה והאוויר טוב, שמש חיים משועשעים, המקום הטוב ביותר בכל האזור ומכל הבחינות.

אין לך מה לדאוג ביחס לטוחון אני בטוח מכל הבחינות, היום הנענו לכאן ואנו לומדים מהאנשים שאתם אנו מחלימים, הכל שאת איך כאן.

כרגע יש לי "כאב ראש", אני גי'ך לטור הכל ולדאוג לכל, מי צריך להיות בשמירה, מי יבשל, מי ידאג לאספקה וכו'. בקיצור שש, אבל אתגבר כמו על כל מכשול.

איתי משהו בחורים, אחד הוא גם טבח באיזה מלון והוא יזמן לנו מיטעמים, אל תבהלי אם אניע ששן — אבל לא את...

בחור אחר הוא בחור דתי, שקט וחסד ואחד גם כן חסד מרוקאי...

אני מקוה האני כבר רואה זאת שמש שנעשה כאן חיים משועשעים, אוכל ללכת רוב הוסיך במסנפים קצרים וקבקים.

אשלח לך מכתבים כי יהיה ברשותי וסן רב ואני יודע שגם ממך כניל. המון המון

אהבה

י'כ

9.11.72

מלי חמורה שלי שלום !!!

זה היום העני לשהותי במקום. החיילים ששהו פה עם מפקדם, עזבו את המקום ופנתה אני המפקד הכל יכול חוץ ממה שלא יכול.

עיצחתי את המקום בעיקר את חזרי המטרים והעמדתי את מיטתי ליד חלון המשקיף לנוף נהדר. (התקשרתי אתמול הביתה ודברתי עם חורי, כמו כן התקשרתי לשכן שלך אבל לא היית בבית וחבל... היום אתקשר שיהי).

לפולי החורים שלי אותה נקיין, אחי טבח מקצועי, אחד מצול מאשקלון וגם טבח, ועוד אחד כבן 25 לומד כדי לקבל סמיכות של רב, אבל בחור טוב, נחלמי לעבר שהיה חבר בהיאתנות באזור זה. חליטה שפרטי וראיתי את הוריתה — חיוון נהדר.

המצול הטבח הבן לנו ארוחת מלכים, בשלושה קולטים את ירדן ולבנון, את ישראל קאת קשה לקלוט, כי אין אוסנה מתאימה, יש כאן ספרים אבל עדיין לא התמניתי לקריאה.

האספקה הניעה ואני נאלץ לסיים כדי שהמכתב שלי יגיע. אני מנסים כאן.

דיש לטולם

י'כ

11.11.72

מלי האהובה שלי טבל !!!

את הניזמים שלי (את הביטי הוח למדתי מהטבח המרוקאי שלי). מלי יקרה שלי, קבלתי היום שני מכתבים ממך שנרמו לי עונן רב שכסתה לי על שני, התמונטי שבטעים, עזחתי מהנחה בקול רם.

ידו עם שני מכתביך קבלתי גם נלחיה מיהושע וייש וחבילה מחבית שחבילה בין היתר את בלוק המכתבים הוח והנעס הוח בו אני כותב.

היום חיתה כאן מריבה קטנה — — —

15.11.72

מלי שלי שלום,

כרגע תניקת האמסקה ואני כותב מהר כדי שאוכל לשלוח איתם מכתב. המטב היה לא טוב בימיים האחרונים, חיו קצת ברויים בין החברה אבל עשוי הכל על פי מנהות, כמו כן היתה לנו הרעשה ששכחו אותנו, לא ביקורים, לא עתונים, לא דואר וכו', אבל הקמתי עקבות עד השמיים וכרגיל זה השפיע. אני מת בליך, הבורקר עצלמיו לאמך ובודאי היא מסרה לך דיש. התחיל להיות קר בלילות, אבל יש לי מספיק בגדים כדי להתחמם.

דיש לכולם
אוהב אותך אוהב

י'כ

13.12.72

למלי שלי שלום !!

כרגע השעה 8.60 בבוקר, יום נהדר והמון ירק בעינים. אמטמול ירד נשם אבל לא רציני.

החברה נהדרים ומשם אין צורך לנדוד להם, הם עושים מה שאומרים להם.

אמטמול ביקרנו במשק, והחמד ביותר הוא בן חילדים, אני חושב שאין מקום מתאים יותר לילדים מאשר בקבוצים.

אנב הביקורר העשירי אותי ברעיונות לנן של מרים, רוב הילדים אוהבים לשחק כאן בטרקטור וזה גם ברור למת.

קמתי הבוקר ב־5.00 והשנחתי על החשכמה שהיתה טובה ועל ההת־נהנות בחדר האוכל.

אני נר בביתן רחוק מחברה ויש לי חדר לעצמי עם שתי מיטות...

יש כאן המון מתנדבים ומתנדבות וכן אולפניסטים, ואני מדבר איתם באנגלית.

ביררתי מרטים בקשר לנשיונתן לכאן, לא כדאי לנסוע ברכבת ביום ששי, כי היא מניקת ב־3.30, ואילו ב־3.15 יוצא אוטובוס מנחיה לכאן.

לכן סעו עם אוטובוס שיגיע למנו 3.15 לנהריה, ומשם קחי את האוטובוס שכתוב עליו (ישיר) לשעלות דרך נתוןן הוא מניע לתוך המשק. במידה ויקרה מצב סעו באחד האוטובוסים לנתוןן עד המחצבת כלומר רדי

במות ומשם בטרנס עד המשק (כ־4 ק"מ).

המון נשיקות

י'כ

הכרתי שאני מתאווים עשיתי ביניהם פירה ועביתת נשק לשביעות רצונם של שני הצדדים.

החבתי "ימילואימיקים" זה לא "ישיר" ומסתדרים ביניהם, אבל קוראים לו בכל רגע על כל טעות. בניגודנו שולחן השתפרתי מלאים ואני כבר מבנה מאוממים יותר ממני, אני מבטיח שאשוב מכאן שחקן.

לא רחוק מכאן, ישנו אתר נשיקות על אדק ומעיות ואני מקווה שאוכל ללכת לטייל שם. אמטמול התחירתי בחליכה מחירה עם אתר הבהורים

והשנתי אותו ומדריך דניק או לא (ו) אני נמר במה שלמדתי בטמנוטריה ואת מקוהה שלא אדקק לעורה ראשונה. אמטמול היה כאן קצין חינדן,

בחור נחמד מאד היה מים בחייל ומצנן. החלמתי חיים את דגל ישראל שנקרע ברות, בדגל חיש, אומרים שיש לחזור ולהחליף את הדגל את לשבוני כי הרוחות חזקות.

אני אוהב אותך ומת לחבק אותך, משם מנחיה לי בשיקראתי את מילות אהבתך.

דיש לכולם

אוהב

י'כ

14.11.72

מלי אוהבת שלי !!!

החורף הניק בכל הדרין, השמים מעינים, ואנחנו ממש בעינים, האדמה נעשית בוצית והיא משפירה שיהיה בכל פעם ש"ישלמים" את הנעל מסנה. (איך התאור ?)

ובכן לא התקשרתי לא אמטמול ולא שלשום את בודאי "התיבבתי" על הצד השני של הקו, ומתאוס התחלת להתענין בילדים של השכנה שלך ?

לא ! אבל אלי לא מצלצל, ולמה ? ממני שתפרכותי אוהבת שמלסקים לה כדי לקבל קו הביתה, אבל לא אני למרות שהם בשופו של דבר על חשיבוך.

מה שמרנו הוא שלכל המובנים יש שעת חיוב, כלומר שעת שהם מצלצלים הביתה ולנו לא ! אבל עוד יהיה לנו, הייום נייכים להגיע כמה קפינים לכאן ואני אתן להם באני אביהם !!!

היום לא עשיתי הרבה, קצת סידרו וניקו את המטבח והחדר ושיחקו שיניגו וקליקת למטרה, אני חושב עליו ומתמנע הרבה, לומר את האמת, אני משתדל לא לחשוב עליו כדי שיהיה לי יותר קל. מבינה ?

מלי חמודה שלי, אין לך מה לדאוג כי אני נמצא במקום הבטוח ביותר במורח החיכוך יותר מתיא שיש שם חבלנים.

המון נשיקות

ואשנדל להתקשר חיים

שלך

י'כ

מלי שלי, דעי כך, כי לו היה בי הכשרון הייתי כותב יותר יפה ממנו כי אהבתי נדונה משלו : : : אני כל כך מתגעגע אליך, כל כך רוצה להבקר ולשחק.

אבל בכל מעט שאני מדבר אליך באמצעות הטלפון, אני מתגעגע ומדוע! אולי בעל כך שאני כועס על עצמי שאני כותב מציוד השני של חקו וכשאני יכול להתקשר אליך אז אינני יכול לומר מה שהטעמי, כי לידי עומדים לרוב החיילים שלי ומחכים שאסיים כבר, ולך לא נעים לומר לי מה שאני חקר לשמוע, כי לא מבינת את מדברתי ; אבל דעי כך כי אהבתי אתך בכל נפשי.

אנא קראי את שיר השירים ודעי שאני אהבתי אותך יותר מזה, ואולי תאמרי "אנא הן דורך היפה בשנים אינני מזה דורך ונבקשני עמך וי" דוד בפולואים, ילדה, וחואו שוב מחר ויתבקש אותך חוק חוק... האת אותך, ונסע יחד על ה"סינטיסי" המפוסף שלט, ובקרי את כל האנשים שישנו מזה אהובים, כמו אמא שלך ועמי נכון! ודאי שגור, רק נחכה קצת, עבור כבר כמעט שבועיים.

"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפו את יתן איש כל הון באהבת בנו יבוא לו".

כלומר גם אם יבוא העשיר שבקשרי תכל לא תלכי אחריי כי אותי רוק אחזי את אהבתי, נכון!

אך מה חבטתי כרגע כי יתקיים המפוסף :
"ערו המר דודי לי, בין שדי ילדיו" אבל סבלנות בחור עדי מעט,
מלי, אני משאיר לך רק ימיו כתוב כרגע, ומבטיח כי עוד מעט תכל יתקיים.

אהבה מלי
אהבה מלי
אהבה מלי
אהבה מלי
אהבה מלי

יום השישי

מלי אהובתי שלי ורק שלי ! ! !
אני כל כך מתגעגע אליך אף על פי שרק לפני כמה שעות עזבתי אותך, אבל אני אהבתי מחר מחר.

כשהגעתי לבסיס השבו עיני, טיגופת בכל מקום, העמדה ממש מופקרת, כשהגעתי הם חזו בסדר על "עץ הדעת", הקצין שתחליף אותו אמר לי שהחיילים שלי משועמם, ואני השבתי לו בחריפות על כך שהוא משאיר לי בסיס במצב כזה בשעה שהוא קיבל בסיס נקי, גם כן קצין!
השטתי את הרגלי וחתלתי לנקות בעצמי את המטבח נקיין יסודי, התרחתי סיפורי לי, שהם רצו להתגרד והוא לא ידע להשתלט עליהם, הם אמרו לי כמה טוב שבאתי אחרי שהיו יומיים איתו.
אבל ממש הודיעו עלי (אני מו...על) כיבד אמרתי לחרוס בסיס ביום אחד.

עכשיו תכל נקי ומצוחצח. עשיתי כניסה עם ביותם (בעצמי מכבס את עוריים לו... ונכשתי היא תלוייה להגארת על החבל.
כינתים אכלנו כבר ארוחה כבני אדם ואני שובב קצת לנות.
אני כל כך אהבתי אותך מלי, אל התגעגעו שאינני לידך, אחיה לידך בעוד שבועיים.

קבלתי את מכתבך, נכון יותר, שהמכתב כבר חיכה לי כאן.
אם אצליה לחרוס יעירו אותי מיד, כי האספקה צריכה להגיע ביום השישי מניעת טעות מיוחדות.

המזון אהבתי
שלך תמיד תמיד

אהבה מלי

יום שבת

מלי אהובתי ! ! !
עליתי לשפירה, ובתחבובי השחר מצאתי להפתעתי את ספר התורה, אותו השאיר הכחור הדתי במקום השפירה.
התחתי וקראתי מעט ראשונה בחיי את שיר השירים ללא מושיגים. לא חרש של אהבתי עם ישראל לאחליו אלא כפשוטו, אהבתי אשה את בעלה.

מלי פיתחה את שיר השירים וקראי אותו כפשוטו, כמה הוא נהדר ! ! !
מה עשירה שפתו של הכותב וכיבד הוא מתאר את אהבתי הנכספת לאהובתו "החן יפה רעייתי, חןך יפה, עיניך יונקים ממעד לאשתך, ענךך בעד העינים שכלעו מחר כלעדי" אמנם אני אהבתי אותך בעיני אסוף...
"עיוניך ענדי המאובות שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות ושכולה אין בהם".

"שני שדיך כשני עוריים תאמיני גבתי הררניים שבשמיים".

מעבודותינו

ביתוח אירועים

א. "מאי לא מפעילי?"

הרכבת לתקנית: קורס טכניסטים או סם בארץ. הודש מרץ, שבוע לחילול הקורס.
מאזור התקנית – "מחזור שא"י, שמור בטקסטים – בפירוק הרכבת.

פירוק נוסף: א. זו לטקסים הפנים הראשונה שהם ילמדו פירוק נשק מסובך.

ב. הפוליס פחדר דתיים "מחזור מא"י אסימילציה שבדרך כלל רובם של ניסו זה מדרכ מחומר אנטיס יהודי מפילה טעור המאזורים, רובם של התקנים הם תמיכים שעברו ולא למוח, נשלחו פסקאות סיחה, צביריים בחלקם, רובם סמתיים לחדות המרחל, כדי שהם ישנם בודדים אשר נקלעו למחזור זה כמו אנשים שפילס היה צפיר מוח, נבטנו אקסטרניות וסר:

הקריה חלק א.

המדינה: היום נלמד "פירוק הרכבת" של סקלר. לכאורה נראה הדבר מסובך אולם פיר תרוא שאין קל מה (המדינה מדנים פרוק סקלר סלל הסבר של החליטה התמיכים ובקסס מתמיכים לשמור כל אחד מאזורי סקלר).

המדינה: אשכנזי מה קרה?

אשכנזי: המדינה אינו לא מסוגל ולא מבין מה לעשות.

מדינה: גם לסקלר פירד תראה שזה פשוט.

אשכנזי: לא מסוגל.

מדינה: לא מסוגל, או לא רוצה, או לא יכול.

אשכנזי: לא מסוגל.

ברקע נשמעים הצחוקים.

כאן אנו רואים את ילדיו התקנית, המדינה נשפט כמדינה נטוטה כבר בתחילת. הוא מוחה בפוליס פירוק לתמיכים של סנת להוציא מהם את המודר הראשון, אולם בכל זאת נשאר הנגיד יושב המדינה מכיר את פשר הדבר והתבודד לו שהנגיד א. משה למרץ חרובים אך לא לעשות לפירוק. ב. יחוד לאשר התמיכים, נראה כבוד (מסקנת פחותיך המחה).

פירוק טקס: המדינה: מדינה תוקן יחסי, למדיניות בשורות פירד, אין זו המסג הראשונה שהיא מדינה את מחזור שא"י, ידוע כמדינה טוב האדום המבין את פוליס.

אשכנזי: מחור מטיבה אשכנזי (רוב בני המחזור יוצאי עדה המרחל), מטר היה מטר מתקני במטות מסגרות פניית דחה את שרדחו והבטי כולל לימודיו 5 שנים במקום א. רבה לשמור כמסגור פכני בשורות המדינה, אולם נשלת להיות חיל קרבו כולל המדינה, מסגור אגדה בקרב בני המחזור.

המדינה הקלילת: רוב בני המחזור לא התניסו לעצב מחצ' "אירואליטי" רובם רוצים לשרה את שרדחו במסגור קרוב להיות, או ספי שהם מבנים ילדיות נובוניסטיים, המפגי הוא בדרך כלל "אירובי" התמודד ביניהם הוא זה שמפילת להשתמש, למרם רילצפדי של המכל.

המדינה ניהוט חלק א.

המדינה מכה לשמור מודע הנגיד לא ניסח לפירוק, אולם הנן כדי שיחה מתבודד לו, שבאשרי התקני יש רבם של הצחוקים – מסקנת יש להניח אגדה, המדינה נכאט מדע כמסקלטיק אם לשמור על המסגור כמדינה להניס את המחה התקנית.

אלי התחנה כמנס המלכות למורי נדביו שילד התמיכתיים.

ידוע לנו מה פוזיביו התקני, קטנת את המדינה והלאו לאו וחי.

מדינה ביתוח של מדינה שפוליס לחסרות בודים של בני מדינה, אנו לודים עד

מה היה בני ביוטי אטיס, והנן את הולת רדע להתהלך מה.

מדינה מדינים את מסגרותו כראיות להחנות לב מיוזות ובקסטים להחזיק

בני.

לומר לרוב חזרה את הממד באמצעות המסכת שישנה ברשותו וכן כמדריך וכן בספק, או לעשות להניח לעשות הבעיה מצב זה הוא רוב מה שאנו עושים המניס שיש במדריך, קודם כל באחד אשר מיו מולבנת בריבם. הוא עלול למסות את המטה העקריה הוא שטוב העדן לעשות לחרות.

לפי כל הדברים הנ"ל נמצא המדריך כמנומקם רצוי ועליו לשקול את לעשות והמחירות.

הצגות

הבעיה היא די מסובכת ומורכבת.
 הבעיה היא קודם כל מתודית. העדן נמצא במסגרת היחידה בתוך מסגרת בעייתית. עלינו להסיר בין שתי המסגרות באופן ברור. כיוון שכלל מסגרת יש כללים פתוחים המסגרת המודית בתוך המסגרת הבעייתית במה לנוכחי ויחלים לעבודות שונים כגבא. לומר המסגרת היא אמצעי סדר הכל להצגות העדיר. וליפת זאת מסרת ביחוד של המסגרת הבעייתית היא הודרת המסגרת הבעייתית לעקודת. לעשות יוכל המדריך לומר או במדריך הדיקטור שהוא בורה יותר מזהב ומסוכן. אולם אם יעלה יתן את ממשו אצל הנוטים או במדריך בצדק כל – שיש חסל. דבר שינויים המפורסות בקרב הנוטים אולם הוא יוכל לענות למספר אלהים שיש להסיר: א. המדריך הדיקטור – ביחוד הבעיה המודית תהיה להסיר באמצעים דיקטוריים. ב. המסכת הבה והנוטים בעיניו בצדק – היתה מסורה וכו'. ג. המסכת הכולל בתוך למספר הישיר.

לומר המדריך או הוא המסוכן ביותר אולם הריש יפיון היסוד. מדריך כי יותר שישו המדריך די המסוכן ביותר. כפילים עשומה שישויה את הממד עם הבעיה. הממד המודית: המדריך מספק את חזר שיה אשכנזי – מדריך. והנה ליתיה. המדריך: שישו לב הנוטים אנו נתחיל בפרוץ. בדרך השעור אנו מקוח שישונו לעדק פתק במחירות וריות. העדן ישיקף וירכיב כמות מ"ט שניות יוכל פרט – שבת בבית. (הנוטים מתחילים בפרוץ כל אשר מהווה לפרק מהר יותר. יש אידית מתח בבית פתח השפל באירי). (אשכנזי יושב בצד המסוכן יבאני עדי על הבעיה מסוכן).

מדריך: (מדריך מבטני התחייבות של אשכנזי ונתח אליו) מי אשכנזי יש לעקול. אשכנזי: (מדריך את מבטני מדוניטום במחירות) – לא מסתל.
 מדריך: אתה דוקא נראה בדרך בית. בכל זמן ככה שמתי. נראה שזה סתם מסורתי. (הבה שיקח פתק המורה מנומקם במרוב עינים).
 אשכנזי: אני לא רוצה לפרט בבחי'.
 מדריך: מה? ו?
 אשכנזי: רציתי לפרט במקצועי – מדריך סתם. אבל זה לא המסוכן. אלא אם אחרים סנה קצו וזה לא רציתי.
 מדריך: אם אתה באמת מסוכן מבני. או נראה שאתה מסוכן הרוב ונראה שאתה הסיבה שלא ירכלו אותך.
 אשכנזי: (בדונה) לא נסר. – (המדריך מבטני על העקול) זה באמת פתק בעשילי לפרק קטל.
 מדריך: אני לא מאמין מדי אתה לא מסוכן.
 אשכנזי עם ומתחיל בפרוץ.

הפתרון

פתרון של המדריך: המדריך שנקלע למצב לא נעים נמצא למוד את אשכנזי – פסק גריסת המצב – מסכות. כיצד? הוא מסריו על החיות והיש בעיות. (אנו רואים כי המדריך בחר במדריך המודיר של הבעיה). הבה מתחיל בפרוץ האשכנזי נשאר ממדך. הדבר והשי המדריך עשה זה. שהוא מסה לביר את הבעיה המפורטת. הוא הסיק ש"המדריך" הוא מורה בכלל מבני התחייבות של אשכנזי במניס המסורלים. חלש הגב הוא בחר הבעיה. לאחר בדוח של אשכנזי. מורה אחר המדריך למסכת שהוא עלול על יתר הנוטים. כלומר לאחר גילוי הבעיה שהוא לעצמה הטובה של המסוררות של אשכנזי. מנין המדריך שאנו יו לו בעיה עם אדם לא יספק. הוא מכלה כי המסוכן "מסכת אצל אשכנזי" שזה בעיניו מורה (עם המטה שירבה לפרט במקצוע) ואם לאחר גילוי זהו שמתחשש המדריך כנסק שגילוי. הוא מורה את אשכנזי דרך קמפוי "אתה נראה מסוכן הרוב". בזה מראה אין אשכנזי מסתל לעמוד והוא ניסח לעקול ומתחיל בפרוץ.

- דקאי האריות: לדבריו של המדריך לפי נוסחה מסוימת המוכה.
- א. ביחוד של אשכנזי (אדם הוא אחר כמותו לבד המבטני המבטני יחד).
  - ב. מנין לרעות אם פשוטי מדונה (מכירת התחיות).
  - ג. שיקח בארבע עינים לעם ברור הבעיה האשכנזית.
  - ד. גלוי הבעיה המפורטת.
  - ה. שישו במניס הבעיה למדריך.
  - ו. המדריך.

לדבריו של המדריך סוכ בכך ש(א) בחר בשיטה המודית הוא השיג עיניו שהענין המסוכן וכבר לא יוכל לפרוץ על מוסר חילא מסול. והבעיה המוכה ביותר היא בעלתו של המדריך.

Handwritten notes and scribbles, including some numbers like 216 and 216, and a signature.

ב. מדריך או המדריך
 ת ה ק ר י ת ח ל ק א'
 הדבר קרה כיום רובים בשעת המפורטת. עלינו במסורתי לזמן כמה י"א/5 ביות מסוי, עם דוכניס ליתיה שיריה ערמטית וחי מדי רשע העשות בביות. היותה שהנוטים כי נעשה סילת בעיקר פרט לחלוף אתה בעם מינו. שהמסוכן בעצמות המסל מדי שנה לאחר המסורתי.
 אני: כיוון עמד במסוכן!
 מינו: לא אמסוד עדי שלא יחידו לי את חיקי. (הבה נחמק).
 אני: כיוון אמרתי מסוכן!
 מינו: (מרוג. רדמות בעינים) נמסל לך.
 פרק נסח: כמה י"א/5 ו הבה המוכה עלי. התקשרתי אל היותה לאחר שסיימתי איתם השיג ימים שבוותם לאחר בכבוד נחמק. הבה די המבטני. אהבה אחי והנוטים בטובה הם מי שמפריע לי. המסכת המפורטת עם חוקי מאר. אין אידית למדיר.

בזמן: כיצד יודע המלמד די טוב אולם "מטעמי" אין הוא אומר על כל הכנה
(את המורה מפרנס מדימוספרי עשיתי על התנה) אין הוא נהנה מזה, בדרך כלל,
והוא אף לל ענין המורה נכונות, אינו מפרן הלימוד, ומתנהו בכל פעם שישתמו
הומר לו לל, גם אם אינו מסכים איתו, המנהל לעסקים החללת בו, על סוכ לכו,
אין: מודיע, ויש, זו לי השנה הראשונה סביב את בזמן אישיות את בעיותיו
הנהגה לי שמה שפריך אותו, רוב המנהל שפריעה אותו, הנונים והננות (הם אמרו
ואת למנהל המנהל).

הצעה:
הבעיה המופרזת בזמן היא למעשה המם להיות "אחר מתחברתי", המנהל, וכן אנו
רכשתי את אופן המנהל או לעמוד בזה ולהתעסק, ואם אני שולל להקליל את המסדי
במהלך, כמו כן יש לי במנהל רקע והמנהל בגלל גילי הצעיר, כלומר לבעיה יש מספר
אפשרויות.

א. האפשרות הממוזגת: אני קשור למנהל הישיר ורצה להקליל את המסדי בו.
ב. אני מודיע במנהל ועליו לא למסדה זאת למרות שאני לא מסכים את המלמד
הבעיית.

ג. אין אני יכול לעמוד למדד הישיר, כי אז בזמן אחר כמעט אין לי אפשר במנהל,
ולאחר "שמר" יבוא לי "שולל להסדר", בפרט שהוא מנסה ממני להפריח בעיות
ולמרות שלא ביקש ממני, אלא חרש כי יודע ממני.

הצעות לפתרון:
א. הרצואו של בזמן המנהל דבר סיגורם לו אחי להעביר, אולם לי לשמור על
מסדי כיצח המנהל.
ב. להשתמש במסדתי למסך את הריק ואם שוב אנסה במסדתי אולם אחרת את
הבעיה.

ג. ארויח את בזמן המנהל והנחה למנהל את המלומדים.
ד. אשנה את הבעיה למחכת.
ה. להשתמש את חזרוו הבעיה למנהל לרויח.

המסקנה התקריית:
א. מוסר (בזמן יודע במודיע), אל תראה, רק תעשה לי שבת ורר למפריחה ורבה לי
שני גורים (בזמן יודע במודיע).
אין: (מסדתי למנהל) בפרט המנהל אינו מהלוא עליכם, אנו כי מנס היה במנהל
"הפחד" (המנהל "הפחד" מוכתב ממניו החללות המורה בחלק) ורק נכבדו מהמנהל
מסדתי: (אני מסדתי) ריבתי "הפחד" או מרצה זה כמעט אותו דבר, ואלה אהם ואני
מסדתי את בזמן, המסדי להתחלל בזמן מרצה אהם לי המלומדים במודיע (איראל)
הוא המנהל המסדתי במנהל הוא מחתייה המורה המודיעויות.

אין: שאלו לי רוצו אני מוכרח לבוא למסדה רוצה.
למנהל מסך רוצה אני נכנס למנהל, מלמ המודיעים מלמ בזמן שומר במודיעים
והריק אולם.

אין: בזמן, המל מפרד?
בזמן: כמה אחרון?
המסקנה:
למנהל שפירתי את בזמן במנהל מלמ, אני פוגע את סוכ ליכר, המסך ממנו
למנהל לי מיה, הוא רוצה במסדתי למנהל הרצואו של בזמן אני מל המנהל סוכ.

מנהל יודע אתם בעצמם מודיע, אני מנסה לראות להם את הבעיה כפי שרצה
מראית עיניו, ההתחללות בחלק, אני מוכר אליכם כאשר מנס ויחמד על המסדי.
ביצאנו דמחפוזת מלמנה היתה מחוננת ובאה להשפיר את המנהל עם נכונה לשם
ריבוי מה לעשות, כלומר המסדתי בידי המנהל, והמנס הצלחתי והכל כצו על מסדתי
בשלהם, המנהל הריבוי קיבל את הריק, לא בגלל שאני אפרתי למסדה לו את המנהל,
אלא בגלל שזר רגוע המנהל.

הצעות לפתרון:
א. המנהל המנהל: יש להעביר את בזמן למנהל של המסדתי והמנהל הישיר
הוא רק מפרד ומני.

הצעה:
אני מוכר אליכם כאשר מנס ויחמד על המסדי.
אני מוכר אליכם כאשר מנס ויחמד על המסדי.

אני מוכר אליכם כאשר מנס ויחמד על המסדי.
אני מוכר אליכם כאשר מנס ויחמד על המסדי.

ג. המעבר מלומדים
התקריית (חלק א')
דבר קרה בזמן המנהל לשיחת מוחו כי בביט מסר שדה במנהל יקבנו את
המלומדים (הנכנס) והמודיע המלומדים מביט מודיע, ליד המסדתי כעלמנה במה אלי
המלומדה במודיע, והמל מנס המסדתי צעקה "לכנס מהלומד"
קצתו מיד מסדתי ריבתי למנהל המנהל לבנה שבת היתה הירודה על המנהל
מסדתי צעקה והמסדתי על בזמן, בני המנהל.

רקע ומסדתי:
לפני כשנסת החלמרה את עסקיה במודיע, נכנסו מנינו כמעט אספר, הוריתי
למנהל את בזמן כי לביח כפר שדה, המסדתי היתה קשה, גם בגלל שלא היה לי
מסדתי, גם בגלל שביח המנהל עבר כאשר חזרו ורצו היה לי את כי לשמור וגם מסדתי
שמיצאיהם הם המלומד, כי כלומר זה צעה המנהל מסדתי רוב של מנהל מסדתי
לביח המנהל המסדתי, א. המנהל מסדתי מסדתי על מסך שלי זכר בזמן המנהל, ב. אין הם
מסדתי המנהל את המנהל, אין להם יודע על שדה במודיע ראשונה, אין הם מסדתיים
אזני כי אז מורה מלומד אחר, אין הם יודעים דבר על מסדתי מסך ומני,
נחתו המסדתי בחלק א'

למנהל המסדתי גייל חזיר מנינו, כמעט המנהל של המלומדים והמנהל המסדתי.
עמדתי לרוב במסדתי מודיע, א. בזמן חזיר לי שעלי למנהל המנהל את המנהל,
שכר שוכחתי מאחר יומי המסדתי מנכנסו נזללים, ב. המנהל המודיע היתה
כיבד להודיע את המנהל המסדתי מסדתי, בזמן היה שאם לא אפרתי במסדתי
מחרון הרבה המסדתי בשאר המלומדים, למעשה חזר לי מסדתי המסדתיים
לאן אשתי.

1. הרצעה מספר בזמן ציר מודיע לחי.
2. הרצעה המנהל המסדתיים המסדתי.
3. למנהל להודיע את המנהל במסדתיים.
4. שינוי המנהל מסדתי במסדתיים.

אוניברסיטת תל אביב
מחלקת לימודים
חדון למחלמות מוריש

אישור זה

ניתן למר/מב' _____ אצל סגן

לאות כי החתומה/ה במסמך זה נכונה כמסמך שנת תשל"ג

**בקורס הכשרת מורים
להוראת מקצועות הנדסיק
בבתי הספר הקליטוריים**

הודעה : למישרן זה נכונה כמסמך שנת תשל"ג

א.א.א.
חדון חדון

מס' : 5.2.74

- א. אם הייתי נכנס "לחריצתי" את הבנות במסגרת זו, לא בוחש שחייבי מבליח, בפרט שלא סוף זהו מבצע שהמסגרת נותנת הזדמנות ארוכה למשאית. לפי כן הייתי צריך להפסיק את המחקר שבמסגרת המחילה ההיסטורית. כלומר את התב המרכזית שקורבת לכך, והצדדי היה מצדדי וכן שלא היה לי פרט להצדדה שאף חשב לא נתקלתי במקרה וזמנה, דבר שהקשה עלי ביותר.
- ב. גם הריקת הבנות קרימה זמן יקר בפרט שיכול להיות שבכל זאת היתה "חלישה" של היסטוריה מסוימת.
- ג. להסביר בעקב לא היה טוב וכן.
- ד. הבנות לא ידעו לתת מסול להצגות, אולם היה אפשר להפסיק בצורה משנית.

הפסק התקריב
בקפתי מיד מהבנות לרצונן הנסיון לשפור על חייה ומילה טובה למרות שגם אני הייתי מנות. בקפתי מן להפסיק את המסגרת של לבנות, המכריזי לזן שאני לא מתה ורק לא שמתה מספיק מימי. בצורת הבנות עזרתי ללבנות להצביע למסגרת (מקפאת) והצגתי - הבנות שנינו שגם, אני ולבנה להובעת להפסיק. במסגרת שגם הבנות יחד איתי, הסבר על מה שצריכים לעשות בזה ובחזרה כבד עזרי ללבנות ללכת בצעמך. בלילה מרדתי מרדתי ביטוח ליד מיטתה של לבנה לאחר שהתברר שגן הבריאות המובנה, שברב קפול התחייבתי הרצאה על השימוש שחייית היום במרכז לאור הלקחים הנלה.

פרטים נוספים - רקע שכתבתי
בית שפתי מורכב ברובו מאנשים שגילוה לרובד אחריו נמוך, האפנתה המסולה, המול, הגודל המספרות מספיקים את הנשים הנפטרות כפרוביבה עם הנפיקאות, בגלל השפעת בית הספר והנפיקות המיוזנות מול השפעת הבית, קשרי דוח הבנות אמת לשניה קשר חזק יותר מדבוקים, חשבון לצדדי כי היתה שיפוט שגילה אצל המלומדים בגלל יום הולדתה הקשה שמהמים 3 שנות קודם לכן.

גי'תוח 5.2.74
לאחר שסקלתי את כל הוריסים האפשריות למחזן הנצחי למסגרת, שעלי לשלוב את הישול בלבנה ובבנות יחד, והדבר הראשון שניסיתי להעביר זה שהיא נכר הכל לא שמתה מספיק מימי ניסיותי לרדב בפוליס המפטרות ביהר על מנת שפוליס יביטו, מןןן שלא הראשתי המרגשות היוזנות, ריגוזה חלק מהבנות אולם המשימי למסגרת, בקפתי מןן לצדוד לי לקחה את לבנה, אולם מןןן שגן זהו יחד שפוזי בנות, והן עוזר ביהר שפוזיים לצדוד ללבנה, בקפתי שיאספו את הנפיקות, רק מדי שיאספו את דברי הנפיקות ולא יאספו שגני נכנסת רק למסגרת והצגת האמת היא אחרת והא חוזר ההיסטורית, המשובות היא שגן הנפיקות את עיריגן ללבנה ההפטרות בצעמך, טוב בימינו עזרה שלא היתה נחוצה, שפוזיה ליי מיטתה כדי להרטיע את הבנות.

השלב המפוז היה ניגול המפטרות ללקיח המוזר ציי הרצאה עלי על השימוש המימי, דעתי נכונת אינה אובייקטיבית, אולם כל המפטרות היה נכונה, אם הייתי מראש מןן הרצאה על השימוש המימי, ספוזיים על אנשים שהחייבו אתי.

הנפיקות לגבי המפטרות, אני מפרט שפעלו טוב כי בכל אופן הנפיקות מודר על הדבר חשב ביהר.

החתימה המודרית :
א.א.א. (החתימה)
א.א.א. (החתימה)

ארץ נעל נגור סלחטו כמכרבו. בו קלטו אפסיונו.
 ארץ נעל נגור על סורפת אפוט מול אפסיונו.
 ארץ נעל כמלחמת אפס. נע. אש ופסן
 מול ארוב קו כמור. קנה ספסן זו
 לקנן אק על מורפת אפוט
 ללחם ולקפסר על הסוט לחיות
 כמורפת כדולק כרדיק אק
 יחי סגילי ו. מור כמורפתו
 וכפסיונו המורפתו כמורפתו הפסלות
 אפסיה כמורפתו המורפתו המורפתו
 וכפסיונו המורפתו המורפתו
 כמורפתו לא יאק סוד ללחם.

צלה

בקרב

צַעַץ הַצַּעֲרָה

הטקס של אילי ד"ר נמצא בסיל, אילי והבטיח נוסח.
 צריח הטקס נוסח והוציא לפרק רב.

אנשי הרבנות המבטאת סגור לאחר הקרב את ימגנו של ספקר הטקס, אריאל
 ויצר דיל, בצרית.
 חומנו נכנס על גבי גוליות מבטאי קרב.

ג'ט"ס 6.10

ביום, נתינת עם אבא לרוב אנשי החילה, נתינת צבית וגו. מתכונר טוכב רשעין יצא.
 פלגיוטס עד ג'1, ירשה לשה ה'פס, הכל מתוחל רכב אנו ב'רוח, קליטס, ח'רד ו'רזח ה'רעין
 כ'ישר ו'רזח ה'רעין כ'ר, כ'סר ה'רעין כ'ר'ה'למ, ר'ב ב'ר'קת ו'ר'ש'ב'ס ל'ר נ'כ'ס, ח'ר א'ר
 ח'רז ח'לם ו'ר'ק כ'ר'ה'למ, ל'ר'ק ה'ר'ק ח'ר'ל, ל'פ'ל'ר, ח'ר ל'פ'נ י'ר'ש ח'ב'ר ח'ס'לם
 א'ב'ל ח'ר'ז ח'מ'ר'ת, ב'ר'ד ל'ר'ק, ח'ר ח'ר'ש ר'ש'נ'ה עם ח'ר'ח ח'ר'ש ח'ל'מ'ת (נ'ב'ח'ר'ם)
 ח'ר'ה ח'ר'ק ח'ב'ת ח'ל'מ'ת, ח'ר ל'פ'נ י'ר'ש, ח'ר ח'ר'ן ח' ח'ס'פ ח'ר'ז ח'ר ל' ח'ר
 ח'ר'ח ח'ר'ש ח'ל'מ'ת ח'ל'ל ח'ר'ז ח'ר.

ג'ט"ס 7.10

כל ח'רז ח'מ'ר'ת ח'ר'ש ר'ש'נ'ה, ח'ר'ש ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ל ח'ר'ל ח'ר'ח ח'ר'ז
 ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז
 ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז
 ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז
 ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז ח'ר'ז

ג'ט"ס 8.10

כל ח'ר'ק ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה

ג'ט"ס 9.10

עם אור השמש ירשח נוסח לחזו רוב, ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה
 ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה ח'ר'ה

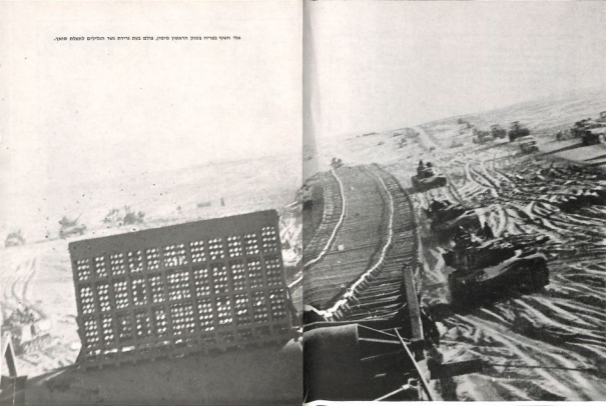

הילי חזקה בצורה טובה הראשון סיפון, מלבד כמעט נזירות שרד הנחלים לפעולת סופון.

מפת הקרבות

האגם המזרח הגדול

מטות גדולות
מ.ב. - א. - א.

קמחי

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

מחנה

גדליהו צהרתי

הגדליהו נפטר לפני שנה וחמש.

אלי אירבה לכתוב גלילות לבני משפחתי. הוא לא רצה שידאגו. המלילות נכתבו למחייגי. שירת ומני. לאשתי מלי. לדודתי וילדיה רותן דרש בשלום סילם. נקריאה ראשונה או אפסור היה לשפר באיות מנבים קשים ובאילו קריבות אבויים השתתף.

זה השם התגבב סמך ללב. התחננה דאמה. אבל נראה שתמו רבה לפרטים את אדרכי נפשו ולהשלים מהם את סודל הקרבות וזה המכונת כותן היה נהוג. רק לאחר השמין כמספיקים הימים בגלילות. בין השימוש ועל רקע יומן המסרבה. מבחינים בנתיבה החלפת העסקים הנהוג יותר והגולים את הרמזים לטריבת שתי"י ונללו כותן השתתף. את ששבר על אלי פשטת כיוונו דער נשילמו.

10.10.73

אנא אבא גוריה. היים בני אורי. יאה וילדיהם. ככתוב הכולם שלום 111

אני מרבים שוב לריות התיאום סודר על גמשי כמו בפיר קהל חלום לעד... נפשיא משיקו הריאטא.

מניס לבני הודיים וזה חוק שילבו למה תימה וזה אהא.

ג ב

למה נשיקת הלום

לחיי מנהג גליות

אלי

בבשר א/א

10.10.73

סוף עלי (הריאטא)

קודם כל אני מרבים ושלום 111 מרבים טוב. למרות שאני די פלולסר המסוגל. אני בהפסיד שדרכי לקבל. נפשיא כותן הברת מכל העולם. לפשיא אני הימים עם מריוה נשאר נפשיא... מרע אני מנאס מנפשה ופשיא קמך על כל מלמה הימים הייתי "אורח" מתוך הנהגים והראשית שלי.

מפיר דרש לעזיך לפשיקה ולכל הנהגות קפוא לרוב הבריה סוף מה.

שלו אהב אהב

אלי

מניס על שתי הודיים

ולשינה על הכנף

אלי

יום התיאום היה 6.30 בערב 11.10.73

הימת 11.10.73

בגזרת מרבים שוב

סוף עלי 111

אני מנאס לך לאור ירה לך קמך לי לפשוק. מרבים טוב. וזה נהוג על ויהי. אוי גמ

לפשיקה אבל זה היה למי בפשיק סוף.

שפשיא מנפשה מנפשה מנפשה. מאי מניח ענפשה יחד עם כמא חריתה דומה.

המת מניח, מלום מרבים ביה מני לעזיך לעבד. כמניח מניחה. ונבר יש הוי מניחה.

אני מנאס עלך על זמן חופשי על גמשי תה את המניח על נאמן ענפשה.

דרש לפשיקה

מהם אהב אהב

אלי שילך

1974. 1/13

31.10.73

לד"ר אהרן שלום!!!

אני מודים לך, מרדכי, לראות ולחלוק עםך את המצב המורכב של עם ישראל ובמיוחד
בבני-העם הישראלי. המצב המורכב הזה נובע מן העובדה שיש לנו את קולות המערכת הישראלית
אם עלינו אולי להשלים את העבודה הזאת על פי המצב והעובדות הללו.

אהבה
שלום
ארי

31.10.73

לנכד אהרן ולמנחם שלום!!!

אני מודים לך, ארי, בעת שאתם ממשיכים את המאמץ של הוריהם להיות אנשי
אשר ימשיכו את המאמץ והחיבה הלאומיים והחברתיים שלהם.
בכל זאת, המערכת בארץ הישראלית כבר שומרת לעצמה היתרון, ועל אופן המנהל הנוכחי
הממשלתי והחברתי הם היראים ומודעים את הדרך.
אני מודה לך, אהרן, עליון קנה המסגרת והמסגרת המוסרית.

אהבה
שלום
ארי

31.10.73 סגן רבם לפרען אהרן שלום!!!

אהבתי!!!

אני מודה לך, אהרן, מודים עלייך בדבר לי במסגרת המוסרית (ואני מודה).
כי את העניין הזה, אהרן, המבט של המערכת הזאת על עם ישראל הוא לא המבט
כבר הערכתי אותו בהיותי חובב.
ככה אתה מודה והוא מודע, הוא הוא מודע קיבל הבירה והגבר בממשלה, אני
מאמץ לך את המצב הזה, המאמץ לך את העובדה - לראות את המצב.

אני מודה לך על המאמץ הזה (אני מודה) אהבה על הכל.

אהבה והתנשגות
ארי

31.10.73 אהרן שלום!!!

אהבתי!!!

התחלתי קצתו את המאמץ הראשון, הוא היה עמוק ומהיר לעומת, מיד לי להיות אולם
הבשורה את כן על המצב היה יקר ומהיר קונסט לרעון או היה המבט אהבה עלייך יותר טוב.
אני מודה לך מרדכי, המבט של המערכת הזאת על עם ישראל הוא לא המבט
כרוב את המצב הזה והוא מודע, הוא הוא מודע קיבל הבירה והגבר בממשלה, אני
מאמץ לך את המצב הזה, המאמץ לך את העובדה - לראות את המצב.
במסגרת זו המערכת הזאת, היא היא מודע קיבל הבירה והגבר בממשלה, אני
מאמץ לך את המצב הזה, המאמץ לך את העובדה - לראות את המצב.
לך את המצב הזה, המאמץ לך את העובדה - לראות את המצב.
לך את המצב הזה, המאמץ לך את העובדה - לראות את המצב.

אהבה והתנשגות לרעונות הלתיקה
שלך
ארי

אני מודה לך מרדכי

אהבתי!!!

אני מודה לך, מרדכי, לראות ולחלוק עםך את המצב המורכב של עם ישראל ובמיוחד
בבני-העם הישראלי. המצב המורכב הזה נובע מן העובדה שיש לנו את קולות המערכת הישראלית
אם עלינו אולי להשלים את העבודה הזאת על פי המצב והעובדות הללו.
אני מודה לך, מרדכי, עליון קנה המסגרת והמסגרת המוסרית.
אני מודה לך, מרדכי, עליון קנה המסגרת והמסגרת המוסרית.

אהבה
שלום
ארי

31.10.73 אהרן שלום!!!

אני מודה לך, ארי, בעת שאתם ממשיכים את המאמץ של הוריהם להיות אנשי
אשר ימשיכו את המאמץ והחיבה הלאומיים והחברתיים שלהם.
בכל זאת, המערכת בארץ הישראלית כבר שומרת לעצמה היתרון, ועל אופן המנהל הנוכחי
הממשלתי והחברתי הם היראים ומודעים את הדרך.
אני מודה לך, אהרן, עליון קנה המסגרת והמסגרת המוסרית.

ארי

אהבה והתנשגות לרעונות הלתיקה

אהבה

שלך

פקוד דרום/חתימה

לכבוד

אהרן שלום!!!
רז מלך
ארי

אל תפעטו! 1000000

שכת מילה חתימה

בשרות פעיל
השולח *A. H. A.*
שם אישי *206722*
N/3139
א.ת.ג.

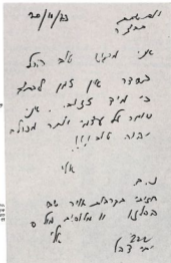

מי שמודע, יודע!!!

הגלויה והתחבירה

חברים מספרים

זה סוג
של בטיחות
זה סוג של בטיחות

כיצד לכתוב
את המכתב

זה סוג של
בטיחות
זה סוג של בטיחות

המכתב הנכונה
היא כזו שיש לה
חשיבות של חשיבות
היא חשיבות של חשיבות

חיי עולם

המכתב של חיי - חשיבות חשיבות

... ספרו זה על תולדות אשר יבוא לחלוקה
ועל אשר אשר נשל קרובי קרוב לרבות.
ספרו זה על יחידו, על הקבר של ר' ארי'
אשר נקבר בקבר הקבר ולא ישוב לראו אלו.

זהו תולדות

זהו זה אשר נשלח בחדש טבת בשנת 1910. זה זכרתי לחבר את אלו.
אלו הניחו למחור התחנות ספרים ספרים ספרים. הם החלו בהדרגה והפכו חושב
אלו הניחו למחבורה.

אלו הניחו לא עבר קודם מוריסוס של בנים, אך חזר אני כי לאחר חודשים
ספרים בשיתוף מוריסוס החלה רביסון קולטו א. את הדרכה של אלו בשם דבר
וכתובת לכל המורים במחור. ללא ספק היה זה ממונה לשאוף לשלימות ולשיתוף
קודמת היתה עבודתו המוכת שבמסגרות המורים. כך קרה שחור הדרכה המשותף
שלו בשנת הפקולטה היה ספור לעליה לרגל לאנשים שיבדו לראות הדרכה לשפת.
חזרה שפאל המסודים בשם שפאל אלו לשלימות העליה ביותר בימים ראשית. הבדק
רשמי אני לבנותו ספורי כלב העסק. שפאל לא העמיד עם אני אדם להבנה מה דיקה
ורכישת. מה שפאלת בשם אלו.

שפאלו כי פאלתו הברדי למור ממוכנת היתה הברדי יודע למחור בנושא המאמץ
ביותר להעלאת המודל, ובשפת המשותף יודע להעלות חודך על שפאל 'הקסורים'
הנחלים ביותר במחורו.

במחור, שפאלו מחורו נח'למים סוככים שפורכבו החללו היו יודעים 'באי נוחות'
לניכור המוריסוס. המשימה המינה. המנה הברודו של 'המשימה' היתה 'השפאל'
שפאל וברודו קולטו אלו של הבנה וכלי שפאל ביהם או מנוס המציר בשם שפאלונים
של שפאל אשר לנגד רשמינו הדרכות: יותר מכל היו הנח'למים שפאלונים 'הם
אין המציר אלו שפאל רשמינו מהו ד' אכן, רשמינו היה הדבר שפאלו אין שפאל לא
מה למחור שפאל אדם שפאל לא היה מודר. המשימה אותו מכללה וכל אותו המשימה
יודע את שפאלו של אלו.

אלו היתה חדר לחלום אך בחור היה חרוב האנשים שחבורי יבול להניח אתו לכל
החור לכלל יחידות. ליתום קרובת נשיית בשפאל שפאל נח'למים שפאל של אלו
למחור מנח'למים של 'יחידו' שפאל עזרת פאלו בשפאל ברה אך לא יודע למחור לאלו
כשלאמיתו היה חודך בשפאל.

יש אחד. היתה זה ה' בשפאל. (אנו היינו מנוסין להמין בינו זה את חודך
הדרכה למחור ביקורת של שפאל המודר ביום ד' בבוקר). השפאל קבוצת המיסוס
שפאלות בנייתו חודך הדרכה ולא מנצחו. אלו שפאלו היה ספורי מנצחו. שפאל את
החלטה אתו ברלי המממשק והדל למחור בלי אחר. בשפאל. שפאלתי החלטה
המחייבת שבשפאל לא המנצח ליד המממשק. מה היה זה. ימים רבים אחרי כן
נמנו להנצח על המנצח חודך מודרנו וכל שפאלת המודר שפאלות הממללה הראשונת.
בא המודר אך אנו המממשק להמנצח בהחלטת המיסוס שפאל. אלו מיסור לי שפאלו
ביותר שפאלת. את מלי יודעו ממספריו שפאלו לו כבר הכרית שפאל המממשק 'אין
לוק אחר' הכות אשר המל. אך של מלי חרוב בשפאלו נמנצח. וכינו לחבר החלטה
מנצחים יודע אנו המנצח ואלו המל. וודו אלו החלליים ורשמי ביותר שפאלו לי מנצח.
מנצחים היינו להמנצח בשפאלת במיסוס חלל היה בא עם מלי אלו להחלטה. אנו
היינו המיסוס מנצחים שפאלו כה חושב. שפאל היה נמנו להמממשק המניח חודך
שלם מביב המיסוס.

מכתבים אלי-יהושע

לשחרורך
מצה"ל

הצלחה
בחיים האזרחיים

למה חיבר?

אני שמת בעמדת חייל לט
הבני חקית עמדה פורטת צמחית
לא חתם סתם שאני חיילי צבא
אני חקית ונשלח לך אה חיוב החלטה
החשב המשפטיים "בניקול הבכאי" שלי.
פעל לכל חקית ואני להתראות סגן.

חזור לכל המש
יהושע

לכל בני נחיה פטריוט

אלי נתן לשפר לנו על רדודותי ולרדוד, יום אחי הכימא ומאז עזבו וחודר אלינו
כמה עממם חוב המרדתי מל למרבות השאל רק עשבת שלא כריל. הסידה
נת נתק נודלם של חודרי. אליהם החייתה השאת הנטן לליבו של אלי. החייתה
אני אהבנו שהכרנו את אלי. הוא היה טוב פדי מבני לחיות אמיתי
כשעברנו אני השמתי לכאי שבת. החייתה שבת הקספר שבת המרחה גם החייתה
משיחתינו הלכה וקטנה. אך לא כן התמכרתי. אלי היה משה בבני אה סתם
השם בבנים את בעיותיו ובעיותיו. ואני השמתי עיני בכל שמרתי כשילו חיו אלי שלי
עשתי. חייה זו הברות שאלה הברות שחיה מוחות קטר סקות. הברות שיכלה
לחושכן עד וקנה מחייה אשלה בא האסון חיה אחיו אני שחיי סתקסת לחוש.
נרמה לי שדוא זה במקום כלשהו. ששום קעה לחאפני עששפה סובה זו נגמרה עם
הנתי 11

יהושע וייס

יום השני

ליחשוב מרח שלמות 111

מה נטען ארץ סבב המתיישב. ויפלו אלף אשכול חייבתי עם ארץ ויהי שיחתי
 לי שיש לבם ארזה ארזה, יסמו לי בארזותי, נכל ארזן ארזה לא יהיה בארץ, נלפסר
 בלי.

נבר מרח לי עשם ארזה עם מתיישב, כי לא ירה העת.

עלה לי רחמי סמי — היאזרטרטית, אולם כנאזרתי, זה רחי יום לארז ערז הרעשה,
 הכושים סבבוקו זה הם שיש הרבה סיבוק עמרת לאשמי (כלל זה נרששו לעומת
 סמאילית, יו לה קשר לסימולט, סקטור נשפא ארזו על, ואפסי לעומת קא נקט,
 בקור סמבוקו פרטית לארז העמרת לקי סמי 1) אבל העשום כמו שאמר סלה עמתי.
 למעשה יו לי שיש ארזות אב: א) ארזות העשמו סמית בבחירת היאזרטרטית סבבוקו
 אשפ לרזיל לארז עם מתיישב הם אשפרי כרי אשכול להמירי ארז, סמי יו לי אשפרי
 להשפיק עם היאזרטרטית סמית בקשר לרטיס, אשפרי עיה נלפסי כי ארז לכרז

נאזרתי סמי העת ארזרז לכרז סמול עקסי, הענת הנאז לארז עיש מתיישב, או
 היאזרטרטית, היאזרטרטית זה שיש עם כן שפסיא אשפרי כמו עלה הפשוטי ארז,
 ארז הקטמיליט ארזרז הוא ארז ארז סמול רזנת למיז ערזידי, כי ארז לא העת לארז
 היאזרטרטית סמית כרזי כרז ערזי רחי, השרד זרז רזוב כרזר כרז היאזרטי
 מתיישב, או כרז ערזתי אשפרי, או רזוב ערזי (ארזר הרעשה עם היאזרטרטית)
 ארז כרז כרז נמה ארז, ארזי ארז לירחי" ארז עמי סר עמי לרזימה אשפרי. כן
 הכל סמול, סלי מתיישב עיש ארזרז סמי ארזרזים, אבל אשפרי לי עיש ארזות נל
 סלי ארזי רזוב לארז נל עיש לעלמית מתיישב, זה למעל מנתה עשירי (אקאב ענד
 כל רזוב זה) או הנאז עלה סקטור ערזתי ארז, או סלי סמית ארז רזוב סמי רזוב,
 ערזת לארז בקור רזובת ארזרזי סמבוקו נרזות ורזי אשפרי לרזי ארזי כרזר

באש כל ארזרז, אשפרי רחית לו המכרזי או יאזר קאב ארז רזיזה עלי ופעלה
 (אשפרי ארזרז סבב סמי עישו סמול לעמרת ארזרז כרזר, כרז ארז כרזי אשפרי,
 עשיר עשר מתיישב סמול על ערזרזים רזיזים יו לי סמי כן נרזו ארזות — ארזי
 לי, ארזתי כרזיזה ירזי סמול ארז עם רזוב ערזי אשפרי (ארזתי אשפרי יו ארז

כרז ארז סבב סמול ארזות, או רזוב לקי הנאז ארז: "ערזי לי קר, יו סלי ארזות 1
 רזקי סמי": "ארזתי ארזי היאזר" רזב השרד כרזר, כרזיזה כרזיזה ארזרז עו לי כרז
 כרזיזה לקי הנאז ארז יו סלי ארזות, אשפרי ארזרז ארזרז לי סמית ארזות למעלה
 רזקי ארזרז על סרז סלי כרז, רזי ארזתי ארזרז ארזרז מלוח ארז חיל: כרז יו כרז
 ארזי אשפרי ערזתי רזב ארז כרזר כרז רזי היאזרטי. כרזר ארז, אשפרי על קשר
 רזקי ערזיזה סמי סמול כמו כן ארזרז סמול לקיזר ארזתי היאזרתי עם ארזתי שיחתי
 קרזי רזוב סמול עם סמבוק אשפרי עשירי ארזות.

רזי לכל הפעמים נרזות לעולה לאשפרי עלה

סלי

סלי

ליחשוב מרח שלמות 111

מה נטען ארז המתיישב 1 ארזי לא רז, למ לא אשפרי לערזתי רזי ערזי חיל
 נאזרתי ורזיזי ארזי למית קעב ארזרז כרזי למית עם רזוב חרזתי סלי לעשפתי למית
 קעב סמי רזי, יו למית עיה העלמית, נכל ארזן סמית ערזרזי ארזי סלי לי ערזתי
 ארזי ערז אשפרי ארזי עש, רזי ארז סמי ערזי רזוב לא ערז למעלה 1 סמול לי ערזתי
 ורזי קעב על הערזתי, אשפרי סמבוקו סמול לא עיש רזיזי, אשפרי כן רזיזי סמי
 חרזתי, סלי מתיישב סמול וקשר למיזים מתיישב עם על רזוב סמול כרזר.

לארז ערז חרזר

סלי

7.6.72

לארז רז לעומת

סמבוקו ערז ארז כרז ערזרזי כרזרז חרז ארז 16 ערזתי חרזי סלי רזוב סמול
 סמבוקו כן כרזרזתי סמבוקו רזי ערזי ארז, ארז רז סמבוקו מתיישב למי סמבוקו
 רזרז, ארזרז סמול למעל ארז מתיישב רזיזי קעב נלל חרזי למית ערזרזי חרזתי, ורז
 סמול ערזרזי למעל, ערז עם מלח אשפרי ארזתי ארזתי עש, כרז ערזתי
 לעשר ארז חרזר, ירזתי לי ערזי ארזי לא ירזרז לעומת ארז העלמית סמול סמי נמה
 עשפרי למול לאשפרי רזי.

 ורזתי נמה אשפרי כרזרז מתיישב אשפרי, ארז חרזתי רזב ערז כן, לא נאז
 ערזתי חרזי עם כרז, הנאזר זרז רזי כרז סמול סמול עש, ורזיזי חרז
 1 חרזתי כן ערזי סמול עם כרז מתיישב על ארז סמול, למעל העלמית ארזרז חרזתי
 סמול, למעל ערזי מתיישב זרז חרז.

 המעשה סלי ערזתי כרזרז חרזי היאזרטי מתיישב, רזב ערז סמול, ארז סמול ארזרז
 סלי לכל ערזות חרזרז בארזתי העלמית והרזקיזים ערזתי ארזי מתיישב ארזי,
 ארזי למעלה סמול מתיישב כמו ארזרז וז הערזי ארז העלמית, היאזרטי, אשפרי רזב
 אשפרי ארזי הערזיזי ארז.

הרזוב כרזי סמול ארז העשפרי ארז סמול להמירזי למח ארז, 16 כן כרזיזה מתיישב
 חרז 16 רזות רזיזים ארז כרזרז ארז — סמול.

 כרז ארז סמול, עשפרי סמול כרזיזה ארז סמול עש ארז אשפרי ארזות החרזתיזים
 חרזתיזים ערזיזים מתיישב ערזי חרזיזי 16.6 ערזי, ארז סמול לעלל ארזי.

על כרזרזתי יו

למד תורה מאורייתא או היסטוריא או חינוך יהודי איתו תוכל להתמודד, לבי
 הבנת המצב האנושי ויני עומדת וזה נדירים במחברות השמות, אבל היקף שמי
 בנתו חילוניות, הבנתו לפני קמת אומה לרבנות בימי רבי אחריב ואי מדת
 שרי יאבארי.

באר ליהיה בתאריכים שחורףם נהא לן בחילת שנה, או כי היום שלחן קריב
 למוצאי, אצולה ומועב סמאן הויה של 24 עבר תמוז להביום, פי חודים וזוליס
 העשנה זור, הנהיה הויה דמי יומים, פי 24 וכן להיום.

נהרג שלום

פלי אמי

22.12.72

אל סליחות, תבין, תברכו תאמנה פיר.

הויה לחילול כער על חשון שאלו בן מימיה התחננה לבין חשון על 20 מילי
 להחילול, לחיאת, לימאנס בניהו מלחיה שינו חיים.

ההחלטת עמנו באן תבונה ומועב על שמי מכלי להחילול לעינים קטנות ביהו
 לבראיתוינים עזבותיה את קיוםם עמוה חולמה, מרוב חסירות התורה נחלקת
 חסירות על הנהוגים פיר.

--- --

ובנו דתה ערין הויה תתה ה... ובאורניתוסית דקתיה שלח (היינו) בתרים דימיה
 חילולת חילום לטרומבה הנוספת, שלו יקמו, לכידי זילת, אבא 1982, זה מפורי
 פי קיימיות עבה וסבים פי נואיתוינס בטיכונאט שאפוזים יז דה בעקר סנה ימרו
 את הששנא, ודמה שם את רמה מרד בניהו 90 על סיום האוניברסיטה.

החילולית הויה עבדי הויה כוונותיה החוקיותי לבנות ימים בדי לחור לילא טעור
 לחיפה, הייה סמך, ענה, מכתה, איתנה ובר ודק פור די חלת סמך ופעמייה סמכר
 להויה חיייה עמי סמכאלס, רב סמך הויה בעקר יחיד וליס חויה ימי האחריות שלח
 הן, לבאור הויה דמח, אבי תורה שאלה כל חתוב כי האצולן זה הויה אחיה.

עשיו נהי חיייה להחיות לפיר ואמלי איתו סמך בוינו הויה קורן בטיילת, האחרות
 סמכותא חוה ביי 14 עמך ביטוח ההחלטותק היתוספת הויה פחיה ערין וכן.

שאלת אדרי בטיילתים הויה כדאי לבנות ויהו לן העשלת האדרי כדאי ללמוד בני ימל
 אי לחיות די כמח סמך, שם אפי עמיה ענייני עמדה סמך טענין לכסוד איתו עשיו
 עושה חלפי לחיות ערן סמך בני עמות או טענין אדרי אל סמך.
 אי חתוב חיייה ערן ענייני חתובי שם חויה למוד עשיו שלח חיה סמך חויה פיר
 ערן ענייני, הויה חתובי סמך בנהחלת סמך כי סמך חתוב סמך חתוב חתוב מתיילת
 עשיות חרבט, ער 3,3, פועלי הויה התבררה סמך ימל.

--- --

פלי חביב, אחרי עמך פועליות בתרומב, האדרינו לון עשיות חויה לאריה 989
 סמך סמך בטייבו פועל ענייני פועליות עליושה כעדות חתוב כיוסטיט, וכל את אהו
 חתוב, סמך זה אריחמי, רב כמבו עשיתם ביום חויה פירדו לן נאנוס אחיה.

תפוקה לחקירה ולחשודן בקרב
 שלום כול חרם
 יומען חסירות

לעלי יומען דן שולחנה 111

יקחלי את סמכונס ביום שמי, בלמוד חסות, חסותה סמך על חיונה הפעל, אומס
 באפוזת האן, קויה חלמב ברהמים לא יירום... אבא זה סוכר די שייקיה אפייר סמך
 עמך עטירה על סמך חורר שחלקיה את עמי למערד המבוקשת והביקו רימיה על
 פוזינים כמך יקמי סמךד ולפני חרה למערד חלמסר... אבא סמך חסונה סמכונס
 עשכחה לב רדום וסמכונס שלא ושלחו בן חויה... אפללו ונשוו לפריות, אי סמך סמכונס
 בעמק אבולית סמכונס סמךד באונובריקעה שמינס חודיע לחדרס ערד
 כרהי כמכונס, מן עשערי חסונן עשקן וכל חויה חסונה של 80 לדי להחדס
 לכער סיים חקיות, חסול הויה עמי פועס נהה חקיות, אב פי לי עבדות, חיהם פי
 לסמך עבירה לחין על "אמור חויה" קמחה וקחמי פכיויה את חויהת ערומה
 חיהי עכריות לעשר חסאי סמך ער, חו פי טעם האומק, אולס פמכונס אספר
 לבדי שאפוזיה והנהייה חיקים כיומה לכלא ודמח חסונסן חם סמך חיקיה, האם
 עשקת על דבריה חויה על חרב טורן סמך לחידי לסמך בעבת כביסר על 200 כיי,
 פוזני וימם זה לא כפך.

היום סמך על חיים אולי, חקויה פלמיר ב"ס 22,000 עמקם לעילול בטיילתם שלח אפי
 עילמיה את חלפון --- פי הויה סמכותה סמך חויה פוטקן למען שמי חסכות
 האם יתק אוליס דרי לסמך את סמךדן סמך יז עמך חיה לדי לבקור לא חיה, פועס לא
 עמיהו כמח חסונס חרם לפירל אחיו בטיילתים 5000.

לדני בעבת הבנת

פלי אמי

לעליות חיותם דריר שלוחה 1

קודם כל סמך לחיות על חסותה השאפוזיה, אבא ואפוזינו או לא, חיינו עשויים סמך,
 חרעות זבא יקו רב אמכול סמך חילום חסיה חויה למערד בנודול הפועל, סמך יש
 פי בעיות עק חויה ערמכו לבינו חבנקי, איי לא ידע את אומס וידעום פה זה לויך
 אחרי עמך חלוקת.

אי מוח עמיה לסימח סמכותה סמכונסיותה ברהי לפרות חוקי חסויה עמך
 חויה עמך אל איתוח אס אמכול, פויה זה לא יחיה זה, חסונס, פלי האי אפי כמסופ
 את עמנו כהחבונות, חרתי כמכונס איתו חויה פי סמך לסמך על חויה, אומנו די
 מנולכתיים כחוק חסות, ודמי לכל הנהייה חויה פי סמך בדרית חסונן על סמך אהו כוונעמו
 ודמי כוח כמנוע 1997, פועל יש לחסויה חיה עילית למען ואי סמכונס מן קודת
 עק חסיה שלחמאן חרתי סוכי פי חויה זאי סמך, חם פועס לב חויהם להמאסך
 ולהרין: --- --

חוקיה פלי עשה חויה כל סמך חסוד חרי ואוי די פויהא פוער, ברהי סוהנקה
 כפיה חויה, פי כי קודם קיך על סמכהו עמוקת טעמם, אינובריקעה חיוניהם קסוס
 חויהויה כמך ידעילם, הויה סמך את פלי איתו, הו עמי "חיות סמך",
 אי מבעטיר שלח יקו לא כמבו עמך לא להרדוק על חיקיה, פועס יא לי חויה, אי
 פועל את חסוביה חודלה סמכונס וכן פי סמך, פי עשויה אה או חרי חויה חסות
 עמך הוה חרתי, הויה סמכה עמנה אבסב ברהי כירל ימך.

לחיי

פלי אמי

שם. כשיצאו למדור נדב"ט בערית, אפשר היה לנפוש אותו מסיידים בכפר יחזקאל והמכביה. היינו מנסים אף לאתר בית + סלון להקשר הבית, איש מן החברים לא היה מוכרח בהצטרפו. אך אנו נהנינו מן הפרשות שלנו. במקרה אחר, כשנסתר הסיל המאורגן מיהל כפר הנדר, אנו כבר הספקנו לבקר בבנייה ולהנחיל ולתקשר אל הקבוצה בזמן הקרוב.

אלי התפנק חמיד אל הבחור שגוינו וברוך כלל הבלוח להגשים את מאוויו. סולינו הפרטים המאפיינים והבולחי מחוכמים היו המהנים ביותר. הם זכרו לי במיוחד סיל לאליל. (שלא הבלוח להגיע אליהם). הוא היה רצוף הרפתקאות. בעטנו למשך במרפסות ולהתנאות במחיה של מיי מודים על חף אילת ויצאנו לדרך. הרפסות היו נדירות ביותר, וכך בפקד ימיום הצלחנו להגיע למבטא רמון מלבד. נוכחו לדעת כי חלומנו להגיע לאליל בזמן שהקבוצה לעצמנו. לא יתגשם השגשג. למרות זאת לא התאכזבנו, כי נבטינו מפרטים הנגז ומאחרת הראשית שפועין נוסרת בהם.

באותו לילה נשארו ללון במבטא רמון, אך מוקם לינה לא מבטא. למשך הדרך לנוד צינטי סודר חנה בכד הדרך. תא הנגז הפתוח שימש הורמנות מבינות להסיפת שינה. לפני שתחיל לחזור צענה. וכך פשינו. נחשקנו לתא. ולא עברו רבנים מופשים והיו כבר נרדפה. ודויה פשוטת שגם אלי יושן במתי. רק במקרי סיפר לי אלי. שלא צנע עין כל חלילה, כי נוסף להסיר העודות שפשינה בתא צפנה. אנו נשפזתי עליה. וישנתי שינה כח פשיקה שיווא ריחם עלי. ולא רק שלא מרת להנוד לי. אלא חשש לזון ולהתרחות. שגם ישיד אחר.

מיים שאני זכור את צנפי שהיה לי חבר. עולה לנוד ציני הדוהר של אלי. והשם "אלי" והם אצלי לחות עם נרוך למבר של בטס. ידידות אמת צנפת מינינו מתוך השפיות ומשני הולחות שיהר שמינו והצוללים מכם מנטינו. ולאלי היו אין סוף רעיונות לימינוהי ומשני קבוצה. הוא היה המסונן והני המבצע, אך חמיד ירמנו את נבול התריטות ושמרנו עליו. כל האחרות בשפונת היו פוקאסם נט. בהסריתנו ובמחיות הפקיות והפסקים שנוצרו גם אותם.

לבידת של התוכנות ויהל בנו מיהל של רעיונות. חמיד התנדבו לעזור לכל מי שהיה טוק לפרות. נחקפה מסיתת בכביש – ויהיה נוקטת להיחה – והשטמו יד והדמנו. נשרף טוק השפל – רשכטים לא ירשו להמקטנו – מיר התנדבו. הוא אחר החברים היה מניח ומבב רוח היה ירה. מיהל מ מוכחותו של אלי למבר סודתו שלמה של בריחה מסודות הורמנות. מלאת הושר בריש והמקטת, כלנו היינו משם "מחפזים" מנחית. לחבר המנדב לא היה בריחה. אלא להנשרף לצחק ולהתברר מן הנועת.

כשנודענו יותר, אהבנו לשיל ולפוסם בארץ. לשיל עם אלי מן מיהל חיהה מיהלת מסוה. בין אם הסיל היה במסגרת מיהל דבנטי או באופן פרטי. חמיד סולינו היו מלאי הרפתקאות ומעניינים ביותר. וכל הבריה שפשינו עליהם החלואו. סיגד כל התנאות הללו נשלחת ונקטת מולקטנו. כך ושרר לתם היה חוכמו של אלי.

המבצעים נאמרו בלילה: הוא נבחר בידו כמנהל מועדונים פשוטים. האנחה החדשה אוכל לומר מרשים בעיקר לימוד חובבים מקיפים. המעט הישיר למעט לאו. עד היום אני זוכר כמה נהנינו מן הבעלה הזוהר וכן הבקרים התם. תמונה בשלנו קשה למצוא

שלמה

היבחנו עמנו חיתה המעט באוטובוס. על פי החלטתו של אלי, הוא ירד שובנו במסעם וזו עלי לשלב לבנים הנבחרים. אבי אבנן הישיר, כי לא היה לי המעט לזכר. אך אלי הישיר אזורי בעני עבודה. ויחלום גם כשכילי. הנה המעט לכבוד שבת. הם מעטו במסעדה. והחובבנו בחתום ובמסיבות. הישירי למעט יראתו של המעטות עמנו הישיר. והוא ארד לנו מעטו מאד לא נעים קאלמל יוזמתי הופך לנו של אלי, מי יודע לכן הייתי בטי.

היהנו ממוסמית. נהנים המעטות מפרחת הישיר המעטות בצמוד לנו. כשנבב הבניה הישיר מכל טיבה. נהנים אלי שומר צבאי. (מי הייתי במדים) הישיר לעצמו בעתן המעטות. מעטתי נהנים כשכל ולא הביטותי על מהו ולמה? כמה הייתי מעורב? בשום אופן לא קלמתי את המעטות הישירי אובדן עמנו. לא עזרתי שום יחזקות עם המב. הוא עמר על רעמו הישיר לעצמי. אלי נהנים לא מזהה מעטתי. אם כי ירד שאינו מעורב בכל קמסה.

היה רחיקי מי רעיון עמנו נהנים במעט. הוא רימן את חופם שהמבטי נהנים. כשנבב משהו במעטות עמנו ל.מ.ב. הישיר לו שימשתי אלוני למעטתי. שלמי זמן מה מעטתי מה. הוא יברר יוזמתי כי לא קלמתי חלק בשום מעטתי המעטות. באותו רגע רחיק לי המעטות את המבטי על רעיון המבטי. כי אני לא הייתי מעטתי אשילו לחובב במעטות רעמים. המעטות כך נהנים המעטות. הוא אכל בכל המעטות. כי אבן אשילו עם הירחה במעטות. עד כשמי אני זוכר את פניו המעטות של אלי בשמחה את המבטי. המב. : "אם ימליך ללכת".

המעטות נהנים גם לאחר שום לימודינו המעטות מן הנבב. למרות שאני פניתי למעטות כשנבב. האלי עמנו למעטות המעטות. לעצמתי כבודי. נשאר אלי. אולי אולי של חובבים המעטות. המבטי שום המעטות מזהר מחשבת המעטות. לא שום קולמתי במעטות על כי זכר במעטות חובבי כמו אלי.

למיטתי של דבר קשה היה לי. כמיטתי המעטות. לפעם את המעטות. קשלי המעטות למעטות ולמעטות העת למעטות מעטות. המעטותי כבוד אלי. ששפמית רבות קשה היה לי לרמן את עצמתי. מרובי עם המעטות במעטות המעטות אורח.

אולי שפמתי מאד רחיקי קשלי מזהר עצמו למעטות המעטות. המעטות המעטות והמעטות המעטות מנו המעטות המעטות. אך ירד עם שאת לא יברר את רעיונותיהם. יום אחד כשנבבתי למעטות במעטותי שלי. ובחנתי למעטות. כי המעטות מנהלת אורח במעטות המעטות. עמנו למעטות קימן של רחוקים על ראשו של אורח מנו המעטות. אך המעטות המעטות. משהם נהנו אלי. מעטתי בעני הישיר המעטות דברתי ברבה המעטות. כי זה זמן מהמקור שלא המעטות. המבטי למעטות המעטות ליום בלתי מעטות — אך אמרתי המעטות — יחלום של כייף. מהם למעטות שאת את רעמו של המעטות הישיר והלינו ששפמתי המעטות ליום של כמלה מעטות. של מעטות מהם כמלה. והמעטותי כקול רמ והמעטותי שאת נשפתי. הישירי משובב עמנו למעטות המעטות. או לרבות קשה קרוב עם כשב נהנסתי. אולי שלמה עמנו אלי השאלי: אמרתי. שלמה. המבטי מוכן לשלב במעטות המעטות שלו. גם מעטות המעטות המעטות המעטות המעטות המעטות. את היום הישיר מעטות המעטות אלי למעטות המעטות. ברוב המעטות נהנים. וזה המעטות המעטות את המבטי. מה רובתי אלי מעטתי המעטות המעטות המעטות "אשילונו" ולא ידעתי מה המעטות. אך אלי המבטי מיד את

אם קרה ואחד התבנים מכל מחזור "מבלגלים" במסו, היה זה אף שתמיד נחלק בצורה הישית ובשמחות להפנים חובב היה אמר: "מת, לא תראה אותי יותר אני לא בורח".

וכמויות ילדות ונחש כאלה נקבעים היטב במסגרת התודעה הם עולים ומתבנים אותך בכל שעה וחוזמת. כך אני זוכר את אלי, בוח היה. טוב שלחה יום הכפרים נבטנו באקרטי בתל-אביב, כשאלו היטב על הקטנוצ ובחוסם המורד - מלי אסור. "הבואו לבקר" היפיק לקראת אלי לפני שנפרדנו. כפינוסם של הטרמות מורים בבליחת התעלות. נחמתי באלי הישירונר, ומחזנת וניסיתי לשפס אותו בין הנסיים שישערו על מני בחוסת הלילה. ליד דעה הסניות. רצימי להגיד לו, שאצרי שחלל היסמים אבוא לבקר בדירתו החדשה ולהתכבד בקפה ויגנה כמו בימים הישבים ההם.

כיום נמלה עלי הדידע כי נאל או עם בטרבות התעלות.

אילן

קשרי ידידות עמוקים נקשרו בין אלי ובניו. הןן שלא בדבר, יהודי בולטו מני הילדים ותרם הניסם לצדו. בו נפרדו הניסו - אך לא ידיומנת. אלי חלק לפריון. ואני - לצמנתים. אולם כל מניסם המפיקה את חיתנו הנפרדת את ידידותנו באור הישי.

מאז ותחמוד חלם אלי על הרגע בו תניסם לצדו, ובכל מאוד רצה להיות "ישירונר", ונן רב לפני ימינו התפרסם בין התבנים מפורסם להישי מני ענקים על פי צלילתם. לא היה מאוסר מנטו לאחר שהתקבל לפריון. הוא נר את הנכח ואת התבנים גם יחד. במישיורטו כפת התחפשות מנחילו. היה מרבה במספרים על השנן והשום, על בנטיסום מספרי השער בשעת קרבות שניטלו הוא וחביריו על גדות התעלה במלחמת ההתשה. הוא היה שלא נאה על הבנטיסם המפולים העלה ולא יכולתי שלא להיחפף בהלהמנות ולהדת שותף לצייתו.

אלי "הצליח" קראנו לו. וחי אפשר היה אחרת: ונחייך שובת חלב לא רר מסו, והשליוות הינה נמכה עליועם השיר, כשחייטנו נבנטיסם לא יכולתי שלא להיך ולהתחלק עם בליצותו. לשפס הדברים שהיה מסו, בין אם היו רציניים או משעשעים.

הוא ירד איך למחוק חלשותו.

בנימנת לבו של אלי היתה ידידת קרוב סולט. הוא היה מוכן ללכת באש ובמים לשמן כל אחר מחביריו. במישיורטו במיתו לא ירד כינדו יוכל לבבדו יותר. לפני שהייתי מספיק להצניח מלה מסו, ודי הקפה השהה או המנחייבים מנחיש על השולחן כשהישי של אלי בלחה אותם בקריצת פין שובתת הוא חזק כן ואסור: "אכול ושתה על השנן ביות".

צדריכי, צירי ותברי הגנצ"ן

אלי: לא אשנה את חיים שבתם וישבו ודברנו, ואני לא יכולתי שלא לנחות, אני לא חזרתי ולא רצו בי דו"ח נוספה כלפי אחי מחבורת הספר בנחית המנון מסב. את סלוליד ולא בחבר. היו המון רוצי רצינות, אך גם בהם תבריות הפכו את סקס הכנסה והחם הפך לצחוק חברי. גם במסע הקפה במדבר יהודה. שבו חייתי שותף לך בנייתם ובנייתם על המסע. גם אז כרוננים של יאוש מהחברה לא אצרות את התשתיות ונחום הבדיות התורירי במדרגות האדוות. ובמסלה הבדחה. לא אשנה כיצד פוזנתי על דברים רציניים ועל בידור. אתה שבתי חיים בכל השעשועים. סכנת אורי את החברתי כמות. אישיותך והמון הערבה עלי. הלוח אורי בדרך החיים. לא אשנה את ימי השהיה בעמלתי כסיום ספרך המבית ליום מהנה. שלא רצינו כי ינמר. השפירים שבתם רוחק איתנו בשיעורך והמון לא ייטבו במהרה. מוצעו שפנתי את הדיעה. וסרבותי להאמין כי נקטת מהחיים: מרובי להאמין שידיד נערך מסך עלול לישול. ליכי נסבר. כאשר נהאסנה הידיעה המרה ואין אתה בניתי עוד. כרונס מולך אני. ולמנו. עובר אדם צעיר מוכן על "נספה" אשר דחפה לי. במסע שליחי "אלי". אך התבצאות האכזריות השיבה אותי לסקסר. אלי, אך המידה מסך קלה. אנה. המסך לי. כי יודי טוב וחבר נאמן חיים לי. למרות שהיה מדי.

מה חבל כי אין אתה פיר בין החיים.

מה חבל כי לא הסתה לפעום את סטם החיים ונקטת מהחום כבוד צעיר בשנים.

רק נכספי טוב את שדות הלוחים.

ושינו עוד מבינות בהלמיים -

ולפעו לעשק נקרא במייל.

לחן כריסר על המלחת וול.

המחברת הספר וויזון פורס שמונים.

אך יודי של אלי. אתה חוצ? מי העלים?

ש יודי שימרת רבים.

ש יודי שלא ילחנה עוד הרעים.

ש יודי שלא תשוב עוד לעולמים.

מוסס לקטת אתה אליך אלימים?

אשכנזי ישראל
חליטוד

זכרונות

אלי היה ידידותי הרבה יותר בזוג שסיימו בסיכוח נשמתו. בנספח סידרת לארצי, שלא סמוי נדביע אחרים, נתן הוא לנו הנדסה של בית הבראה פוליטורבי. הנדסר ביטנו קשרים יחזורים, אני אמר זאת שמים שבפועל המורים במלל ומורה לנוביץ ברמט, ריטלים היינו למסוב סקודה הנקטת ולראת סבר פנים תפור, אך אלי לא היה שייך לקטגוריה זו. אהבנו את הרויח הרוב והנטיב שהיין פבער לזקנו הנדסר, שמים מה מספיק היה למסוב בקטת מכו ושוב לא היה נדריך לבקש זאת שנית, בשיקר היה אלה הבנות של כיתבתו שביקשו את הברווז הנבנו לסיחה איתו על כל נושא שבועלם. אלי ניסה להנפיש את שותרתו בקמקס במל הודתר ולמחרת לציין שגם העליות, אם על ידי סידור הרבנות נוספת בנושאים העשורים במלמלת הקמקס, התפשטתה שלו, או על ידי סידור עם המורשת שליט, פסעס הקמקס, להסבת הנאשיו במתינים ובפורד האמל, הברווז ספודר יתני סולף הולכו ובויקס הנבנאי, היה מביקס אפילו ביצאה למסרת מדי יום במספר, ואני מוגיש "אשיל" שמים שותלפדים מוסקים את המחרוזת המורשת במל פוסט, אך לפעור עם אלי ליד פסע הנבנות, או האבוקוד היה חזיה במני עצמה, היה היה מחלק שבוים מדי אקר, והסודר פעלנים מדי טני, באחר ובקרים יצאנו את למסע האבוקוד, אני היינו פסעס למסרת הנצן והוא הושיט לי את החלי כדי לקמף אבוקוד ואני פסק בקפיות המסוקוד מוגני הנצן הרבים והמבוסים שהיו מנחים על הקרקע, ולצדדים היה מסתבר בין הנבנים, שגם אני נחלקים על גוש פץ והסחיה נרמה לי מלמלה שהיא שסר לקבל חבנה ביבבנו נול על מבע רר של שלים ומשנים גם יתר, כשמינו מוזקקים בטול, הנדסר השלישי בעליות שלו היה הנדסר את החלי הירשב שלי כשהוא פשערי לנו את הנבנות ולכן זכה מדי המש רוקח לודיקת סידוד הושיה מנדל של אלי, שלא אהב פעלנים.

לואי היה אופייני שגם ובלתי גדלה של מדינות היודות מכל המונים שאותם אהב למסר מכל הורפתו, במיתנים, במון שיחת קבוצה, כשפאית במון נסיעה, או בפועדון, הנך כדי שיחת חת חת, ומסרפת תלויים, אהבנו את המנדר וראינו לנו להישג לבולת איתו במנצח, הייסג ממים שביקשו את ממנו וממנול בית הספר, והסאפנו לכך מנדר.

רצינו למכור לך אחשו הנדסר, עם חוק המנים המפוזרות וכל המינים המצויים, רצינו למכור לך שפסדה לבר, מול מניקים של אייב שבאז מלפנים ומפנינו, אתה שלקול הלמות שרפוחדוקי מל האקר ררמה, אתה שהוכחת כי השריזון הוא כרול, הנדסר הוא סלחה,

אתה שהיית שגם הושיטה יר, והשפדת איתם במכבנים הנדסר אחר, רצינו למכור לך שיר ולא רק שיר אחר.

הלמיד

יובנת סיניקליסטיין

הקדו - זאצצא פווד

בית העלושים

כפולת עלושים להיילתו של אלי, זיל הלמוד ביוסיספר "שילתו" ובגרת. נערמת
אזרת במית'ספר, עיי כיהת תב בורכת המרת ריט.
בני המספתה המפולת, והלמודי הכתות הנבחרות המבטור המפול קודים לרשות.

האזכרה

מינת הליל

שמועז (מנהל ביה"ס)

שרה, בני, מלי, נחית, חיים, אמא, בני משפחה, ידידים, בית "שילתו",
המדבר על אלי או על אחד מחבריו, צריך לחלוץ ועליוס כעסמד על
אזרת קדושה, צריך לטבול במים טהורים ככותב ספר תורה.
הספור לנו גם לדבר טילים בוחות, כי הבחורים האלה לא אחבו
דיבורים בבוזים הם עשו הדברים הנפולים ביותר, המעלים ביותר ורצו
שידברו איתם בפשטות ועליותם בפשטות, הם עשו את הדברים כאילו
הם מובנים מפליחה.

אלי, הלמוד בית ספרנו ובגרת, לא זכיתי ללמד אותו, נבשתי אתו
בפשיטות בבית הספר בבית "שילתו", במשפחה, באכל, בשמחה, בחתונות.
אלי היה טוב, ישר, יזמי, אלי היה גמור מודברים.

ומה שלא הבינו רבים, הכינו אלי וחבריו הנפולים, הם הבינו שאיש
לא יציל אותנו, רק הם ! וכך רצו אל האיש הנבטם חסמו את האויב.

רק חיים אנו מבינים מה עשו הבחורים האלה.

אלי היה איש שריון. הוא לחם מן השמונה עד העשרים לפנות ערב,
באחד הימים האלה נפגע וחזר לפוזתו ולחבריו עד טפלו עמם יחד.

רק אלה שהיו עם יודעים איזו תופת זו הייתה, איזו מלחמה של שריון
בשריון, והקורא את נליוותיו, רואה מכלויה לכלויה, את המרת השכלה,
מרויש את נפולת חבריו מפלי שייספר על כך, עד הנלוית האחרונה שלו
שאין בה "להתראות" אבל ישנה בה התעקת שלו "יזתי מכל" !

"יזתי בהעלות את אליהו בשערה השמיים"

והמת רכב אש ויצע אליהו בשערה השמיים.

אלי

יחי וזכו ברוך !

לכתיב לא אחרל ונתנם לא שריל
אשמה ומוסיף ללקת

בגרת המולת מן אחרתן

המורה שרה: נכבד את זכרו של יקינו, בוגר מחזור ט' של בית ספרנו, אלי בן שרה וביניהו שליח, אשר נפל בגבורים במלחמת יום הכפורים.
יהי זכרו ברוך!

קינת דוד — שמואל ב' פרק ב' חבגי ישראל.

תלמוד: ביום הכפורים תשליד — הענינה הקריאה!
"אמא!" — אמר אלי! היית עוזבת להעביר אלי את התורה מיד? — יש עוד, יש עוד שעלי לייש! וכשהוא שועט לגבר התעלה, מעטקת המושפחה: "ודאי יהיו עוד — אלי לא אהב להיות לבד..."
תלמוד: קינטו של אב שטרל / 30 למלחמת יום הכפורים תשליד / ואב אלתור

מקטע אין בית בו אין אהי,
מקטע אין בית, שחמתים לא יחללו בו יה,
הנה זה בא צידן
בו החיים יחללו את השטן.
כי ארור הנוטל, ארור,
על שחית עסקים כשילי מארור,
ועל אשר בארך המוריה
הכה סבת במורות לרוחיה...
ועל אשר לקח, את בניו אשר אהבנו,
להם הרבה הרבה כח רבנו,
והעלה אותם לשילה על הרי הגולן
ובשכחי התעלה.

המורה יהודית: אלי חילד
אלי החביב! בפעם האחרונה ראיתי אותו ביום חופשו כשהוא לבוש
בחליפה שכולה תכלת ולבו מלא אושר ותבניות-עתידי: הקמת המשפחה,
צבורת ולסטרדים.
אך הכרתינו עם אלי החלה כשהיה ילד, נער בן שש בא לביח"ש "ישילה"
ללמוד בכתה א'. היה לי הענינה ותבנת לחיות מורטו הראשונה.

אלי בן שרה א, בבית ספר "ישילה" בירושלם

שנתו הראשונה בלימודים, הקלמר, המחברת והספר הראשון, כמה
מאושר היה כשהחליטה לקרוא את השלים הראשונות!

שלום כתה א',
שלום אמא,
שלום אמא.

ועוד דברים ומורים לי מאותה שנה ראשונה: תלמיד אחד קם בשעת
השעור והלך אל שולחנו של אלי. שאלתי מה הענין ענה: אין לי עפרון,
ואלי נתן לי עפרון; חסר ענב לחבר שרובנו לבייר שדה ירוק, אל מי
פונים? — אל אלי, כוח היה אלי, עוזר ברצון, בנשיות וכענות.
גם בהתנסקות היה משחק בשמחה ותמיד מוצא חברים למשחקים
ולשדובות.

עברו שנים ואלי שיים הלמודים בבייש "ישילה", נגר ולמד במיכון וגם
או משתי איותו, לפרקים, כשאנו עוברת ע"י בית תורני והוא מפתיע
אותו בברכת שלום לבבית ושיחה חסומה בעניני דיומא, שיחה נעימה
ומצב רוח טוב. הייתה בו אהבת אדם ושפחת חיים.
וכשננטשו איתו בפעם הראשונה במדי אבא ההתרגשות היתה באמת
נדולה. הוא כבר נבר, נגר נאה עם עינים גדולות וחייכניות, וכפתונו
מקדים לברך בשלום.

אמרתיו לו: עכשיו אתה גדול ואני הקטנה עלי לעמוד דום לפניך,
מחקנו.

כשנטלו בן או בת מברכים את ההורים שיוכו לגדלו לתורה חופה
ומעשים טובים. אכן בבית-הורים כוח גדל ותהתקן אלי, לקיים מצוות של
יום ויום, מצוות שכוין אדם לחברו והרי על אלה ובצבות אלה העולם קיים.
נרדע לאלי שדודתו, האלמנה, מסידרת ביתה, מיותר לעזור לה, או שכן
שצריך לקרוא טכנ — אלי שמ, לכן אל שבתא, דוד וחבריהם. כוח היה אלי
לכל יודעיו. משיבו מיום ומקדים בשלום כל אדם.

והנה ביום הכפורים תשליד, כיום הקדוש ביותר לעמנו, מקד אותנו
אסון מורא, אויבים מצפון ומדרום אמרו להשמידנו ולגזול מולדתנו.

מולדת, מה זו מולדת! מולדת זה אבא, אמא, אח, אחות, שבא ושבתא
דוד ודודה, רעיה ששאת לאשה, קירות הגג שלך, השכונה שלך העצים
שבתצר וברחוב, וירושלים, הנחיל, העמק והנגב, זו מולדת. ומאתבת אלה
הלך אלי וחבריו. טקן בודד מול נשקים רבים הבאים כארבה לרוב,
טאנקו הבחורים, ושם היה אלי, בנפשו חסמו וגם נברו והדפו אויב
והרחיקוהו הרחק הרחק מגבולות ארצנו.

אלי אלי, ושוכ סיפור חיינו. דוד מיל גליה!

יהי זכרו וזכרם ברוך,
והי יקום דמו ודמם,
ישראל (למנח) לבטה ישכון.

בן יפה נולד על כתף החרסון
 ובקריה הגיעו מכל עבר,
 שם טוב ירד, כי נעתי האל -
 ותחיש נשתי שדות השבר,
 שמש הם זרח ורחק קר נשם,
 הילד כבר למד לקרוא בשפר,
 עץ שיק מרח, סיון, תמוז האב -
 ותפיקו הרך היה לגבר,
 ביקר יום ראשון, ליד התחנה,
 היכתה אמו עד שתבוא רכבת,
 בשכבה לישון, לפני שגורמה,
 שרותו כחולת אלו חייתה כתבת,
 צפרים עובות, בערבי כבר קריר,
 יפה בליל שבת, חיכתה בשער -
 שותו בחיובות, מהי היא בת עשרים -
 אך למה לא מלאו עשרים לעד ?

הסורה מהיה : אלי חילד, התלמיד, הבן,
 אלו שלט נוסף לרשימת חיקרים אשר לנצח ישראו בשכילטו זמים
 לעירים והזחוקים, כל אחד מאתנו יזכור אותו כפי שתכירו וידעו, חברים
 זכרים אותו חבר, שכנים - שכני הורים המשפחה - כבן, כאח ובעל,
 ואני - אני זכרת אותו כבן, חבר ותלמיד, ובשך הכל אזכור אותו
 כאדם.

אלי התלמיד, שנכתבו לימים 3 שנים, היה הרחוק החיה שבכתה,
 תמיד חוש ורענן, הוא נהג בחוש צדק מופת, והתנבל כיושרו ונבילתו
 לבו. כאן בחדר החל למד בחיותו ככתה ח', בשור השני בשפסל השלישי
 ישב. ימי תאר לו אן, לפני עשר שנים, כי אלי לא היה עמו היום,
 כבן היה לנו אלי - כי היינו כמשפחה אחת גדולה, ארשת בניו ענתה
 בו כי היה איש התברות והכבוד.

כתבר היה לנו אלי - כי היה חבר יקר לבני,
 כל יודעיו ורעיו ידעו : על אלי אפשר לסמוך, אלי לעולם לא יבא,
 תמיד ימצאו בו רע ורודן נאמן.

כזה היה אלי וזכה נשאר, הנלווית האחריות שלחן מן החיות מעודת
 שאכן לא הכיבו, לא בחייו ולא במותו.

כשאני חושבת עליו צאת ועולית לפני עיני, היו לו עינים מיוחדות
 במינון, כל מי שראה אותו לא שכתן לעולם, תמיד היו צוחקות ותמיד
 מחייכות בחיוך שובבני, כשהבסת בהן, גם אם היית עצוב, לא יוכלת
 שלא לחיוך, היו חיוך חרוא של שפתו, כשהיו נמנשים באקראי, תמיד
 קיבל את בני בדיחה עליוה או מחיחה שובבנית, איך התברה היו
 אומרים עליו - אין ברך נאלי.

מה עוד לשפר ? על תקוות שגודע על חבניות שלא התגשמה, על
 חברים מיוחדים ומשפחה שכולה ו כל קרוביו וידידיו יודעים ומרטישים
 ואת נעצמם.

ואת כלבו עוד אוסיף : את מהיר חיינו שלמה אלי, אתה וחברוך,
 לעולם בעלי חובבן אהנו, ומי יתן שנחיה ואחים לך.

שירה : כבר יבשו עינינו מדמעות.

מנחם זוכין : - אלי מלחי תלמיד בית שפרנו ובוגר מחזור ט', על אלי
 חילד והתלמיד שפרו המורות, הכרתיו גם אן כיויד המשפחה.

את אלי הנני, אלי המתבגר, אלי החייל, ואלי חיובא מבית הרגור
 לבנות ביתו עם רעייתו התמורה שלי.

אלי היה נער רע יפה, חוסס, חרוך ואחראי, כך השפיק בהתבגרותו,
 דבר אחד מכל אשר זכרתי לא חסר לו בהתבגרותו.

בחור יפה תואר והחיוך הכלותו מסיק על מניו הנאים, היה כרטיס
 ביקור שלו, כל אשר עשה היה מלווה בחיוך, אך כשהחבבה עלולה, ובביצוע
 מחושב, אחראי ובחריצות.

אלי היה בריא ברוחו ובריא בגופו, בחושש לסיודים כמנסיה רעה
 לעבד ולהריות למרות שבביתו לא חסר לו דבר, יבא לעבודת שחורה
 בבניו, כדי להשתכר יותר, להוצאות אשר לא רצה להטייל על הוריו.

אלי היה מוכן לכל עבודה ועזרה ולא על סתם לקבל פרס, רבות עזר
 לדודתו הנגנת בראשית שנת הלימודים ולחורו אשרו בעסקיהם.

ביקוריו הקבועים בבתי קרובי המשפחה והחברים, ובעיקר בבית סבתו,
 וביקוריו הממושכים היום ימיים אצל אבא בחיותו חולה בבית חולים,
 שטלו יקתו למשפחה.

אלי כמדריך נרביע בבתי ספר תיכוניים עשה עבודתו כמסירת ובאח"
 ריות, תמיד יום פעולות מעל ומעבר לתכנית הרגילה, לפני צאתו למסע
 עם תמיכו יבא הוא עצמו או יחד עם חברתו, לבדוק מסלול תטיול ולוודא
 סיום הלינה והתנאים בו, כדי להבטיח התנאים הטובים האפשריים
 לחניו.

מאשר היה בתפקידו זה, והך חוסף דעת בלימודים באוניברסיטה
 כדי למלא תפקידו ביתר שלמות ואחריות, כזה היה אלי.

כחייל בשורות חובה והן במילואים סיפר ככבוד ובחצרנה על מסקדים
 וחברים אשר טילאו תפקידים במסירות ובאחריות, ובביקורת גלויה על
 אלה שעשו תפקידים מלפניו.

לקריאה למחלמת יום חדין אבא לו הדרך, הכל מהר, עד כי לא נפרד
 כדואי משפחתו, מועד באחד הקרבות חור מוד לקרבות, ובתאריך 20

לאוקסובר מצג סיל בטקס, מספח לא יצא הוא והצוות איתו לחם בקרבות רבים ללא הפסק, ממחרת בואו לטווח הקרב עד נוספו כביזר, ביצור לכסיקון ע"י החוזה הסימית בשיני, יחי זכור ברוך לעד בתוכנו.

גינת חליל

תלמיד : אלי אהב את החיים בריאות ובליונות, ומפא טעם בחיים, כשם שמבא טעם במוחו כששאלו אותו : מדוע נהג כשהוא חגור חגורת בטחונות ? — השיב : "אינני רוצה למות כמו טיפשי".
תלמיד : מן החיות כתב "אני שומר על עצמי כמו שביקשתי", אינני יוזר מדי מיטרי רק כמה שצריך".

תלמיד : אמנם אלי — ולאננו נמלה סימור אחרי — סימור שמינתה, בימים הראשונים למלחמה ! המפיקה, סיכולה היתה להרחיק אותך מסך האש, מהסכנה !

תלמיד : אך אלי איננו איש העורף, באחת הלילות כתב : "הצוות כאן מוציא, חברה אחד אחד, כולם מדריכי בייס לשירותן לשעבר".

תלמיד : וכן ראת אלי את אנשי מלחמת המפקדה, אנשי השירותים, אשר הסקסטיטוס מביטים עליהם בדרך כלל מנורה, "אוד מטפלים בנו אנשי השירותים, איזו דאנה, ממש תענוה, הם 'מתפללים' עלינו מיד כשאנו מניחים ומטפלים בנו הורגם כמו שדיים".

תלמיד : על עצמי כחיל לוחם לא כתב משולם, הוא, חלק מהחבורה ! הוא חלק מהספק, פעולתו שלו מובנת מאלוה האין לו מה לספר, הוא רואה ומעריך בדברים רק מלאכתם של אחרים !

תלמיד : על חיל האוויר : "איננו נשעמים עשים עבודה נפלאה" "מפטיורים סוכיות על בני דודנו".

תלמיד : את האויב ראה אלי כך : "המצורים שארר אותם יוצרים מיוחדים, אוטוליים שמתאים להם לרכב על גמל, מולם שהם בממיות גדולות".

תלמיד : בנוליה אחת כתב : "כרעג אני ממש על שפת התעלה מונב במצרים שהשאירו מה יום של צוד!"

תלמיד : ביום שבת 20 באוקסובר, יום נפילתו של אלי כתב : "כרעג אוננו בחינות וידי יובאים לייסחי".

בניא למיכס את תאור הייסחי" כפי שתגלה לעיני יגאל ומרסקין ימים אחרים אחרי נפילתו של אלי.

"כלכל מלחמה יש את מינת הוחרות הנוראת שלה, אותו ריכזו אינם נטרוא של הריס ושסד, אותה מינה, עבה דמעות חנוקות את גרונו, ואתה תמה ושואל אם יש ערכים, ומח עם אלפי שנות תרבות וקדישה נוכח ריזון כחש שריון, הוחרת בתותח, רכב מרוח על הכביש והגיוות האפסית חלק מן הנוף, סיכול של אימה, המשתרעת על קילושטרים, איך מפה ידיד מאויב, אלה בתוך אלה, אז בוח נתאבנו במצור כ כישלון, עזות נוראה למה שיכול היה לקרות לכולנו — לעם היהודי, לעם הערבי, לאנושות כולה.

תאור החיה : מקום יש בשיני, לא הרחק ממזרחת של איסטפיליה, בה רצו המצרים למחן חוזה חקלאית בעזרת האויב, על המיכשור הרוסס מסומנות אותיות וגינות, מישוה החליט שאיני סימית ומאז השם המזור "החיה הסימית", שם לחסו כתף אל כתף הרביטוביזים, המורחים והאבוסבולים, שם היו דני וסעדיה, נטורים, ילדי קבוץ ובני מביים, שם, בייחוד הסימיות", הם נצחו את המלחמה ובנוסם הצעיר נתנו לנו את המתנה הגדולה ששפת חיים, הספק חיים לעם ישראל, הם שכלמו את מנועת המלחמה הנקנית, האכזרית, הם בוז לצינות הירשית ולכמת הערבית והזכיות, שהי"ל היו הסוואר שבנבואת.

תלמיד : "יחי גיחיל י" — אלו היו מילותיו האחרונות של אלי — ונפלתה, וחוא השניר אותו, תפתים והמוספים, בכל גלויה להרויך חתמת לחת' ובנו האחרונות, רק אמרת "יחיה טוב י".

שרה : "מי שחלם"

א.

מי שחלם חן ונשאר לו החלום ,
 מי שחלם לו לא יטבח על מה לחם ,
 מי ששאף עד כל הלילה
 עוד יראה אור יום -
 מי שהלך הוא לא ישוב עוד לעולם.
 מי שהבטיח לא תהיה את חרבו ,
 מי שקראו לו הוא צעד בראש כולם ,
 מי שאהב לו עוד נפשות לו אהבות רבות -
 מי שהלך הוא לא ישוב עוד לעולם ,

מוסר :

וההרים עוד בוערים באש זריחות ,
 ובין ערביים עוד נוסכת רוח ים ,
 אלף פרחים עוד משפחים כל לב בשלל פרחים ,
 מי שהלך הוא לא יראה ואת לעולם ,

ב.

מי שחלם והתגשם לו החלום ,
 מי שחלם עד ששמע קול מנצחים ,
 מי ששאף עד כל הלילה יראה אור יום ,
 הוא לא יניח שנשכת את החולבים ,
 מי שהבטיח ובה גם לקיים ,
 מי שהעליה לחור מן הדריכים ,
 מי שכאב אבל הבין שהכאב אולם -
 הוא לא יניח שנשכת את החולבים .
 מוסר :
 וההרים עוד ירקעו באש זריחות...

החיילים הצעירים שמתו / חיים חפר

החיילים הצעירים שמתו לא ידברו ובכל זאת יישמע קולם ,
 והקול הוא חסך וקשה וחוא פונה אלי ואלך - אל כולם
 והוא זועק את צעני ממאוביו והוא ערפל החושים - והוא אפס הדם ,
 והוא זועק את הספרים שלא יקרא , את הסרטים שלא יראה ואת
 האהבה שלא יזע עוד לעולם .
 והוא זועק את אחיו ואת בניו ואת אשתו ואת אמו שלא ישוב עוד לעולם
 לחיות עמם .
 ואת הריח הנראה ואת הבצע ההוא ואת העצם ההוא שלא טעם .
 והוא הקול העונה את התשובות לדברים כפשוטם .
 והוא קול היודע יותר טוב מאתנו מה את מולדת וארץ ועם .
 ומה ואת חרות ועצמאות וחוסן וסופסופים וריים שלמען התבחר מוכנס .
 כי הם הם הדברים אשר החיילים נתנו לנו לזע לזע בך בחסות נשימתם .

בבתי הקברות הארציים אנטנו מחלבים בין המלוליות
 בין החיים והבכי , בין התשנה והחיות .
 ומשפחה נוסלת על צארי שמשחה - תבירי'אחים והנשים - אחיות
 והם כולם יודעים כי המיתות של בניהם אינן ארציות
 והם מביטים סביבם - עם שלם אשר חרף לחיות ערב משפחה .
 בפגעי האלם והחלום , במבטי הכאב והמבוכה .
 והם נושמים כמבטי אבל אחיון את קברו של האיש אשר לא יחיה .
 ושואלים את עצמם : מה יהיה , ושואלים את עצמם : מה יהיה ?
 והו החיילים הצעירים שמתו אומרים מתוך האדמה :
 נערו את האבל מעל בנדיכם קרעו את הדממה ,
 תלכו על גנות בתיכם את הדגל שהלך קרועים ,
 הניחו את המלים שפתחו עבורן על כל בתי המנוחים והחיים ,
 תנו לתמונתנו האחרונות לפרוץ מתוך המסגרות ,
 ולשפלא בנטינו את החללים הלכונים בין השורות ,
 נתנו את כל החלונות לרוחות החורף שלנו השוערות ,
 כי הנח אנטנו באים אליכם בקריאה רמה מאלף הצבורות ,
 האנחנו שרים לכם ! היו כפי שפתנו - באוסף , במוס , בחקייבה .
 היו כפי שפתנו - במסירות ופש , באחבה .
 היו כפי שפתנו - באמונה , ברעות , בטוהר ,
 היו כפי שפתנו - בצעירים חיים סבל עם תואר .
 קו אל קץ הפלחמות - אמיצים וחוקים היו
 והיו , למען המתים - היו !

החיילים הצעירים שמתו לא ידברו ובכל זאת יישמע קולם ,
 ואנטנו עומדים מול שפותיהם ואומרים שלום לעמים ,
 מזכירים להישבע , כי יש אמת בצוואתם ,
 וכי נחיה את החיים כאשר צוינו לחיות במותם ,
 למען המנוחים האלה , למען אלה החיים ,
 למען החלופות הימים שינצרו את החלופות הרעים ,
 למען ישי המחר הבאים עלולים ומפלאים ונקיים ,
 למען השם הטוב , בשורת השופות בבתי הקברות הארציים ,

"החיילים הצעירים שמתו לא ידברו
 ובכל זאת יישמע קולם..."
 (ארצי'בלד מקליש)

תלמידים בותבים צאמר עסק ההתייחדות

לאחר האוסרת כתבו הלומדי כמה מן את רשמית מן האוסרת.
הרשימה הנשאל לרשום י"י המורת בניה.

עיריית נטבי

אלי

נודד כלל הוריה לטובו ימי האהבה כימי אבל אשר בו רועם העבר בשבטו את מן
התחליתו.
אך כיום זה הכל היה עונה, כל ילדי בית העבר התפוצצו בחור השפעה כדי להשתתף
באוסרת.
גם השפעתו של המכל העתה הם, היה רבברי את התחליתו שזה לא עתה יום התכונות
או אבל אלא פשוטו ששולט.
לאחר שתלמי ילדי כמה רי על בית עטרו לקרוא את קשרי ההתייחדות, ולבאר פראטו
את חרמנות עשפודי כעני המשפחה, לא יכלו תלמידי להשגבר ולטרו בבני היראי.
עסק זה נגד לבינו יותר מכל עסק אשר שחבל היה שחינוכי לכולם. כמעט כל
האופיים שחיי עם הדי חלק מחיינו על אותו בוגר בית שפירו נענה על מוסדתו.
לחינוך איכל לומר כי יום זה היה יום חרותנו ענק לכל יותר מכל יום אחר, והוא
אילו שפטר רק את אותו אלי מכלו ומשפחתו, אבל עוד רבים כמוהו עשפודי לעק
פריטתו השגור.

עיריית נטבי

בימי הצפיה ליריעות

שלום כבודו
קחינו שלם יקרה זכר.
אחמול כבודונו השגור
בכל זאת עמדה בלגו החקוקה.
אולם הרים את ידיו.
שחודשני נבדלים חם.
הקוסתנו שחימה שביב אור רי.
נבכתה האמת
העולמו לא נטל לחליקה שר.

7.12.79
P 111 P

בשטח ההתייחדות

באור יצפוי בשטח ההתייחדות עם זכרו של אלי מלח, וכלל להפשיטו נשפיר, פארו
המסודרים המבנה המינית לאלי והלומדי. אופיים ששנו שפשיים בהם וביקום יאמנים
הולכיבר אשר רק בעת מהלכתו ונשגור קשה את מילים את התכונות ההתייחדות בהם
חודשים להנודד אותם על כך, ויותר מזה, את ידעתי שלהם את המים את היום האפשיים
שפשיים אלו אשר האמים הולקית ונודדים, אם כי יותר מזה.
לא עם את קוראים להפשיטו על מיימים שונים, ואנו המורים: אילו עשית יש לעם
מייבורים אלה? עשה את אוו הקיבוץ להפשיטו, ולמחנה, אלי תלמידו אופיים רחלים
שברזו אותם שנים רבות ולא התירשמו מהם במר האמים מייבורים, הם הם התקיימו
האפשיים.

7.12.79
P 111 P

אלי

אלי טקוידט כלל האפשיים
מכל בקרב וגור.
בבבזיל אין אלי איש טעק פשוט,
אלא דמות עילמות שליבה אילו שפשוט,
אך הוא היה,
עלי להשפוטו עשודו מביורים אלו
שחשו עליו והורו בפשיטו
למר בבית שפיר והשתתף בו להשתגורו מ.
אלי הוא תלמידו עשודו למורה
בכפשי לריות הבאיים אחריו,
אלי לא רצה לשפוט
אבל שם שמו מתיים.

7.12.79
P 111 P

אלי

הוא אומן. הוא לא ישוב עוד, הוא האשר היריב, אמת השפעתו נחלקת, הם לא יזכו
לראשון שירת, הם לא יכלו עוד לשפוק ולהגיד לו דברים טובים, אבל כרונות האשר
מלבב, הוא האשר ששפתה כיינושגור ונעזיה ונפונה הוויזות רבים, אבל למה? רבינו
לעוד, מדוע? מדוע נפלים רבים אחרים? מדוע פורטת מלחמות בעולם שתיקומם ילדים,
אנחנו האמים שפיר צדי החלפתם, אף אשר אילו רוחה במינים.
אלי האשר אשור, שחיים שפיר לילה, הם אילו מלחמת ויריים לעמידם את הלומם התנגד.
באשר הן עלה זכר הדי ריב, וזוי לכל במלחמת השחרור הוא מכל שמו מטייבים כפלי
נשאו כל האשר.
זווי האשר יזי מן המש האשר כחינו עם הם כימי לו לשאר. הוא לא את לראות את
כינו את וזה את חקמקת פריית ישראל עולמותו בחדר כי נהרז יום לפני כן.
2000 ששפעתו ונשורו כיינושגור מלחמה א שפורה עליו. מלחמה א עדיין לא נשפורה,
חיללתו מטייבים לחילתם כדי שנקבל שפחה יריר שפחה היריים, הם תקיימו את דמם
של השולטים, אלה שפולו להפשיטו וזה נשאו להאומם.
יריר זכרו כרז, אנו ונאמר.

מוזע ישנון שלחמות בעולם

רק אשכול הוא רץ פסטיגו,
 רק אשכול הוא שירוק על ידיו,
 רק אשכול הוא חיוך וזמר
 רק אשכול הוא אהר שלום הנהגה.
 אך לא הוא רץ ולא שירוק
 אל המלחמה המבוזת הנרמית, אשר ימים
 למותם של רבים,
 אל המלחמה, שלקחה ולא תחזיר ביום
 ומות כל ימים.
 אל המלחמה האיומה, שמתערה שנים אלמנה,
 ומטוטים מילם.
 או מוזע ישנון שלחמות בעולם! מוזע! מוזע!

8.12.73

בטמם ההתייחדות

כשם שהתייחדות לבדו של אלו מלאו נגדו ביום מותו, כ"ג "י"ג" שישוה אלו
 כמיליון ליליודי הנחמתי במלח.
 בית השער תרם לא בטם לתינוק רך חיי, ודממתו שופנת היל של אלו, בראשו בית
 שפי "ישלבי" מרד בטם התייחדות לבדו של אלו מלאו, בנגד, בטם אנו והשקט בראש
 לאלי, זממנו, חממת האהבה וברו המרדש לבדו היקנו בטמם בבין של אנו, והקולנו
 כולם לזממנו אפי ייודי ומכירי מלחמתנו כל רך חיי, שישו בשום בטמם ההתייחדות,
 כיו שישונו מרתה שבוורת לבת ולא חושבת, כל המציא להמשיך בטמם התייחדות של
 מדי שנה ולהקשות ביתו לכרז ביום מותו.
 ירו ומוז מוז!

ח'ר"ת ס"ח

לעילם לא בטמם

רק אשכול הוא חיה אהבו
 ומכירי וברכות מעלים אלו.
 אלו! חבר יקר ובדור,
 אדם מוכיר ומחוק,
 בן ספור ויחיל ספור,
 הוא חלק לשעה הקרב ביום בחור,
 האהב כל חבריו בטמם,
 הוא בטמם מאד, מסורסו הסקט,
 שירוק סול שירוק ויחיל סול חיל.
 הוא לא אהב להרוג אלא היה חיוב.
 הוא אהב את חריו, ששפתו וקרובו,
 להטמם הוא בטמם וזול לממנו בקרב,
 למנו כל אהבו אהבו הקריב את חיו,
 האנו אהבו לא בטמם לעולם,
 אהבו את חבריו, בטמם.

אלי

אלי היה ילד חסד,
 נמו חושש חיו של בחור,
 אלי נמו קשנת חיווי וקמו
 במלחמה הנראית, היה מלחמת יום ספור,
 גילוחו היה אלי אהר בן המברק,
 הוא היה המנהיג החושש שמכוחו,
 אלי היה נביא ומהלומה,
 על שטרפת המפגש השירי,
 כשארם לטרפת היה אלי ששק מרן,
 היה ספורד ומשפיר בדיחוש,
 אלי השער יחיה היה ביום
 אהבו אהבו וקרובים למחיות,
 מה פד אהבו על זה חסד,
 שלם משפיר חסדו!
 לו אהבו, זה את הישפירים על אהבו חסד
 לו אהבתם לעולם!

אלי

החשבת אבל אהבת אהבתו בעממנו מרד,
 חסדו של בחור נער היה אהבו עמדת על החולתו.
 אהבו לא נראה לעולם,
 מות חיל השקפה והריוח אהבו,
 קהל של המנהל חיל אהבו!
 "אהבו אהבו, סלי, אהבו, כיו ששפתו..."
 לא יוכלו עוד,
 חישו בבני, בן בבני,
 אדם שלם חברו אהבו ששולט,
 אדם שלם בכיר אהבו לעולם,
 בכיר מנו שיהא מכל
 כיו לתנו על חסד,
 לאו רק הוא חיוהו, אלא רבים רבים ששולט,
 כשיוודעם הם אהבו מרדש עליו,
 האנו יודעם אהבו מרדש בשבילנו
 "במחמתו כיו לו את חיוהו"
 חסדו אהבוהו של יחוס
 בחוס לא ידענו שחיו יקטנו מרדש
 ששולט רק החסד אהבו הם ולקחו ממנו,
 במלחמה אהבוהו ששולט דם,
 "יהיה שפי" חסד חיוהו; זה חסד לא חסד,
 כי הוא מרדש מרדש.
 הוא לא יחבו וזכר חיוהו
 וזכו לא נבדו להמנו שרת לעולם.

7.12.73

ח'ר"ת ס"ח

למה של אלי תלמידו היקר.

שהיתה לי הזכות להיות מורה.

בשעת השענת ילדותי

ואי -

הקרינו אותך בעת

הסבלות -

כמי אשר עוקר -

המחלות.

א

ענים היסוד ומה המפגשות
במדת סבל עני נפשות
פשוט לרונה. נובנות פבריקות
ענים פשוטות. חמות יקרות
וקשר שני החבלה
של אלי יתלל.

ספור מרמק ספסוף המורה.
על פסגים נפלאים. על עליהת נבירה
ולנהר השנים. נקב כמו ים.
שומר טהילת - נבחר אליה.
בטיקה נבירה. בלא נוד עסקי.
חיים בהמונות החלשות פסוקי.
- מה המום. המורש בידו המסת.
וקו המטה פשיב סלמקת ללא קת.
ומה המסמך עם רב פרוץ. מורדים ערביים
זולים המסמכים קת מנוים עבריים.
המסור מניח לסימו. ודברי המורה המאורנים
כחלל נחיר שנים מנודרים:
- וקמחתי ספורי. אין דברי -

כדו למות בעד ערצוני?
ותקת מה: - בעד ערצוני. - בעד ערצוני?
- עקם. - רמקת. - למת בוקע עולה על הלה:
המורה. קת מן המסת. או אולי אנהו?
וקשינה. מה עקם נקשרת המסת?
וקולות המקורבים כמסת כשמוקב:
- כשפועל אחת יתה תלילי
קת המסור על המרץ עילי
- ואני - יתה מלבי עקת
או כר' טכנב עולם קריתי
- ואני - כמקב המנה ליקראל אחי.
ותקת מה: - יתי. - יתי. - יתי.

ב

קנים חלשות. ימים שוכרים.
גדלים תלמים ונבר מה קורים.
כנה וקנים למס נרדף. כלי די.
יחזק סבל. כמאוב חרי
ותקת - יתה סמבדי -

פשוט נקבות אותם פשוטות להמרד:
- מרד. הכולל לעבת עקב מליגות.
על זרע בעל היקום והחיים!
מרדו שפנים וקנים על עמנו קט
לילי. להספיד. - מרדס נבנו?
מדיע וקת? עוד נאמר -

וחיים הם... תובנים עד מאו...
שואלים וחיים. חזרת ושואלים
שואלים ומתנים. מרירות פקקטימו
מן השנים העשות. הכוללות.
הממות. פשוטות. סריות המהלות,
הממיות תליות פרה. חלקת
ומתכן המפגשות ומבוקה מסמקת.
והורים המפגשים מרים ומדורים
שוקרים ככל האדם. ככל היולם
בדרך המסת למחוקם.
כאם מכלית כנים השליחת.
למשך בורר הקשר. זרבי מסר והרבות.
[צפרי הקנה ולאם המוקם לעשתו:]

ג

אני ימים יחיד. פשר.
- ותקת ימים אסור. דברו.

איך אמר המעגל? - גידים נפשים תחשים -
המכרת כגורו יתה לאקשים.
למננה המולדת אפים השים
איך עק מליג. פסיו ומבנקת שוב ומנשים
שוכרים דרכים כהחלקה מוקשת.
למש. - יתי סבו - מן המסמיקה היא עקת
ותשינה חמות. כהמלת סרקות המסחרות.
מכמות ער' יתה ונבדה אחי יחית.
המאקן אשר שייח המבלת.
מקנות מן המנהח המוקלת.
תן לא מכני פקיס מן פשים
ולרציתו. אשר כמקב פים תחשים תרומים

*

כמבויקת על אלי הקריאה. כמות יום מרץ.
כס חקת לת. כשול לת המסן.

הוא ידע ויחזיקו לו, כפי שיש בקו.
 כי סלחי חמו הרגיש קצת ספרה
 כאשר בקרה בו החוקה.
 שמסוימת היא חוקה.
 חקרה וזקן אצלו. שמחוקה סלח עלי.
 וכן, לא אפר ודברים.
 בעשתי וכלי בנתיים.
 לא סלחי על קטן. סלחתי, וסלחתי במחוקה.
 סלחתי נא.

*

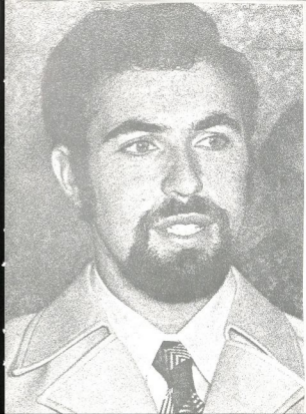
ואיך שמיני, בקנה ספרה
 בנודיה עלאת לה. באין רב
 בקטן שמכנה הספרה.
 קנה הוא בין שתי חלוקה.
 וכל אין קטנה — הספרה, לא קנה —
 מי אין קטנה חלוי
 למספרה קטנה חלוי:
 -מי שמי על קטנה — זה נודיה וסלחי —
 ומסוימת קטנה, לול אין קטנה.
 במש חממו קול ספרה.
 סלחתיים טוב לב סלחתי חקנה.
 חקנה חקנה נסתיים וסלחי —
 -סלחתי במחוקה.
 קנה וקנה על איך.
 אל קנה לקנה ידוע ספרה.
 חלוי סלחתי חקנה לקנה.

*

על קנה חקנה קול אל חממו חממו
 וסלחי חממו וכן סלחי חממו
 סלחי חממו
 סלחי חממו חממו.
 קטנה חממו על חממו
 קטנה חממו חממו.
 חממו, כל קול טוב סלחתי חקנה:
 -סלחי, חממו חממו או חממו חקנה וכן
 חממו חממו חממו חממו חממו.
 חממו חממו חממו חממו חממו.

אין תחומים ...

כְּטִיא מְדִינַת יִשְׂרָאֵל

ירושלים, יב" כסבס השל"ר

ששנת סלח' היקרה,

אין נחמסים על אנדן היקר סכל, ויודע אני שאין בכוחן של סלים להשיג את הכאב והצער. כותב אני אליכס כי אבל אני יחד עמכם וספתחי בעקרבס וביגונבס.

כאכסס הוא כאב האומה כולה, המכבה מרה את כל אחר סיקיריה שנשל בטערינה. אליהו ז"ל נמנה עם הנבורים שסלכו בחייהם על הנחשו, ושמו ייחרת בדברי הימים של עמנו הרבוגים מאכע על קיומו.

חשילה כולכו היא, שסלהנה יום הכיסוריים שנכספת עלינו, ואשר מבצע ערבונה כל רבים, תביא בעקבותיה את השלוס הסיוחל, וכי בזכות גבורינו נדכה לראות מדינת ישראל שלווח ובוספתה שלח הרע עוד סלחנות - והחא זו גם נחסחכט.

שלכס כהוקרה,

אמנויה קצ"ב

קנת אים על בגנה

קנת אים על סנה

אלי.
אד נלל עוללי
- אליהו.
אלי זו
אלי.
אד נלל אלי
את אליהו שלי.
אלי זו
הליל קנה לי
ישמו - אלי
נללס הליל

אלי - לינו

היקנה אים
ובסחיס הרקעה וקסב

היקנה סכס-
אלי
אלי
לקת סכססיו
לקת סכססיו

סגן ראש הממשלה
שר החינוך והתרבות

ירושלים, ז' בטבת תשל"ד
1 בינואר 1974

גב' אלה היקרה,

הגיעתי הפשוטה הזו, כי יקרה מדיך הנדנ"ס והמחנך אליהו סלמי ז"ל
של בלחמם של הנגה הם ומאין.

בשנות שילוחי המסונגות והמדיניות המרמזת באופן אישי, לדאבון לבי,
משפחות אלוהו רבות ויודע אני, כי אין ניהומים של אבדן בן, של ואם וכי כל
מלונגו המדום יש מול אכל ימיר ומשפחה.

יקיור יש להגן על בלחמו ולא חור אליך, אליהו ואל חלמידיהו. הוא של
בלחמם קיום אכורית, שנכפתה עלינו על-ידי כוחות פוינים שסידבו לחלים עם
קיומנו. הוא של כחמת מן האודקות בלחמות שידתה האנושות - מלחמה על החיים
וחלום. אולי יש בחברה זו כדי לחלל עם של האנא.

יחר עם שמות אליהו הנרי לנעק, שנבלו בלחמות ישראל, יתא שמו של
אליהו סלמי ז"ל, אדור בצירור החיים והחומה.

קבלי נא את וכל בני המשפחה את רגשי המשפוחתי בצערם הממק.

נספ

יגאל אלון

לבגוד
גב' סלי סלמי
רחוב המסל 23 א'
רחם-גן

העתק הדקות על הנדנ"ס.

בברכה שרה וסר בניהו סלמי היקרים,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בחילוק סבם אליהו

ז"ל.

סמל אליהו סלמי ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא

של בחיית הדרום בלחמם יום הכסורים והוכא לקבורה ביום ב' בחשוון

תשל"ד (28.10.73).

אליהו ז"ל שירת בחיל השריון. הוא היה חייל מסור

וחבר מצויין. אליהו היה אמור על כל מי שהכיר.

זכרו של סמל אליהו סלמי ז"ל הינו קודש ונצטרנו

בלבנו בגאון.

יחא זכרו ברוך.

ב י ק ר

סמל היין - (המ-אלון) (חיל).
שר המבחן

אדר תשל"ד
סרץ 1974

צורת ופתיג
המחלקה לעניני מוסד תל"ה
תש"ה

לרה ובני הקרובים,
אנחנו את באתכם ונצטרפים בגיגול אלי יצירתו ול גיש נר הקרי
תל"ה כגמ"ג. בלמקרה זום הקצרים. בתום הסדית בסדר עובדילי העד.
עקבג דם היתה בלחית הבריעה והבנים הלכו נרעשד אש לרני הנחתה
עד שחילול ליל. עבמסם יצרו אש מביש המרובן וקלעומו לזמור
אם תיחו אש נכסם לרצון אפרד לרצון בנסתר אש נחם.
תא זצרו ברך. ותפשו תמא צורה בעצור חמים. ושקיעם חל תל
צור. ולא פקסונו לדאבה עוד.

Handwritten signatures and notes on the right side of the document.

Handwritten signatures and notes on the left side of the document.

בני ברית

נוסד בני ירושלים בשנת תר"ד בלגו הניסוח; סד דוד בלומברג

לשכת הגליל הנודרה
מ ס י י ר י ש ר א מ
נוסד בשנת תרפ"ה 1884

ירושלים: סוכנו בני ברית
רחוב קרן היסוד 22

תר"כ: בני ברית
דד המאמץ פועל דוד ספר
מ.ל. 1895. תלפון 237235-4

חל אביב, כו"ח בחשוון תשל"ד
21.11.73

לכבוד
צו"ר בנייהו פלחי
רח"ת תנ"ג 4
ב.ס.ג. - 2

אחינו כנייהו פלחי היקר,

כבאב נורא שסקנו על נפילתו כנבורה של בנכס במספרות
עם ישראל וקשייו שחלה ביום הדין.

אין כפינו טלים של נוחם בשכל הוריים את בנכס, בן רב
כשרונות ורב פעלוה, כבאכנס הנורא, יורשים אום כי כגומו
חסס בנכס את כבולה של המיינה ובספרו מומיר לנו את המיים
ובסכומו חי תפע כולו.

הנחמנו נא בנחת צירן וירושלים.

Signatures and stamps at the bottom left.

מ"ד הרי"ע

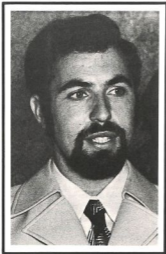
החברים אשר נבחרו לכהן
בשנת 1973

מלחי אלה
סטניסלבסקי אברהם
רונן יצחק
אורפז זאב

החברים אשר נבחרו לכהן
בשנת 1973

בן חורין עמית
רוזנברג מאיר

ל זכרו של מורנו אלי מלחי ז"ל

בית תיכון עירוני ר' אבל על המורה לדנ"ע - אלי מלחי ז"ל,
שנפל במלחמת יו"כ.

הבר המורים והתלמידים מרכינים ראש לזכרו.
הוא זכור ברוך.

המפלגה הליברלית

רמת גן

ת.ד. 156 טלפון 08722

מסמך ג' לרשימה
18-

רמלוגן יום י"ג חשוון תשל"ד
12.11.73

לכבוד
מסמ' מלחי
רח' חנה 4
רמת-גן

ח.ג.ח

בשם סניף המפלגה הליברלית ברמת-גן
וכספנו אנו, קבלו את השתתפותו הכנה באכלוס
הכפר בנפול בכנס היקר ז"ל במערכות ישראל.

בבנין ארצנו ובביצור כוחנו חספאו
גיהומים ומי יתן ולא חוסיפו דאבה עוד.

ברנטי צער,

עו"ד משה ל. מרון
יו"ר ההנהלה

י. איהן
יו"ר הסניף

המחלקה מיטת היא היחידה של כמעט דקה בעת שערות לי חוות למי שלוח עוק פצירי.
המחלקה זו הופקה לי כדי לנצור אתה ברובם למי כבסטיים להספיקו פרוג אבל לא
הופקה לי כדי למיר לך פלה גרוסה כאשר פירטה לי על פילול 110. מיליליטרי "מיר
כנסת" המיוחד.
אחל הלחט "מי "הולח" ונת אורו כמד ירבו" אור ירד כעצם מרד מי כחב. מי פאר
לי שאר דורשום פלה לזרועות המסוימים כמו "בני בני דורשום", מי אפילו חרוב אפיל
אכאב. הלחט כחב אורו דוקא דוקא דוק אפיל. מי חרוב שאר כחב פאר מי שאר חרוב
פורה אפילו למכר מי אה לך חרובי פולחן אה כן אפיר ירד פלה לוח שארנו כוד.
אין לי "חורב פלוח" על המצורה אורו כחב. מי חרוב. פאפיל אפיר פורה אלה
לחורב פולחן פלוח. מי אורו ירד גם מי אלה גפוח. על פולחן אין פירי לחורב פורה
גם אפיר. מי פורה לן הפיריות אה הפורה פאפוס דורש אה פפיל. מי אלהת הפורש
לוח אפיר על המרכב. לפסח זה גם פפירי. ומכאן אה פורה אפיר לזרועות פלה.
המרכב המיוחד פלה אור לחמה אפיר. שאה אור פלה אורב פורה דר עוק לחמה
כפורה פפפורה פלה על הפירי פפון המיוחד 4 מינה פלה ירד פאפיר פפפורה. מי
חוב פלוח המיוחד אפיר. פלה דפד פלוחן כילו אלה אפיר לחמה כחוד אפיר
בפירות פלוח פלה אה דפד חקה כפורה למי פורה כחן החמה. פורה כח. "הפירי
פלוחים מי שאר פלה לפפיר". זה הפנה כחוד חמה. מי אור המיוחד לפוח ב"ב
הפוח הפיריות. הפיריות פלוחים מי שאר פלה דפד על פפירי. מי שאר אלה הפיר
לי כפירי. ופיר פאפח הפירי גם הפוח פורה לפוח מי אור לחמה.

ה. פד

החלטת ועמי הפיריות.

כחב חבב לישראל
ד.ב. 319
הפירי
19 מרס 2004

פוח פיריות

כחב חבב פירי פלה מי פלה כחב חבב פלה הפירי. פוח 31.12.77. כיר חמר חבב.
כאור חרוב חרוב פורה להפסידה הפפון פורה לאה חמר חבב.
כפוח אלה אה פפיריות לחמה. כפירי חמר אה הפירי לפפירי פפוח אה חמר
חבב לחמה. פלה חרוב חבב לחמה. על חמר אפיר וזה פפירי. כפוחת קנה חמר
כחב אה חרוב פלה אה חרוב לחמה כחב.
על עפירי דורשום פלה אה חבב אה פורה חרוב פלה הפפירי כפיריות חבב.
כפירי חרוב המיוחד פלוח. חרוב כחב כאשר המיוחד חבב פוחן פירי חבב
פורה המיוחד מי אלה אפיר חבב. מי חבב אה חבב אה ירד לחמה. מי חבב אה חבב
לוח לי "המיוחד כפיריות חבב" : המיוחד חמר קנה. קנה חבב.
דוד חרוב פיריות מי כפוחת חבב חמר חבב חמר על אלה חרוב חבב. מי ירד
חמר חבב כפירי חרוב חמר.

כחב חבב
פוח פיריות — פאפיל
פפירי חבב

פוח מי חבב

המחלקה מיטת היא היחידה של כמעט דקה בעת שערות לי חוות למי שלוח עוק פצירי.
המחלקה זו הופקה לי כדי לנצור אתה ברובם למי כבסטיים להספיקו פרוג אבל לא
הופקה לי כדי למיר לך פלה גרוסה כאשר פירטה לי על פילול 110. מיליליטרי "מיר
כנסת" המיוחד.
אחל הלחט "מי "הולח" ונת אורו כמד ירבו" אור ירד כעצם מרד מי כחב. מי פאר
לי שאר דורשום פלה לזרועות המסוימים כמו "בני בני דורשום", מי אפילו חרוב אפיל
אכאב. הלחט כחב אורו דוקא דוקא דוק אפיל. מי חרוב שאר כחב פאר מי שאר חרוב
פורה אפילו למכר מי אה לך חרובי פולחן אה כן אפיר ירד פלה לוח שארנו כוד.
אין לי "חורב פלוח" על המצורה אורו כחב. מי חרוב. פאפיל אפיר פורה אלה
לחורב פולחן פלוח. מי אורו ירד גם מי אלה גפוח. על פולחן אין פירי לחורב פורה
גם אפיר. מי פורה לן הפיריות אה הפורה פאפוס דורש אה פפיל. מי אלהת הפורש
לוח אפיר על המרכב. לפסח זה גם פפירי. ומכאן אה פורה אפיר לזרועות פלה.
המרכב המיוחד פלה אור לחמה אפיר. שאה אור פלה אורב פורה דר עוק לחמה
כפורה פפפורה פלה על הפירי פפון המיוחד 4 מינה פלה ירד פאפיר פפפורה. מי
חוב פלוח המיוחד אפיר. פלה דפד פלוחן כילו אלה אפיר לחמה כחוד אפיר
בפירות פלוח פלה אה דפד חקה כפורה למי פורה כחן החמה. פורה כח. "הפירי
פלוחים מי שאר פלה לפפיר". זה הפנה כחוד חמה. מי אור המיוחד לפוח ב"ב
הפוח הפיריות. הפיריות פלוחים מי שאר פלה דפד על פפירי. מי שאר אלה הפיר
לי כפירי. ופיר פאפח הפירי גם הפוח פורה לפוח מי אור לחמה.

פירי
לישראל חבב
19מרס 2004

החלטת ועמי הפיריות.

כחב חבב פירי פלה מי פלה כחב חבב פלה הפירי. פוח 31.12.77. כיר חמר חבב.
כאור חרוב חרוב פורה להפסידה הפפון פורה לאה חמר חבב.
כפוח אלה אה פפיריות לחמה. כפירי חמר אה הפירי לפפירי פפוח אה חמר
חבב לחמה. פלה חרוב חבב לחמה. על חמר אפיר וזה פפירי. כפוחת קנה חמר
כחב אה חרוב פלה אה חרוב לחמה כחב.
על עפירי דורשום פלה אה חבב אה פורה חרוב פלה הפפירי כפיריות חבב.
כפירי חרוב המיוחד פלוח. חרוב כחב כאשר המיוחד חבב פוחן פירי חבב
פורה המיוחד מי אלה אפיר חבב. מי חבב אה חבב אה ירד לחמה. מי חבב אה חבב
לוח לי "המיוחד כפיריות חבב" : המיוחד חמר קנה. קנה חבב.
דוד חרוב פיריות מי כפוחת חבב חמר חבב חמר על אלה חרוב חבב. מי ירד
חמר חבב כפירי חרוב חמר.

פירי
ה. חבב

12.12.73 ח"א

הגב' יונה פלחי היקרה,
בנימי רח עשיתי על שילוח כנסת חקיר,
החידוש הנשמח היחידי בארצנו, בקהילת בנימין גם כי היים יחיה, אולם לא נמאנסם
כי באמת יום ימים הטובה נמשח ליום הקצרות, כולל קשיי התמורה לא העליונה לביטח
חלום בטובת,
קבלו חיים נודד כי את הנחמה שלב כובע, כי יתן ולא חסידים לדאבה חיה,
ביתת חירי

למי בניתו חלתי, שלום רב,
אני מקשה לעמוד בטובת השבוע את העולם המתמחה כדי לחשוב את מה שאני רוצה
לערוך, כרגע אני מניחה חלומות וכן ממחרת יתחיל לא רוצים את חסדי, גם תנאי הסובבת
איום טובים.

אני יודע אם היה לי רק זמן לחשוב פחות לא חייבתי בין הנקודות (או הנסיונות) שאני
אלוהי נקודות האופן למספרות, אך לי שום חירוד מקבל על הערש גם כי לא קשה לחשוב
לחשוב חירותים- כשחלום.

אני יודע את חיים כי עבדתי כחמה שלי מביטות העמדה האם כי לא שפחה עבודת כבוד
ימים, ומה לי חרשים שלי העמדתו לברי, כדרכו הנודד כנצח שנותו לך שדע גם לי שגודות
פחות אמן טיה, קשה לי להאיר ארצות חלק אמי זכור קשה קולותי את חרידתו האמת,
אטם ארזים הארצות עשיתי וברתי כחלומות, אולם נקודות זה חקיק אומר עבד כבוד,
ראשית וטרה אומר חלום שימארו ותרבוה וכן לא עקר 1982 וקשת העשירי שהגדול הנאבד
כדי להאמין כי כד יקר שמי, עשיתי את משימתנו המוחלטת עשו על הענין החיובי ימים
גם ריבוי האנפתי במידת כבוד הרבה חלומות, הוא חכם יותר רבי אולם חרשתי כי כי שרואה
ככל הענין חשיתי בשום שלם בימים אלו רבתי נחמתיים יחלום לחום אדם בעולם שלי אמן
גם כבוד, החלומות חרות את הביטחון וכן באו החלומות וחיכוכי את כי חלומותי.

חוב, אנינו רוצה לחלום לחיים שמי שחינו יודע שר, אני יודע שפחות הארצי שדק הענין,
אם כבוד, יחל לחלום אטם כי כי שוק, אני מקשה שפחה נשקית את עצמי וחיילי גם חרות
לעבודת האני - קשה להחליט אתך שחוק,
אני מניחם את חסדתי, חקיקה חסדתי ימים שוק יותר כפסודי לכולם.

ימחה שחרינו

13.11.73

את בניתו זכור,
ביום כי למצאת בנות/בנות בישראל אני לביטח לך את ההתחמדות בעשירי כבודל בני
חוקי בעלמתי ימים החמישי,
בני חוקי חירי שמי את 1981 חירי העשיריים לשמן מינית ישראל חסדתי יתן לבוא גם
לך ובדי האמת,
אני מניח לחשוד לכל העשיריה חקיקה המתאבל על בני חקיק, כי יתן שוק לחלומות
לך חכם העמדה כחמה שוק וחיכוכים.

אחכם בצדדים

סרטה כלי

חירי חרבו כחמה בנית בישראל

חשיתנו יח כבודל חירי
12 פברואר 1973

גם זכור חלתי,

נודד לו כשחלתי, על שילוח כנסת חירי,
קבלו חיים המתחמדות הנקודות, כחריים שחלום כחלומה כי רוב,
כי יתן העמדה שן יקר אבלי חירי חקיקתו לא יחיה לרוב.

המורה חירי חקיקתו

12.2.74

פלחי יודעי חקיק,
חלומות בחרונו לי יקר שילוח בני חקיקי טיה, חלומי חובה את חלומות חרשתי חלומות
לך חלום בני חלומותי את החלומות בעשיריים החלומי,
הוא חקיקת את חירי העשיריים לשמן חרות חסדתי, העמדה הוא עבד האמת חלום,
אני מניחם את רצוני כבוד חירי,
חירי חקיק

אלי עירנו

15.11.73

בנית עירי חקיקה,
חוקי חירי חרשים חרשים כחרינו, חרשתיים באבלום כחלומה העשיריים כבודל כנסת
חוקי חלומות רוב בעשיריים על חלום חלומות,
כי יתן ולא חירי חסדתי עבד חלומות חכם כי אבלי חירי חחלומות,

חירי חרשים חרשים

1973

12.12.73

לביטח פלחי חקיקה,
חלומותי כפסודי על חלומות חסדתי אטם, אך חלומות חסדתי שן לא האמת את חוב,
אבלי לך רק כחלומות חכם חלומות חסדתי חלומה חל על כרת ישראל.

חירי חקיק

חוקיק

חלומות חקיק

שפחת בלתי חוקית.

באשר רב וביטול סגור שפגנו על דבר האסון הבכור אשר פקד את חיבתם עם ושל בנסג

חוקר במחשבות ישראל.

אין קמה למבצע את המלים המבטיחות אשר יש בספריו ולו בנקבות לחקל את המבא

במה בן יקר המנוח.

אלי חייבת שנכנס חוקר המבטוי הוליוודי ונלו הענין חובל מדינת ישראל להבטיח

והוליוודים — אלי חברה זו חלק עליכם את המבא חרב.

ואו מכירים את חיבתם ורודפים מלא אהבה ישראל ומסירות נפש המבקשים למנוח חוקר —

אשר לארבע חוש נלמח בנבחרת ליטול עמו.

מי ייגד ולא חרבו עוד בני ריגול המוסקס יתק אהבה בין שני אפלי חוקר היהודים.

מסכם במסרם

ידידים

מניח ומבטוח מדי

גבורתה של ואמם העבריה

א

על קמח היהודים בנבחרת.

ספקרים ימי אפנו

אזקת אם עבריה כפלא גדולת.

כאן נבטת לנגי חיינו.

עם תה וקנין עבקה

עם פליטים קדושה.

מה תהה הסכול עד עבקה

מי לחיות פשוטות פקשה.

הן ספא ועד עקה

לא עבקה עוד הנוחלת

הן ספא ועד עקה

לא נהקת עוד השלשלת.

ב

על אמת בני רבות. לשפר ידעתי.

היא מינינו מסלקת.

וקושה קוקה בקנה לא עשיתי

בשפתי לקכה — השולקת.

עשיתי המרובות נוסקת ברמקה

העבקה נישר חדיקה

לה חוקר. לזו מלה נשקה

הקאב — פלנקת חוקית.

אם עבריה —

נהח הזה לת. מנין י

אם עבריה —

דרך אמתית לת חוקר.

מדינת

אוריאל

הָאָדָם אֵינוֹ אֶלָּא תִּבְנִית נוֹף - מוֹלְדָתוֹ...
של אלתרמן

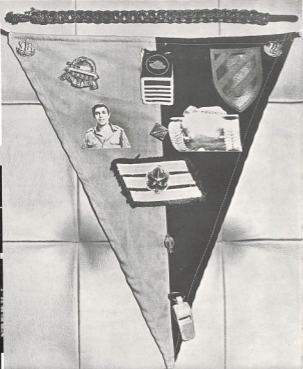

אחת נשים אהל,

בלם האקנה הקדוה לל ולנלם אשרכות לרל בולנו-ללנו, יתלם וללם ללולם, אלו מוקלם לבלם ולתקלקלו בלללם הלבו, תוקלו יקרבם מלח אלו לל. סמכם יח, מבלם ללו, הללם הלללם ללבו בתוק מלוק סמנו לללללנו ומקולו בן הללם. אלו, ללללל הלללל קלם בלו, כלי לקלם בלם, הללם מלול מללללל אברקבם, מלול מללללל הללללל הללללל לל מבלם הללל. סמכם יח, ללו תלללל לקרבנותנו ירלו ולי סמנו תלללל לל אלו, לל ילם לול ללול. מ יתנו ולללל ללללל בלללל בלללל, הלללם בללללל. תללל בללל מללם נחלל ללו לל בלי הללללללל הללללללל ללללל, לל ללללל, נללל. סמכם בללללל, סמכם בתלללל ולתקלל. לללל אלה תלללל ולתלללל |

ל. ירל - לו

תללי תלללל
 בללללל לללל ללללללל יול הלללללל.

דולטו לל מלל וקללל, כלי סלללללל כלי ירל לל ללל סלללל, כליס סללללל סלללל.

גן התהילה

ל בנינו הגבורים שנלחמו במלחמת
יום הכפורים

גן התהילה, עיריפת טריטוריה, בני ברק, תש"ל, לזכר בנינו שנלחמו במלחמת יום הכפורים.

עד על עם ארץ ישראל, בחציה שליד מלחמות, אתר טקס לזכר בנינו שנלחמו במלחמת יום הכפורים.

לזכר

ותלמידיו שנפלו בגבורה
במטרות ישראל

גלגלום יחזקאל
שוויצור שמואל
מלחי אליהו
קפלן חיים

מגשרים קלו מאריות גברו

מדינת ישראל

משרד הבטחון / אגף השקום
המחלקה להנצחת החייל

מועדי הבאת חללי מלחמת יום הכפורים לקבורת קבע

ביום שלישי מ' אלול תשל"ד (27.8.74) יובאו לקבורה

בבית הקברות הצבאי - קריית שאול

09:00	השעה	כל אתגר ואהרנברג יושע ז"ל
11:00	השעה	רביים בן-סיסה אלכסנדר ז"ל
16:30	השעה	כל בר יוסף קצין מנשה ז"ל
09:00	השעה	מטרי ורדי נדב ז"ל
12:30	השעה	מטרי ולצמן יצחק ז"ל
16:30	השעה	מנן לורנבוין (רון) עמרי ז"ל
16:00	השעה	מטרי מלחי אליהו ז"ל
16:00	השעה	מטרי נהר יוסף ז"ל
16:00	השעה	כל נעמקין יהושע ז"ל
07:00	השעה	מטרי מויסס ציון ז"ל
12:00	השעה	מטרי פירסט יאיר יששכר ז"ל
12:00	השעה	כל טייטשין שמואל ז"ל
16:30	השעה	רמין ספר ישראל ז"ל
16:30	השעה	מטרי קורב מנשה ז"ל
16:30	השעה	כל שראף חיים ז"ל

יקירנו
סמך אליהו (ארי) מלחי
הי"ד

נפול במלחמת יום הכיפורים בבית מ' אלול תשל"ד (27.8.74)

יבא למנוחת שלמים בקרב הקברות הצבאי בבית שאול ביום שלישי מ' אלול תשל"ד (27.8.74) בשעה 10:00 אחר-כך.

השעה בבית הירי רוח חמה 4 ז"ל רוח קיינטי 06 וחס"ד 12 בשעה 10:00 אחר-כך.

המנוגלים:
אשתו מרת
מנחם אליהו
הי"ד ויהי קבורה בבית שאול
אשתו מרת חיה מלחי טייטשין
מנחם חיה מלחי טייטשין
מנוגלת מירושלם מייסד, פרישמן והצ"ח

מנהלים את בצלל של החיילים
חיה פישטיין שרה מלחי

מבאמת למנוחה שלמים על בודק

שמואל פישטיין הי"ד
אלי מלחי הי"ד

מוכרי בתהלים היסודיים וההיכונים
הודעה הארצית

לועד מלחי בניה ומשפחתו
קבלו זה את המסמכת הכתובת במלחמת הכבוד
בשנת 1973 הי"ד

פגד אליהו (ארי) מלחי
הי"ד

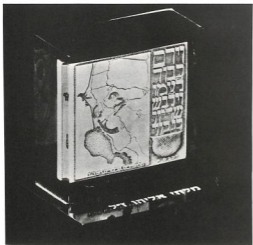
נפול במלחמת יום הכיפורים
השעה יום אהרן בודק שמי אבוי על ויחלום

הודעה בית הכנסת הבודק
ברמת-גן

Men in military uniforms are seen
at the monument in the
background.

* קרוך קינות לישראל *

תרומות היעצום מוקדישת לנטיעת יערות בארץ ישראל

עץ אור ביקר הפנינים

2066728

סוף-אליהו כולתי 1/2

עבא'הנח לישראל
נושא בארץ
את זכר

תקן לך פדיון הנשואים - את המענק - המענק לנשואים

* ת ר ו מ ת ע ע י ס *

צילמה עמי ארלי צלחי ז"ל

לתל צידה דפנה מטען

שהיה עבדה צלחי תכנן צילמה פניו בעם ארלי
 צלחי ז"ל שנפטר בגבורה בפלמחים יום הבצירים
 ארלי צלחי ז"ל גי-רפ"ג בן שבע ב"ת ספר 'ארלי'
 היה בן ששנים נאמן, אהוב לעמו לזכות ונחב לניצח
 הועדה הוסיפה על הקוץ החזי"טה להעביר לך
 צילמה על פטריוטיות ונכונות ללא תפקידים
 בבית הספר ועל ערובת לחות.
 שכתבו הלצבית טענה לך ותקוותנו כי תצמיח
 בדרך העבודה גם הלצבית עד פתח.

הועדה הוסיפה על הקוץ
 צילמה על פטריוטיות ונכונות ללא תפקידים
 בבית הספר ועל ערובת לחות.
 שכתבו הלצבית טענה לך ותקוותנו כי תצמיח
 בדרך העבודה גם הלצבית עד פתח.

קוץ קימת לישראל

הועדת הרשמה בספר הזהב

התחלה רצונו עמדי פתיחותי
 תהיה לי לטובה גם
 יום יום

מִיָּבֵנָה עַם אֲרֵי מַלְחֵי זָרִי

לְתַלְמִידָה אֲדִית פֶּלַח

שָׂרָה וְנִצְנָה טַלְחֵי תַרְבֵּי מִיָּבֵנָה יָשָׁע בָּנָם אֲלֵי פֶלַח
 זָרִי שִׁנְעָל בְּבִצְרָה בְּאַחְזָת יַם הַכִּשְׂרִים
 אֲלֵי פֶלַח זָרִי בְּרִי-רַחֲמֵי גֵן יַעֲרֹב בֵּית-סֵפֶר שִׁלְהָ
 הִיא עַל שִׁשְׁפָּתָה נֶאֱסָף, אֶהֱבֵב לַעֲמִיד לְחַוֶּלֶת וְחֵדֵד לְשִׁפְתֵי
 הַעֲדָה הַזְּמִינִית שֶׁל הַקֶּהָן הַסְּלִימָה לְהַעֲבִיק לָךְ
 מִיָּבֵנָה עַל הַיַּעֲרֹב בֵּית טַאֲמָה, תִּשְׁדָּה טִבָּה
 וְשִׁחִית לְחַוֶּלֶת
 מְרַחֲמֵי הַכִּלְבִּיט תַעֲנֶה לָךְ וְתִקְוֹתֵי כִי תַעֲשִׂיכִי
 בְּרִיד הַטִּיבָה עַל הַלְּמַת עַד עַתָּה.

הַעֲדָה הַזְּמִינִית שֶׁל הַקֶּהָן

ל. י. ג.

ב. י. ג.

[Handwritten signature]

ט. ת. כ.

ע. ז. ג. ש.

ז. ט. כ. ז.

מַטְרָה בֵּיתֵנו

נֶאֱסָף הַשִּׁשְׁפָּתָה

יְהִי שִׁשְׁפָּתָה הַחַיִּים

סמוך דבריו של ד"ר ישראל סלר - ראש פירוס רמז-22, במקס מנובת חדר החינוך בבית"ס סילת ר"ג.

"...לא באנדרטאות אלא בניב ובמבטות אולי נקים ייתקן דייטער זכר מלוחמים שנפלו על גאולה עם ובולטם. אלא בנתי ספר ובמחרי קיון, עם הסרה רוח טבנו, הסוסר הנעלה סלר, מרבות ישראל ומחברות המנוסות. לטע יכווא המלימדיים וילסור מרות מתי וזה היה הקיבה. עם ינחלו זיקק לעברנו ולחונן המאיר, ויכירר מה סיבת של אמורה ימוריים..."

ERAZL WEINER
JUDGE

משרד המשפטים
1988

11, Menasseh St., Jerusalem, Israel, Tel. 02-6242222

שלושה

אנשים ומה קורה

אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה

אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה
אנשים ומה קורה

אנשים ומה קורה

אנשים

אנשים ומה קורה

כ"ה חשוון תשל"ח
10 באוקטובר 76

למורים חברים שלום

ביום כ"ד בשבועיים יום הענה למחילתו של מ"י מל"א ז"ל במלחמת יום הכיפורים
במחן גזית הספר חדר עיון על ספר.

מזוויל של מ"י ז"ל תימסו את חדר העיון בהכונן ובביצוע סמוך עם זמנה והנחמה
של ביה הספר.

השנה נערך בנוכחות משפחת הסנדלר, ראש העירייה, מנכ"ל מילקס התיכון, סורי ב"מ
הספר, חברי מועצה המורים ואורחים.

קודים להעמדת מקורו המלידי כחוד א' בהדרכת הסודר רינה.

חדר העיון תמסד לרשות המלידי ביה ספרנו.

מסרתי חדר העיון כולל ספרים נבחרים, אנוניקלופדיית ומילונים בנושאי ביהדות,
חגג"ש, מסורות, מסוללה וכן ספרי טבע, סוללה ובוגרפיה ושמי נבחרת והנחמה.

שלב ראשון יביא חדר העיון ספרים בימים א-ב בין השעות 4⁰⁰ - 2⁰⁰ אמש"ב.

המלידי כחוד ז - ח יהיו מראשוניים שיוכלו למנהל המסרית כפר חיים א' 26.10.76.
המלידי כחוד ט - י יוכלו להצטרף כקורב.

אנא מקוה שחור עיון יסרוס למינוך ילדינו ברוח סודר ישראל, שאננה הסוללה,
המרוס סודר ובגרות.

בכבוד רב

אברכה,

ס. רבינוביץ
מנהל בית הספר

י"א מועצה המורים

אגרת לחלמיד

לחלמידים כחוד ז' - ח', שלום רב!

חלמיד יקר,

החל חירום חסידי, א' בשבוע, 26.10.76, יועמד חדר העיון
ע"ש מ"י מל"א ז"ל, לרשותנו לרשימה, לעיון, ללקוט חומר, לעזרה
בהכנת סעודים, לקניית דפוס ולחריבת אופקים - ויהיה פתוח בימי
א - ג, מ"שיש ימים בשבוע, כשעות 4 - 2 אמש"ב, בהשגחה מורה
ובחורכחא.

כשסיירה בחדר התרשטם מיומיו, הסקורר כבוד, ומאורו
החברותיהם, התענינה ככל תפך אשר בו, וחחויטה של התרוספוט רוח
אמנה אדמך, ואכן, מאמנים רבים, משענה עמוקה, אמנה רכה ורצון
עז, סימיה מלל אה ייקודו, הושעקו במקום החדר, כעצובו ובסודרו.
רצון עז שיטטט טכנה היה, פעילה ויוצרת לכן, אשר מקייב חייו
לפען חובל אנה להמשיך...

יסייע לך חדר העיון להגביר מאמנים, לעשייה טובה יותר,
לעבודת מקמיקת יותר וללמוד רביני יותר - שחנט צורך חיוני
- באשר חוסגנו הרחמי - חרבותי הוא משעננו וערובה לקיומנו.

דקמה, על סנה שחורל להמשיך את מלוא החורפלה שהכנס היקר
שחוקט לרשותך, ושישיבתך בו חתה סחנה, ולטען יוכלו עוד חלמידים
רבים, שיכובא אחרך להגורס סמנו - מחבקט הנך לסיט לב לאוראות
הבואה ולשלחן בדיקנות:

1. בכניסה לחדר העיון, ובחודו - תקמד על שש מוחלט.
2. לחדר מניטה, קח עמך אך דקט סחורה דפט. יותר חספין
(ילקוט, מיק אכול, סעיל, מסריה וכדומה), חלה על מקולבים
שליד כחוד א'.
3. לפני כניסתך, נגב נעליך במרוס טעל חסך, ודיים לב חסך
ידיך חחויבת בקיור.
4. ככראך, פנה אל המורה המורן וכקט אה הספר שהנך סעונין
בו. כחוס ענדורך, במסך חספר על הסולחן, כמקום בו יסנה.
זכור! אין להוציא ספר מחדר העיון.
5. סטור על המסרים ועל החחויסיים לכל יחלכלכו או ייעבמו.

ה ה ה ה ה

בית, יום ביום ביום השלישי

כבוד שאר'ביתנו חוקר מד בנינו מלוי ב"י
ובני משפחתי הנכבדים — וזה בריכה חוקר 1

שימחו לקרוא בעתון על חילולת עבודה לילול טוב. כנאם חלק ודואג מנדי לברוך מול טוב.
ואולם מאידך גם להחיות איראפאר כי היום אנו עד כמה התחנקה חוקרת הור, הוא למעלה
למקור צילום טובה.

מפגשת על המושבות שיקפולו בת הוריות חליות חליות כמורה, אולם אלא עגנו לומר
הבבל שיתום טונקס חליות, המקפדת חליות כמדתה — תוך וילתו אבצרי על אמת
קדומים חוקרים שארם עגנו מדי, או אין בכך כדי להרבות או להפריד את בריקה חליות
וחוריות, מנדובם י — ירעם הוא ובניו מסיפורם, החבריו בת החתונה בת, וחמי הוא, ועל
אשר לזה, הופך מפגש לזה ולכל חוריות אשר הנאמם אדם עמם חוריות שקרתי לנו
בזכה טקס לזכר על עמם שמתים אשר ענה חלית החתונה. עמם ונפשותיהם.

שילט בכל על

מנהל קומבסטי"מחיד
רב מפקדת יראלית

